NR 143 5 JANUARI '90

fl3,-

DE ZWARTE

In dit nr. oa
- Oproer in bajes in de VS
- Startbahnproces
- Verklaring RZ
- Jaaraktieoverzicht

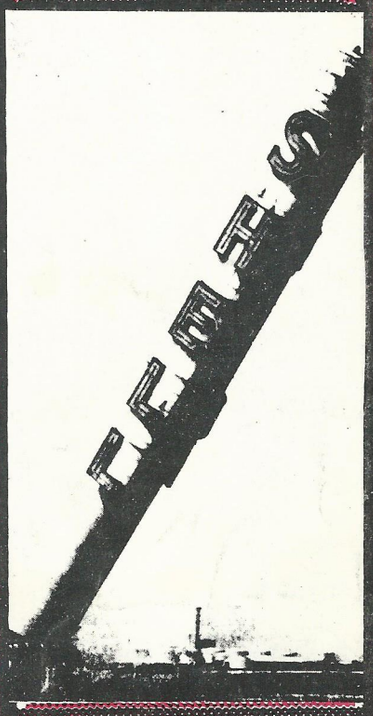

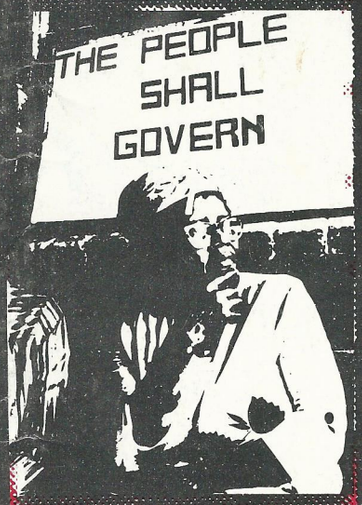

De Zwarte wordt eens in de twee weken gemaakt op dinsdag en woensdag. Kopy kan je sturen naar postbus 10233 in Den Haag. Als je zelf een stuk typt doe dat dan op een kolombreedte van 7,3 cm. Kopy moet uiterlijk binnen zijn op de dinsdagochtend dat de Zwarte gemaakt wordt. De mensen die De Zwarte samenstellen zijn op betreffende dinsdag en woensdag te bereiken via telefoonnummer 070-892098.

inhoud

3 WNC-Groningen
5 Korte berichten
7 Proces tegen Thomas Kilpper
10 Opstand in VS-bajes
16 Hafenstrasse bleibt !
20 RZ-verklaring (Roma's en Sinti's)
23 1492-1992
26 Jaaroverzicht '89
36 Agenda

ABONNEMENTEN
Een abonnement op De Zwarte (400 pagina's ong. 10 Zwartes) kost Hfl.25,- zowel voor postabo's als voor abo's die we zelf bebezorgen. Instellingen betalen dubbel tarief. Politieke gevangenen krijgen De Zwarte gratis. Betalen doe je vooraf, kontant bij je bezorger* of op giro 3442401 t.n.v. De Zwarte in Leiden.
WANBETALER*S WORDEN GEROYEERD.

STRIJD MEE VOOR HET BEHOUD VAN HET WNC

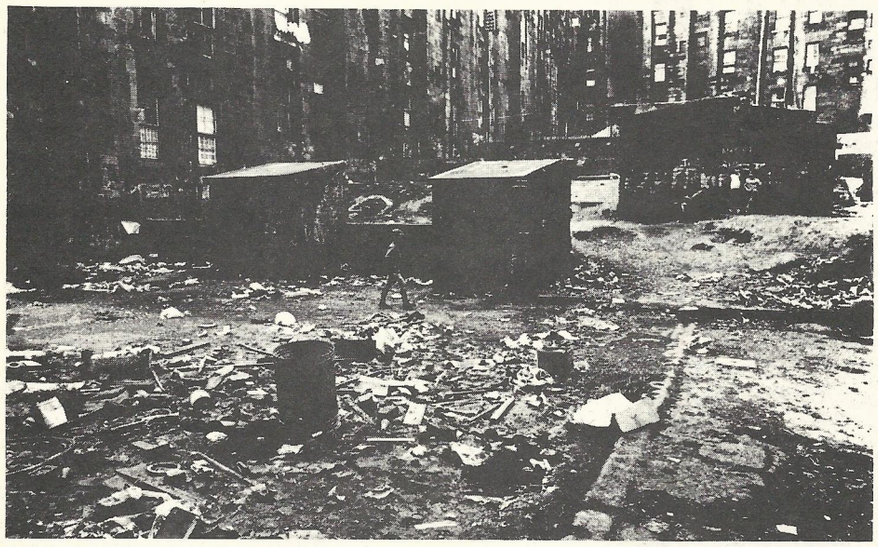

Op 25 november 1985 werd het W.N. Complex gekraakt. De kraaksters/ers schreven toen de volgende verklaring:

"GOEIENDAG GRONINGERS:
Vandaag hebben wij een gedeelte van het voormalige Wolters-Noordhoff-Complex aan de Oude Boteringestraat gekraakt.

In de herfst van 1983 probeerde een groep mensen al de -nog steeds- leegstaande winkels van Zaal en Vinke te kraken. Dit is toen mislukt. In de panden stonden een paar oude meubels, en er werd dus ontruimd omdat er sprake zou zijn van huisvredebreuk (het zou bewoond zijn). Reeds de volgende dag komen de slopers beginnen met hun destruktieve werk. Het pand werd volkomen leeg gesloopt en 's nachts door bewakingsdiensten in de gaten gehouden.

Wat er nu nog staat is een spookhuis: holle, lege ruimtes, hier en daar nog een vloer of een trap, veel kapotte en dichtgetimmerde ramen, gesloopte w.c., dood en donker, alleen nog maar gebruikt door duiven.

Wethouder Gietema, die ene die zo van moderne dingen houdt, wilde de boel eigenlijk het liefst laten platgooien zodat hij er iets gedurfdst met veel allure voor zou kunnen laten ontwerpen. Hier werd helaas door zijn eigen PvdA-fraktie een stokje voor gestoken, o.a. omdat het hier een aantal panden betreft die op de monumentenlijst staan. Hierdoor werd voorkomen dat er een gat in de stad bij zou komen zoals dat er is op bijv. de plaats van de voormalige brandweerkazerne.

Regelmatig verschijnen er nu 'plannen in de maak' voor het complex om ons het idee te geven dat de leegstand maar tijdelijk is. Maar intussen beginnen de gebouwen langzaam maar zeker steeds meer zwakke plekken te vertonen, en wankelen ze op de rand van de afgrond van de verrotting. Over een paar jaar zal dan misschien besloten worden om ze tòch maar af te breken, omdat herstel dan niet meer rendabel zal zijn.

Gelukkig zijn er nog mensen die zich niet laten afschrikken door zgn. plannen van de overheid. Net als de bewonersters van o.a. het Witte Huis aan de Emmasingel en de mensen die aktief zijn in het Oude Politieburo onder de Martinitoren willen wij met alle middelen proberen te voorkomen dat Groningen een betoncity wordt met een koud en kil kantoren-paradijs als centrum. Wij willen niet wonen in een architektonies en bouwkundig hoogstandje, we willen ruimtes die we naar eigen inzicht kunnen inrichten, verbouwen en gebruiken voor onze aktiviteiten.

Wij nemen deze ruite om bezig te kunnen zijn -te werken, zo u wilt- zonder in ons achterhoofd de gedachte aan steeds meer winst.

Er zal hier ruimte zijn waar theater- en muziekgroepen kunnen oefenen, er komt een kafeeruimte, een alternatieve platen- en boekenzaak, ruimte om te wonen, een speeltuin voor o.a. kippen en konijnen: en verder is er nog plaats voor allerlei mensen en groepen die iets op willen bouwen dat niet commercieel en wel onafhankelijk van de gemeente is.
U ZULT ZEKER NOG VAN ONS HOREN!"

Dat laatste is in de afgelopen 4 jaar zeker het geval geweest. Er is in die tijd door de bewoonsters/ers hard gewerkt om te voorkomen dat de panden zouden instorten. De 1e jaren aan de binnenkant (vloeren, muren, daken etc.). De laatste 2 jaar zijn we ook enigzins aan de buitenkant toegekomen. De gevels van W.N.C. zijn een voorbeeld van hoeveel kleurrijker en vrolijker een stad zou kunnen zijn. De ramen van het W.N.Complex, die regelmatig ingegooid worden, zijn symbolies voor de repressie en agressie waarmee wij gekonfronteerd worden omdat wij niet in de pas willen lopen maar onze eigen keuzes proberen te maken. Onder aanvoering van Staatsen (burgemeester) en politie wordt d.m.v. hetze en leugens een beeld van de bewoonsters/ers geschetst als gevaarlijke, destruktieve, agressieve, onaanspreekbare, nihilisties, uitvretende vandalen. Deze sfeer wordt door fascistoïde types aangegrepen om groepen jongeren (voetbalsupporters en discootjes) op te hitsen om het pand en haar bewoonsters/ers aan te vallen.

De gemeente doet het voorkomen alsof zij met het verplaatsen van de openbare bibliotheek een zeer sociaal beleid voert. Volgens ons is er geen sprake van een sociaal beleid van de gemeente op dit terrein, maar gaat het om opgeblazen en dikpoenerige objekten en verwoede pogingen om nieuwe m.n. kapitaalkrachtige bewoners weer de (binnen)steden in te lokken. Of zoals de haagse PvdA ex-wethouder A. Duivensteijn het zegt: de steden zijn de "belangrijkste pijlers om een land vorm te geven. We praten niet meer over betaalbare huren, maar over exotiese musea en buitenlandse architekten." Dat de verhuizing ten koste gaat van de andere welzijnsvoorzieningen in de stad en dat grote delen van het pand, 1/3 à 1/4, verbouwd worden tot kantoorruimtes, dat wordt er niet bij verteld. Er zijn genoeg alternatieven voor de bibliotheek die veel 'socialer' zijn, een extra etage op het huidige bibliotheekgebouw?

Van de "sociaal-demokraten" mag in de binnenstad geen sociale woningbouw meer plaatsvinden. De sociaal-zwakkeren worden naar de buitenwijken afgevoerd. De gemeente kiest voor beleggers en projektontwikkelaars. De eigenaresse van de panden, de P.G.G.M., is daar een voorbeeld van. Dit pensioenfonds heeft zo'n 12 miljard (zwart) geld als reserves. Met de panden heeft de P.G.G.M. niets anders gedaan dan slopen en laten verkrotten. Voor dit gedrag wordt de P.G.G.M. nu door de gemeente beloont met een nieuwbouw en een gegarandeerde winstmarge van 5%. De bouw van de nieuwe openbare bibliotheek is aan MABON uitbesteed. Dit is een 100% dochteronderneming van HBG die o.a. op de basis in Woensdrecht gebouwd heeft en vele andere militaire bases en o.a. ook belangen in Z. Afrika heeft. Maar Z. Afrika is zo ver weg en wat heeft de gemeente met militarisme te maken? Dit ondanks het feit dat de gemeente doet alsof zij een prioriteitsbeleid wil voeren, d.w.z. dat zij bedrijven die konnekties hebben met Z. Afrika bij voorkeur geen opdrachten geven (dit was in december '89 een raadsvoorstel!). Dit soort uitspraken van B&W en de sociaal-demokraten zijn alleen maar bedoeld om te doen alsof ze progressief zijn. Zodra men in de praktijk keuzes moet maken valt dit progressieve masker in duigen. Voor sociaal-demokraten ligt de prioriteit elders. Bijv. bij een strijd tegen o.a. de kraakbeweging, die vormt immers een bedreiging voor het investeringsklimaat. Dit blijkt bijv. uit de

reaktie van de gemeente en Staatsen op de kraak van de P.K.W.-pakhuizen (Nieuwsblad 11-12-'89):

..'Het gebouw is overigens van binnen deels gesloopt door de huidige eigenaar, de gemeente Groningen, juist om kraak te voorkomen. Onlangs nog is door de Groninger dienst Ruimtelijke Ordening en de Groninger gemeentepolitie alle makelaars in de stad verzocht voorzorgsmaatregelen te treffen tegen evt. kraak ven leegstaande panden.' ..

..'De eigenaar, de gemeente dus, en de gebruiker, zijn niet voldoende zorgvuldig geweest', geeft burgemeester Staatsen toe. 'Dat is ernstig, zeker tegen de achtergrond dat ik mijn best doe om bezitters van panden te wijzen op hun verantwoordelijkheden.'..

De gemeente voert duidelijk een aktief anti-kraakbeleid en heeft de laatste jaren de ontruiming van heel wat kraakpanden op haar geweten:

- Oude Weg: na de ontruiming 1½ jaar geen plannen, bewoont door kraakwachten;
- School-Je-Dood: ontruimt d.m.v. illegaal gesjoemel met bestemmingsplan, hier staan nu illegale bouwwerken (Casino Müller-complex);
- Nieuwpoort: al weer een half jaar braakliggend terrein;
- Klooster: al zo'n 1½ jaar leegstand;
- Oude Politieburo: ontruimt m.b.v. een schijn-bouwvergunning, daarna jaren braak, nu bouw kantoren, winkels en luxe appartementen;
- Walburgstraat + Martinikerkhof: ontruimt voor kantoorruimtes, winkels en luxe appartementen;
- Pink Planters: i.t.t. het gerechtelijk vonnis niet gebruikt voor huisvesting:
- Witte Huis: kantoorcomplex;
- Emmasingel: kantoorcomplex;
- De Volharding: luxe appartementen;
- Ons Belang: braak;
- Blekerstraat: dichtgemetseld;
- Nieuwe Weg: commerciële kamerverhuur, etcetera, etcetera...

Als je dan kijkt naar dit beleid van de gemeente is het een logiese konklusie dat je van die mensen niets te verwachten hebt. Wij hebben er dan ook van het begin af aan (vanaf de kraak van het WNC) voor gekozen om niet met die gemeente te gaan praten. Praten met die gemeente leidt slechts tot een vervlakking van je politiek en van je mogelijkheden.

Wij willen zelf bepalen hoe wij leven en hoe wij met andere mensen omgaan zonder autoriteiten en zonder onderdrukking, samenleven op basis van gelijkwaardigheid.

We kiezen niet voor de weg van de minste weerstand. Je moet de dingen niet doen omdat iedereen ze doet (omdat het normaal is). Je hebt op elk moment zelf de verantwoordelijkheid om keuzes te maken en om dan ook te staan voor de gevolgen van die keuzes en deze niet uit de weg te gaan. Konkreet houdt dit in dat wij ons verzetten tegen onderdrukking (zwarte mensen door witten, vrouwen door mannen, knechten door bazen etc.), vernietiging (vervuiling, militarisme, uitputting, etc.), verspilling (grondstoffen, energie, leven, milieu, etc.) en allerlei andere misstanden die daarmee samenhangen. Bijv.: het gemeentelijke milieubeleid bestaat uit het aanpakken van hondepoep-overlast en richt zich op haar best tegen enkele symptomen. De oorzaken van dit soort misstanden en problemen liggen in het systeem waar de gemeente en de sociaal-demokraten deel van uit maken en belang bij hebben. Wij richten ons verzet tegen dat systeem en de gevolgen daarvan. Dit verzet heeft ook direkte konsekwenties voor de inrichting van ons dagelijks leven. Hoe ga je met andere mensen en jezelf om, wat voor produkten gebruik je, wat voor woonvorm kies je, hoe ga je met bezit en materialen om, enz. enz. Het kraken is een onderdeel van dit verzet en binnen de groep van bewoonsters van WNC wordt aan bovenstaande dingen inhoud gegeven. Daarom is het voor ons zo belangrijk dat het WNC en soortgelijke vrijplaatsen bestaan. Daarbinnen heb je de mogelijkheid om je ideeën in praktijk te brengen en jezelf en je ideeën verder te ontwikkelen en van daar uit een krachtig verzet naar buiten toe op te bouwen. Als je problemen en misstanden wilt aanpakken moet je keuzes durven maken.

De overheid beseft heel goed dat zo'n manier van leven heel bedreigend is voor de huidige orde die gebaseerd is op onderdrukking en individualisme. Dat is dan ook de belangrijkste reden om WNC te ontruimen en te proberen om de mensen te verspreiden.

WIJ ZULLEN NIET WIJKEN VOOR STADSVERNIELING/PRESTIGE PRAKTIJKEN!
GEEN ENKEL MENS BOVEN EEN ANDER!

W.N.C.
Oude Boteringestraat 10
Groningen

DEMO 20 JANUARI:
Verzamelen 14 uur op het Broerplein (achterkant WNC). Deze in beginsel geweldloze demo moet een begin zijn van het verzet voor het behoud van het WNC en om te laten zien dat we een krachtig en massaal verzet kunnen bieden.

WNC nodigt je uit voor een weekendje Groningen, kom hier eens rondkijken en laat je informeren. Kom 20 en 21 januari naar Groningen.

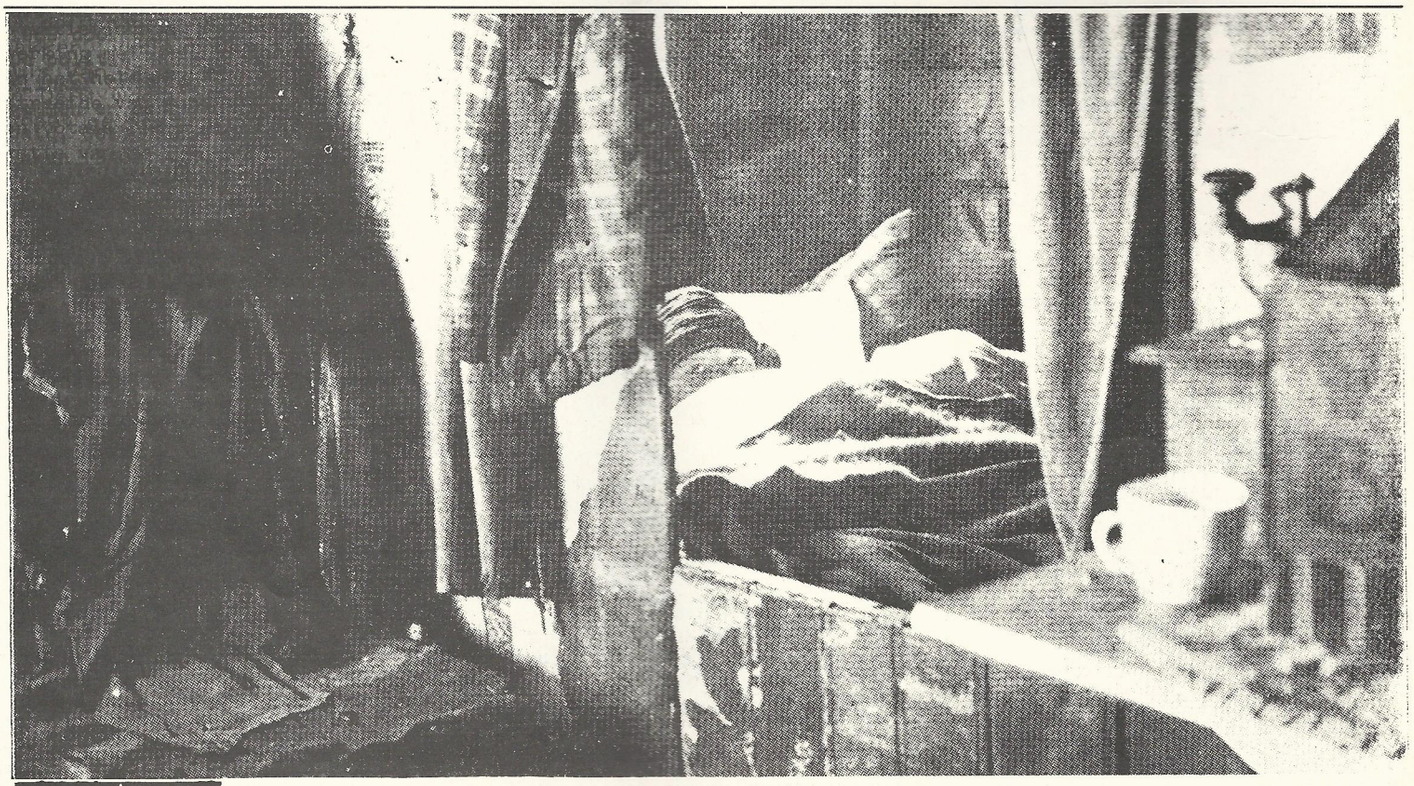

KORTE BERICHTEN

BRIGADE BOUWT VROUWENHUIS
in nicaragua

Voor de vijfde keer gaat een autonome bouwbrigade naar Nica. Na Oro Verde, Los Nogales, El Coral en Rama gaat het deze keer weer naar Rama om het vrouwenhuis van de AMNLAE weer op te bouwen. Dit gebouw werd in oktober 1988 verwoest door de orkaan Juana. Het plan is om met 12 mensen (6 mannen en 6 vrouwen) in januari naar Rama te vertrekken. Vijf vrouwen uit Rama zullen deel uit maken van de brigade, vanuit hun betrokkenheid en om enige ervaring met bouwen op te doen. Voor dit alles is veel geld nodig. Dus stort woest op giro: 55107 tnv Stichting Kleine Ontwikkelings Projekten ovv Vrouwenhuis. En iedere gulden die jij stort wordt verdubbeld door het Ministerie van Ontwikkelingssamenwerking.
Voor meer informatie kan je de nieuwsbrief opvragen bij St. Kop, Postbus 41177, 1009 ED Amsterdam of op dinsdagen tussen 12 en 5 uur bellen naar Ultimatum tel: (020)244158.

VRIJDAG 12 JANUARI ZAL VOOR DE BRIGADE EEN AFSCHEIDSFEEST/ BENEFIETFEEST WORDEN GEORGANISEERD IN ZAAL 100, DE WITTESTRAAT IN AMSTERDAM.
VOOR PROGRAMMA, LET OP NADERE AANKONDIGINGEN.
IN IEDER GEVAL:
VANAF 18.00 UUR ETEN EN OM 20.00 UUR VIDEO: MUJERES DE SANDINO , DIA'S EN MUZIEK

PERSBERICHT

IN DE NACHT VAN WOENSDAG 20 OP DONDERDAG 21 DECEMBER ZIJN ER OP TIENTALLEN PLAATSEN IN HET LAND POSTERS TEGEN DE MASSACONSUMPTIE, DE BIO-INDUSTRIE EN DE HONGERPROBLEMATIEK GEPLAKT OP RUITEN VAN SLAGERS, SUPERMARKTEN, SNACKBARREN, MACDONALDS ETC.
DIT IS GEDAAN MET EEN LIJMSOORT DIE HET GLAS ONHERSTELBAAR BESCHADIGT . VERDER ZIJN ER LEUZEN GESPOTEN, STINKBOMMEN ACHTERGELATEN EN SLOTEN DICHTGEKIT.

DE WOEDENDE BIGGENBENDES.

SUZA ASSEN

ASSEN: REGIONALE VERGADERING "SHELL UIT Z. AFRIKA, SANKTIES NU"

Zoals mogelijk als bekend is heeft het komitee "Shell uit Z. Afrika" (Suza), die vorig jaar de motor was achter de spektakelblokkade rond Shell research in A'dam, het initiatief genomen in het voorjaar van 1990 opnieuw een aktiegolf tegen Shell van de grond te tillen.

Als deelnemers aan de spektakelblokkade hebben een aantal anti-apartheidsaktivisten uit Assen besloten in het noorden de voorbereidingen tot nieuwe akties in gang te zetten. Daartoe is door ons de eerste aktiekonferentie in het Barlaeus en het eerste landelijk overleg bezocht.

Voor donderdag 18 januari doen we dan ook een dringende oproep deze initiatiefvergadering te bezoeken om te praten over een konkreet aktievoorstel voor het noorden en over de landelijke besluiten die al genomen zijn. Doel is tot meer samenwerking te komen in de anti-apartheidsstrijd!

Er zal breed worden opgeroepen voor deze regionale vergadering.

BREEK SHELL!

18-1: pand FNV-jongeren, Gymnasiumstraat 6, Assen, 19.30 uur.

persverklaring

In de vroege morgen van 22 december heeft het DAF (Dwarsliggend Anti-militaristies Front), DAF-legervoertuigen op de Constand Rebecque-kazerne in Eindhoven onklaar gemaakt. Dit gebeurde omdat DAF SP Eindhoven legermaterieel aan Turkije geleverd heeft, die dat gebruikt om de Koerdiese bevolking uit te moorden. Ook hebben we deze aktie uitgevoerd om een bijdrage te leveren aan de ontwapening. Wij vinden dat er, zeker in deze tijd van ontspanning tussen Oost en West, veel bezuinigd kan en moet worden op het Ministerie van Oorlogsvoorbereiding.

WIJ EISEN: GEEN LEVERING VAN OORLOGSMATERIEEL DOOR DE NEDERLANDSE REGERING EN BEDRIJVEN AAN TURKIJE.
ERKENNING VAN KOERDISTAN.
FLINKE BEZUINIGING OP DEFENSIE? EN AFSCHAFFING VAN KERNWAPENS.
VRIJHEID VOOR KEES KONING.

UTRECHT

In de nacht van 24 op 25 december hebben we bij negen Shell benzine stations in Utrecht de vulpistolen meegenomen. Shell viert op 16 juni a.s. haar 100 jarig bestaan. Op dezelfde datum wordt al jaren de Soweto-opstand herdacht, die door de zuid-afrikaanse politie bloedig werd onderdrukt.
Shell steunt en profiteert als multinational van onderdrukking waar ook ter wereld. Zuid-afrika is hier het meest schrijnende voorbeeld van. Dat mag ondertussen wel duidelijk zijn. Ondanks de cosmetische veranderingen die president de Clerk aanbrengt, blijft het belangrijk om de druk op bedrijven die het apartheidsregime ondersteunen op te voeren.
De politiek van Shell is gericht op de beheersing van politieke, maatschappelijke en sociale verhoudingen, om zo haar winsten veilig te stellen en uit te breiden. Juist hierom zullen we er voor zorgen dat Shell geen 100 wordt.
We hebben deze aktie met de kerst gedaan, zodat het Shell nog meer geld en moeite kost om de pompen weer te repareren.

STADHOUDERSKADE 82-83

Na de herkraak op 19 november jl. is er al weer een hoop gebeurd: om te beginnen werd een groot deel van het pand weer bewoonbaar gemaakt. Ramen werden ingezet, vloeren weer dichtgespijkerd, een houtkachel neergezet en waterleiding + wc zijn aangelegd. Er werd een grandioos feest voor oud&nieuw georganiseerd, dat ook fantasties verlopen is.
Ondertussen zat Gerard Bakker ook niet stil; vlak na de kraak diende hij een aanklacht wegens lokaalvredebreuk in. De officier van justitie, Franken van Bloemendaal, werd door hem zodanig bewerkt, dat vlak voor kerst de aanklacht werd toegekend. Tegen deze beslissing is door ons een executiegeschil aangespannen.
Dit dient op 11 januari om 10.00 uur. De OvJ heeft echter niet toegezegd de uitspraak hiervan af te wachten. In principe kunnen we dus elke dag ontruimd worden. We zullen het pand niet zomaar verlaten; er staat ze nog heel wat te wachten. Voorproefjes hiervan hebben we al gegeven:
-De deelraadsvoorzitter van de Pijp, Bouwe Olij, werd samen met de rest van het dagelijks bestuur tijdens een raadsvergadering met eieren met boterzuur bekogeld. Op deze vergadering werd besloten op een aantal locaties in de Pijp koop- i.p.v. huurwoningen te bouwen én tenminste één hiervan alvast uit te besteden aan G.W. BAKKER.
-Op 3 plaatsen in Amsterdam (Stadhouderskade, Wibautstraat en Europaboulevard) werd de ochtendspits vertraagd door mensen met spandoeken en stencils. Dit onder het motto 'Amsterdam op de verkeerde weg- Sta eens even stil bij de Stadhouderskade'
-Bij Bakker's advokaat Scheltema thuis was, toen hij terugkwam van vakantie, 'WELKOM THUIS' op de stoep gekalkt en boterzuur door een raam naar binnen gegooid.
-Bij Sikking B.V. in Hilversum werden leuzen gespoten, sloten dichtgelijmd en boterzuur naar binnen gegooid. Dit is het aannemersbedrijf dat voor Bakker Stadhouderskade 82-83 zou gaan verbouwen tot koopappartementen.
-Bij Bakker's kantoor werd het slot dichtgelijmd en een leus gespoten.
-Bij een van Bakker' naaste medewerkers werd op z'n privé-adres de leus 'BOYCOT BAKKER' gespoten.
Verder zijn er nog diverse kalk- en verfbomacties geweest tegen o.a. het stadsdeelraadskantoor in de Pijp, Bakker's kantoor en bouwputten en andere objekten.
Dit overzicht is nog niet eens volledig. Meer hierover is te lezen in NN's van na 19 november en wie weet weer in de volgende Zwarte.
Houd het in elk geval in de gaten. HET PAND IS VAN ONS!!
Komt allen naar het kort geding, 11 januari om 10.00 uur op de Prinsengracht in Amsterdam (om de hoek van de Leidsestraat)

GROETJES, STADHOUDERSKADE 82-83

FASCISME ONDERZOEKS KOLLEKTIEF

Op 9 december 1989 is in Voorburg een van de prominenteste racisten in Nederland, dr.W.A.Veenhoven, overleden. Veenhoven, geboren in 1919, begon zijn politieke loopbaan in de tweede wereldoorlog in Nationaal Front, het fascistiese splinterpartijtje van Arnold Meyer. In tegenstelling tot de NSB in de eerste tijd, was het Nationaal Front uiterst anti-semities.
Geen bezwaar voor Veenhoven, want die wordt op 20 nov. '41 benoemd tot afdelingsleider Den Haag van dit Front. Jammer voor hem werd de groep kort daarna door de Duitsers verboden, omdat die vonden dat de nazifikatie van Nederland het beste via de NSB kon gebeuren.
Na de oorlog heeft Veenhoven zich geen moment bedacht, maar zich weer in allerlei obskure en extreem-konservatieve groepjes gestort. Om maar een paar namen te noemen: Het Natioanaal Verbond, het Verbond der Nederlanden, Nationaal Reveil, het Algemeen Nederlands Verbond. Toen in 1958 het Oud Strijders Legioen werd opgericht door Prosper Ego, meldde Veenhoven zich al snel aan en begon artikelen voor het klubblad Stavast te schrijven. Hij bemoeit zich nauwelijks meer met partijpolitiek, behalve dat hij een tijdje gaat werken als propagandist voor de Rooms Katholieke Partij Nederland, een orthodox-katholiek splinterpartijtje. Zijn nieuwe liefde wordt een blank Zuid Afrika.
In 1963 stapt Veenhoven uit de Nederlands Zuid Afrikaanse Vereniging, omdat die groep volgens hem de 'belangen van Suid Afrika' niet goed genoeg behartigd, en richt hij met een aantal getrouwen zelf een groep op, de Nederlands Zuid Afrikaanse Werkgemeenschap (NZAW). Deze klub ontpopt zich al gauw tot een van de aktiefste pro-apartheids organisaties in Nederland.
In de NZAW vervulde hij funkties als sekretaris en vice-voorzitter. Daarnaast raakte hij betrokken bij de Stichting Beheercentrum, een verzameling van stichtingen, door Zuid Afrika opgezet en betaald. Veenhoven werd daar voorzitter van de Algemene Bond van Ouders en Opvoeders, en hij kreeg de kans om het blad Plural Societies van de grond te krijgen. Dat blad, uitgegeven door de Stichting Plurale Samenlevingen, waar Veenhoven uiteraard een bestuursfunktie in bekleedde, heeft tot doel het onderzoek doen naar de mogelijkheid of multi-etniese samenlevingen kunnen funktioneren. Gezien de achtergronden en de financiers van deze organisatie is het ijdele hoop om te verwachten dat er ook maar iets zinnigs uit deze 'studies' komt. Het blad leed de afgelopen jaren al een moeizaam bestaan, en het is maar de vraag of het na de dood van Veenhoven nog zal uitkomen.
Een ander projekt dat door het Beheers centrum is opgesteld,is het blad West Magazine. Dat blad, het verscheen van 1981 tot 1983, verscheen met behulp van geld van de oud-SSer Pieter Schelte Heerema, funktioneerde deels als propaganda machine voor de toenmalige Centrumpartij van Hans Janmaat. Bij West Magazine was Veenhoven medewerker, onder het pseudoniem 'Guido de Vlaeminck'. Hij werkte verder voor de onbekendere groepjes als de Stichting Paul Kruger Ge-denk teken
Paul Kruger Gedenkteken en de Federatie Nederland Zuid Afrika (FENEZA), een inmiddels opgeheven samenwerkingsverband van allerlei proapartheidsgroepen. Voor de laatste groep was hij waarnemer bij de door hem georganiseerde bijeenkomst van Europa's apartheidsaanhangers, EUROSA in Den Haag op 10 juli 1981.
Als dank voor al zijn diensten ten gunste van het apartheidsregiem in Pretoria, krijgt hij op 16 juli 1986 door de ambassadeur van Zuid Afrika een medaille uitge-reikt en wordt hij benoemd tot kommandeur in 'Die Orde van die Goeie Hoop'. Een overlijden waar dus alleen maar in pro-apartheidskringen over gerouwd wordt.

Fascisme Onderzoeks Kollektief.

„Stil, broers,
daar gaan 'n man verby,
hy groet,
en dis verlaas...."
(Jan F. E. Celliers)

Het bestuur van de Stichting Nederlands Zuidafrikaanse Werkgemeenschap (NZAW) geeft met grote verslagenheid kennis van het overlijden van zijn vice-voorzitter en mede-oprichter

Dr. W. A. VEENHOVEN
historicus
Kommandeur in "die Orde van die Goele Hoop"

Met grote kennis van zaken en inzicht, maar vooral met grote liefde voor Zuid-Afrika, heeft dr. Veenhoven meer dan 25 jaar onze stichting in een groot aantal functies gediend.

Het zal ons moeilijk vallen zonder deze bekwame medebestuurder en vriend, het werk ter verbetering van de beeldvorming inzake Zuid-Afrika voort te zetten.

Ons medeleven en liefde gaan uit naar Mieke en verdere familie.

9 december 1989
Postbus [redacted]
6700 AJ Wageningen

Namens het bestuur van de stichting Nederlands Zuidafrikaanse Werkgemeenschap
A. Slaa-de Jong, voorzitter
F. van Schaik, secretaris

HET PROCES TEGEN THOMAS KILPPER

Op 23 november j.l. is in Düsseldorf het proces tegen Thomas Kilpper, wegens lidmaatschap van de RAF, begonnen. Meer over dit proces en wat eraan vooraf ging kan je lezen in Zwarte 140.
Op 10 november is er nav. het proces tegen Thomas een grotere manifestatie gehouden in Düsseldorf, gevolgd door manifestaties in Kassel, Bonn en Wuppertal. Vooral de eerste in Düsseldorf heeft aanleiding gegeven tot vele konstruktieve diskussies. Om die reden is de volgende bijdrage aan de manifestatie in D'dorf in deze Zwarte opgenomen.

VON WO AUS GEHEN WIR LOS ?

Welke ontwikkelingen zijn er voor ons geweest sinds de arrestatie van Luiti en Chris in '86 ?

Ten eerste staan er twee kanten naast elkaar, die tot een dialektiek hebben geleid, waar we tamelijk hulpeloos tegenover hebben gestaan:
1/ de politieke en subjektieve vragen van ieder afzonderlijk, die zich tijdens het offensief van '86 van guerrilla en militante groepen uit het verzet (en ook in de jaren daar voorafgaand, die juist een proces in die richting waren) hebben ontwikkeld.
2/ de kontra-revolutie, die er uitgaande van de arrestatie van Luiti, Chris en Eva, in is geslaagd om steeds meer ruimte terug te winnen.

In wil nu aangeven wat ik bedoel met politieke en subjektieve vragen:
De aanvallen in '85/'86 van militante groepen uit het verzet, waren een resultaat van de politieke diskussies in de jaren daarvoorafgaand. Uitdrukking van een vastberadenheid van ENKELEN en de behoefte om de breuk met dit systeem om te zetten in een krachtige praktijk, die ingrijpt in de mechanismen en strukturen van het machtsapparaat.
Centraal stond ook de behoefte om samen met de guerrilla te strijden, in praktijk te brengen. Het was een belangrijk moment in de politieke ontwikkeling.
Velen waren er enthousiast over, wat zich echter niet in praktiese initiatieven, in een op zichzelf staande politiek, heeft uitgedrukt. Het probleem was eenvoudig, het offensief was een initiatief van afzonderlijke groepen, van weinigen, waarbij het bovendien nog aan 'feeling' met de andere processen en diskussies in het verzet ontbrak.
Dat zijn dan ook enkele oorzaken ervoor dat dit initiatief (offensief tot '86) op een politieke grens is gestoten. In wezen ging het toen om het inzicht -het verzet was in deze fase geen op zichzelf staande kracht- en daaruit de vraag; Hoe worden we dat ?
Omdat deze vraag zich nooit voor iedereen onmiddellijk of gelijktijdig laat beantwoorden, hebben de volgende diskussies zich in wezen tussen enkelen of in kleine samenhangen afgespeeld.
Voor velen was het toen werkelijk weer terugvallen in de oude strukturen, in die totale shit, in de strukturen die jou in dit systeem ingeënt worden. Daar stonden steeds de behoefte om verder te willen gaan en de onoplosbaarheid van de politieke vragen tegenover elkaar.

De tweede kant van de dialektiek :
We hadden tegen de terugslaande repressie weinig in te brengen. Was me daarvan eerst niet eens bewust. Ik heb me met dit feit nauwelijks bezig gehouden.
Ik denk dat dit een belangrijke reden ervoor was dat we in wat erop volgde, politiek geen voet aan de grond gekregen hebben.
Om maar een voorbeeld te geven: Vanaf de eerste procesdag tegen Luiti, Chris en Eva in Stammheim was het duidelijk dat ze het proces wilden uitbreiden naar andere mensen. Eveneens werd duidelijk dat Rico en Andrea helemaal bovenaan hun lijstje stonden. Daar hebben we politiek niets mee gedaan, in het begin zullen de meesten dat überhaupt ook niet

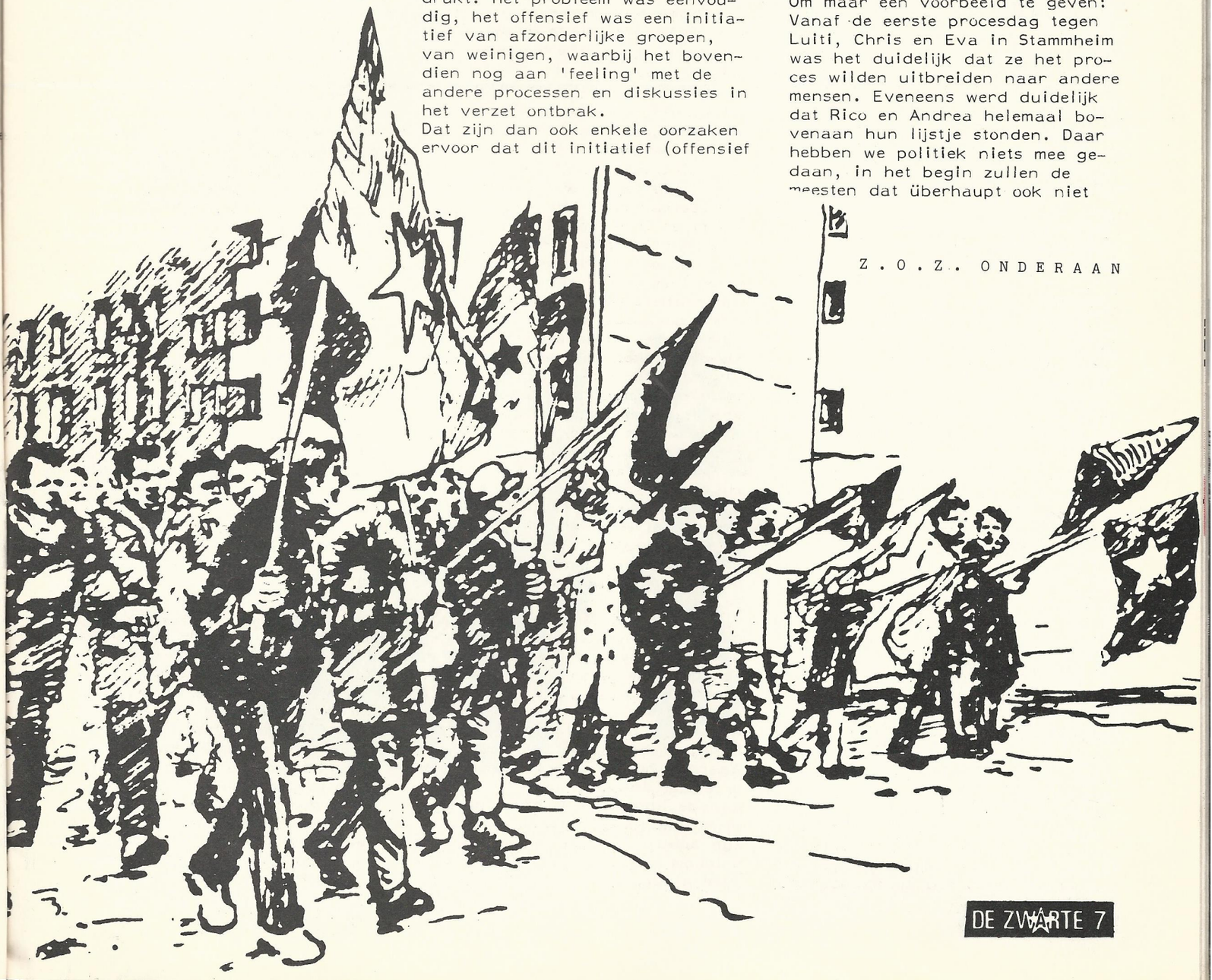

Z.O.Z. ONDERAAN

DE SITUATIE IN DE DUITSE BAJESSEN - 15.12.89

Na het afbreken van de hongerstaking in mei vorig jaar heeft het staatsapparaat de volgende maatregelen m.b.t. de hechtenisomstandigheden van afzonderlijke politieke gevangenen genomen:

Naast de bestaande groep van drie in Celle werden door het overplaatsen van Sieglinde Hoffman en Ingrid Jakobsmeier naar Köln-Ossendorf en Gabriele Rollnik naar Lübeck, in Ossendorf en Lübeck kleine groepen van 4 vrouwen gevormd. In november '89 werden Eva Haule naar Frankfurt-Preungesheim, Manuela Happe naar Aichach, Christian Klar naar Bruchsal en Rolf-Clemens Wagner naar Schwalmstadt gedwongen overgeplaatst. Feitelijk betekent dit voor de gevangenen enkel dat ze gezamelijk kunnen luchten en evt. zo nu en dan "Umschluss" (= gezamelijk in één cel) hebben.

In dit koncept past ook het weghalen van alle gevangenen uit de Stammheimer bajes. Stammheim als symbool voor de vernietigingspolitiek van de staat tegen de RAF past niet in de nieuwe strategie van het BAW, wiens doel het is, de politieke mobilisering voor de samenvoeging de wind uit de zeilen te nemen door de hechtenisomstandigheden van de gevangenen uit de RAF en het verzet als "normaal" voor te stellen. I.t.t. wat in de openbaarheid beweerd wordt, dat zich in Stammheim geen politieke gevangenen meer bevinden, zitten Andrea Sievering, Rico Prauss en Thomas Brunner daar totaal geïsoleerd. Hetzelfde geldt overigens voor alle in voorarrest zittende gevangenen uit RAF en verzet in alle bajessen. Verzoeken tot overplaatsing van politieke gevangenen na de hongerstaking worden daarintegen allemaal afgewezen.

Dit is in de eerste plaats de achtergrond waartegen zich de jongste kampagne tegen de politieke gevangenen na de aktie tegen Herrhausen afspeeld.

Omdat het veiligheidsapparaat sinds de aktie onder druk staat om onderzoeks- en opsporingsresultaten te boeken, worden opnieuw maatregelen tegen de gevangenen genomen. Als hefboom voor de aanvallen op de gevangenen worden daarbij juist de minimale veranderingen in de hechtenisomstandigheden gebruikt, vooral echter datgene wat door de brede mobilisering tijdens de laatste hongerstaking en als voortgezette strijd voor de eisen van de gevangenen binnen en buiten tot stand gekomen is:
de publieke druk en de konkrete inzet voor de vrije politieke kommunikatie en informatie onder de gevangenen en met groepen en personen buiten, moet afgeremd worden door de brief van Helmut Pohl, die een deel van de politieke diskussie is, tot een aanwijzing van zijn betrokkenheid bij de aktie tegen Herrhausen te maken. Dat "de brief de cel nooit had mogen verlaten", zoals het BKA propageert, is gericht tegen de minimale mogelijkheden van de gevangenen om aan de politieke diskussie deel te nemen. Net zoals het moet bijdragen tot intimidatie van allen die de diskussie met de gevangenen over de politieke inhoud willen. Een inhoud die het staatsapparaat maar al te graag taboe wil verklaren.

PROCES TEGEN THOMAS

VERVOLG VAN PAG. 7

geweten hebben. Achteraf is het natuurlijk moeilijk erover te spekuleren of we de arrestaties die er een jaar later op zouden volgen zouden hebben kunnen verhinderen. Belangrijk is vandaag alleen dat we het niet eens geprobeerd hebben.

Iedereen hier kan het zich zeker voorstellen dat het voor allen, die toen wisten wat in dit proces gaande was, hoe openlijk het belang van de zwijnen in dit proces naar voren kwam om nog meer kamerad/inn/en uit deze stad voor 10 jaar te veroordelen, een keiharde subjektieve ervaring was. Dat ging nog dieper dan alleen het feit dat weer twee voor zo'n waanzinnig lange tijd in hun isolatiebajessen moeten verdwijnen! ook wanneer dit al hard genoeg is. Maar wanneer voor jezelf duidelijk wordt dat je bij deze ontwikkeling slechts hebt toegekeken... -voor mij is het in ieder geval heel moeilijk geweest om deze klap te boven te komen-.
Je merkt gewoon dat het initiatief in handen van de andere kant is en je laat je erdoor bepalen, als het ware ook hier gevangen in je gedachtes en gevoelens. Maar je hebt ze niets in de weg gelegd. Als ik het zo overdenk, dan heb ikzelf de meeste tijd ervoor gebruikt om al deze vragen, de zwaktes en de twijfel die zich daaruit hebben ontwikkeld, de tot op de bodem werkende repressie, dat alles überhaupt toe te laten. Eerlijk naar mezelf te zijn, de voorstellingen uit mijn hoofd te zetten. Uit alles wat ik zojuist heb gezegd volgt voor mij het besluit om te zeggen: "Ophouden daarmee !",
en konkreet het komende proces onder handen te nemen en voor het realiseren van onze twee konkrete doelen te vechten.

Over de manier waarop we het nu aanpakken zei een kameradin laatst:"het kan er niet alleen om gaan om hun konstukties aan te vallen, maar het moet toch ook om de verdere ontwikkeling van het verzet gaan".
Ik wist helaas niet precies wat zij daarmee bedoelde, dergelijke stellingen heb ik echter al vaak gehoord of zelf verkondigd.
Ik denk daarover: klopt, wat ze zegt, ik heb er echter helemaal niets aan, want voor mij ligt het zo dat ik niet tegelijkertijd aan die hele berg van vragen kan beginnen. Dat daaruit beslissingen moeten volgen van waaruit we een begin maken om voeten aan de grond te krijgen. Voor mij ligt dit proces en zijn mogelijke uitwerkingen als EEN begin voor de hand, of beter voor de voeten. Waarom, hoezo, daarop willen we preciezer ingaan.
Aan de andere kant biedt deze diskussie (over het proces en zijn achtergronden) de mogelijkheid om de openbare diskussie over al deze vragen die ik zojuist aangesneden heb op gang te brengen. en dat gaat me, naast de konkrete doelen, bijzonder aan het hart.

Over Rolf en Luiti :

Rolf heeft zijn pas weer terug en hoeft zich niet meer wekelijks bij de smeris te melden (zie Zwarte 140). Er loopt echter nog steeds een procedure tegen hem, zodat er vanuit kan worden gegaan dat er voor hem nog steeds een verbod geldt om bij gevangenen op bezoek te gaan. Op 8 november j.l. heeft het Bundesgerichtshof besloten dat er een nieuw proces tegen Luiti gevoerd kan worden. (zie Zwarte 140). In het eerste proces werd Luiti tot 4 jaar veroordeeld wegens 'lidmaatschap van de RAF'. Betrokkenheid bij de aanslag op Dornier werd toen niet bewezen geacht. Nu lijkt Luiti daarvoor echter wel veroordeeld te kunnen worden. Het BGH is namelijk akkoord gegaan met een konstruktie die de beruchte Paragraf 129a nog verder oprekt. Onder 'lidmaatschap van een terroristiese vereniging' wordt nu ook verstaan dat de verdachte bij alle aanslagen van de betreffende groep betrokken is geweest. Het nieuwe proces tegen Luiti zal waarschijnlijk voorjaar 1990 beginnen. In het vorige proces werd 12 jaar tegen haar geëist ...

Voor de gevangenen worden de voorwaarden voor een "vrije" kommunikatie door de staat als volgt gesteld: distantiëring van de RAF of het gaat helemaal niet door. Voor Rolf Heissler bijv. geldt dat hij pas van de isolatievleugel afkomt als hij zich distantieerd van de aanval op Herrhausen. Bij Helmut Pohl wordt dezelfde voorwaarde gesteld wil hij de onlangs overgeplaatste Rolf-Clemens Wagner überhaupt kunnen zien.

De cellenrazzia's bij de 26 gevangenen uit de RAF en het verzet en meerdere andere gevangenen na de aktie en de laatste verscherping van de hechtenisomstandigheden bij enkelen alsook de inbeslagnemingen (post, krantenartikelen etc.) spreken een duidelijke taal. In Lübeck werden niet alleen de cellen van de 4 gevangen vrouwen uit de RAF doorzocht, maar ook de cellen van de 3 andere vrouwen met wie de kleine groep samen kan komen. Tot nader order moet ook ieder kontakt van de 4 met andere gevangenen verhinderd worden: gemeenschappelijk luchten met andere gevangenen is verboden, de 4 mogen niet eens hun keuken in als de anderen gelucht worden omdat het keukenraam op de binnenplaats uitkijkt.

De maatregelen worden daarmee "gemotiveerd" dat met de inbeslaggenomen spullen eveneens de betrokkenheid van de gevangenen bij de aktie en de voorbereiding gekonstrueerd kan worden: kranteknipsels over de fusie van Daimler-Benz en MBB zoals bij Rolf Heissler, of papiersnippers bij Günter Sonnenberg en Carlos Grosser. I.p.v. Günter eindelijk eens vrij te laten wordt het feit dat hij vanwege zijn verwonding afhankelijk is van notities (hij heeft epilepsie en gebruikt medicijnen die veel bijwerkingen hebben en verslavend zijn) weer eens geprobeerd tegen hem te gebruiken. De eveneens "haftunfähige" Claudia Wannersdorfer werd te kennen gegeven dat aan haar vrijlating in ieder geval de voorwaarde verbonden is dat ze "afzweerd" m.a.w. kapituleerd.

Aan welke dreigingen de gevangenen blootstaan kan men zien aan de hongerstakingsverklaring van Christa Eckes van februari '89 die toen inbeslaggenomen werd en vanaf nu als basis voor een procedure op grond van par. 129a dient.

AL DEZE MAATREGELEN TEGEN DE GEVANGENEN EISEN VAN ONS BUITEN DAT WE NOG KONSEKWENTER ONZE EIS VOOR VRIJE POLITIEKE KOMMUNIKATIE BINNEN EN BUITEN HARD MAKEN. DE OPENBARE DISKUSSIE OVER REVOLUTIONAIRE POLITIEK WILLEN WE ONBEPERKT VOORTZETTEN. DAARVOOR HEBBEN DE GEVANGENEN ALS VOORWAARDE VOOR HUN DEELNAME TEN MINSTE DE SAMENVOEGING IN GROTE GROEPEN NODIG.

Arrestatie van Ute en Holger

De op 7.12.89 in Husum (Schleswig-Holstein) gearresteerde kamerad/inn/ en Ute Hladki en Holger Deilke werden op 14.12.89 naar Lübeck en Hamburg-Holstenglacis overgebracht. De overplaatsing werd door het BKA zo lang mogelijk tegengehouden. De ene keer waren ze niet "bevoegd", de andere keer was het geen "vliegweer". Prakties betekende dat voor beide dat pas op de 15e advokaten hen konden opzoeken, dat ze een week zonder kranten en schrijfbenodigdheden hebben gezeten. Holger kreeg pas na het indienen van een klacht papier overhandigd, maar geen potlood of pen. Tot op de 15e had hij nog geen post ontvangen.

Holger en Ute komen uit het verzet en zijn in april '88 niet bij een proces komen opdagen. In dit proces ging het om een aanklacht wegens par. 129a omdat ze betrokken zijn geweest bij de voorbereidingen van een manifestatie op 18.10.85 met bijdragen o.a. over de situatie en analyse van het revolutionaire verzet, over de eis voor samenvoeging van de politieke gevangenen en de vrijlating van Günter Sonnenberg, en als mobilisatie voor het anti-imperialistiese/anti-kapitalistiese kongres eind januari '86 in Frankfurt. Als derde was in dit proces Christoph von Hören aangeklaagd en tot 1½ jaar bajes veroordeeld. Tegen het einde van en na de hongerstaking liep er een kampagne voor zijn vrijlating wegens "haftunfähigkeit". Door de druk die was ontstaan werd hij in september '89 vrijgelaten (wegens goed gedrag (!) na het uitzitten van de helft van zijn straf, de rest blijft staan als voorwaardelijk).

Ute en Holger werden wegens het wegblijven van het proces gezocht en op grond daarvan op 7.12 gearresteerd. Nu ligt er tegen beide een nieuw arrestatiebevel van het BGH/BAW wegens "lidmaatschap van de RAF". Wat betreft betrokkenheid bij de aktie tegen Herrhausen zijn overigens geen aanwijzingen gevonden.

Het BAW beweert dat bij Holger een legitimatiebewijs is gevonden die in 1988 uit een voor de huizen aan de Hafenstrasse geparkeerde auto zou zijn gestolen. En omdat zgn. mensen uit de huizen bij het openbreken van auto's betrokken zouden zijn geweest, konstrueert het BAW het zo: "Bewonersters van de Hafenstrasse leveren de logistiek voor de RAF."

Hiermee wordt opnieuw een aanval op de Hafenstrasse voorbereid, doordat enkelen gekriminaliseerd worden.

We willen de nog maar net begonnen openbare diskussie over doelen, strategieën en inschattingen van revolutionaire politiek voortzetten. Daar hoort voor ons ook bij, dat we de door de staat beoogde distantiëringen van, en het zaaien van verdeeldheid m.b.t. de kwestie van het ondersteunen van de politiek van de RAF, offensief tegengaan.

Arrestaties in Hamburg

Op 14.12.89 werden in Hamburg 4 mensen gearresteerd. Eén van hen is in verzekerde bewaring gesteld. Net zoals bij Ute en Holger gold er voor de eerste 24 uur een informatieverbod. Met de ervaringen rond Ute en Holger in ons achterhoofd, eisen we dat onmiddellijk een advoka/te tot de gearresteerde persoon wordt toegelaten.

DE KONING IS DOOD!
VREDE VOOR DE HUTTEN,
OORLOG AAN DE PALEIZEN!

15.12.89
Info-büro für Gefangene/Hamburg

OPROER IN BAJESSEN IN DE V.S.

Het volgende stuk gaat over recente gebeurtenissen in sommige bajessen in Pennsylvania (VS) en over het lot van Mumia Abu-Jamal, een radikale zwarte journalist, thans de enige politieke gevangene in de doodscellen van de VS-bajessen.
Mumia Abu-Jamal was President van de Association of Black Journalists en Communications Director van de Black Panther Party in Philadelphia. Hij is een uitgesproken aanhanger van de MOVE-beweging.
Mumia werd in een geheel onrechtvaardig proces ter dood veroordeeld voor de moord op een politieagent in 1981. Mumia was toen getuige hoe zijn broer wegens een vermeende verkeersovertreding door een smeris in elkaar werd geslagen. Tijdens het proces werd hem een door het gerecht toegewezen advokaat opgedwongen en zijn rekest om MOVE-leider John Africa als verdediger werd afgewezen. Om een jury met 11 (van 12) blanken te verkrijgen liet het gerecht zelfs een jurylid toe dat van zichzelf beweerde niet onpartijdig te zijn, en sloot het 12 zwarte kandidaat-leden uit, simpel op aanvraag van de D.A. (district attorney, =O.M.). Verder weigerde de rechter om de smeris die Mumia opgepakt had als getuige te horen. In het politierapport stond dat Mumia geen verklaring had afgelegd, in tegenspraak met de bewering van andere smerissen dat hij een bekentenis zou hebben afgelegd toen hij gewond op de grond lag. Mumia zit in de doodsvleugel van het Huntingdon State Prison (Penns.) in isolatie.

Begin october gingen hij en 7 andere gevangenen in de doodscellen en twee uit het normale regiment van Huntingdon in hongerstaking. Na twee weken, op 15 oct., hebben ze de staking afgebroken. Tijdens deze gehele periode hebben de verantwoordelijken de hongerstaking ontkend: van de Pennsylvania State Commissor of Corrections tot en met de gevangenisdirectie in Huntingdon een muur van zwijgen. Of, zoals gebeurt tijdens een telefoontje met het buro van de bevoegde assistent Superintendent Grove, je krijgt het arrogante antwoord dat in Huntingdon "alle gevangenen aan de regelmatige maaltijden deelnemen". Tergelijkertijd werd de pers tijdens de hongerstaking de toegang tot de bajes verboden. Veranderingen van de detentieomstandigheden, dus bezoek zonder scheidinsruiten en zonder boeien, en ongestoord briefkontakt - de minimumeisen- zijn niet in zicht.
Wat betreft het exekutie-bevel is de situatie onveranderd: gouverneur Casey heeft belooft geen handtekening te zetten zolang de Supreme Court geen beslissing heeft genomen in de vraag of de doodsstraf in Pennsylvania überhaupt toelaatbaar is. Deze beslissing zal nog deze winter vallen.

Nog steeds is dus het adres van de gouverneur het juiste adres voor PROTESTEN en PETITIES:
Gouverneur Robert Casey
Main Capitol Building, Room 225
Harrisburg, PA 17120
U.S.A.

Bajesrellen in Pennsylvania

Eind october waren er oproeren in tenmindste 3 bajessen in Pennsylvania: Huntingdon, Camp Hill en Holmesburg Prison in Philadelphia. We hebben alleen maar weinig informatie net als de steungroepen van Mumia in de VS.

Het eerste oproer barstte los in het Huntingdon State Prison, een paar honderd mijlen westelijk van Harrisburg. Maandag 23 oct. bezetten honderden gevangenen blok A en konden die rond 3 uren lang houden. Tijdens de geweldadige herovering door de bewaarders zijn 27 gevangenen gewond geraakt waarvan sommigen zwaar. 19 gevangenen kwamen in bunker-cellen terecht, de zog. hondehokken, buiten de vleugel in de binnenplaats. De directie verklaarde na het oproer dat die "onverwachts" was uitgebroken, maar de daadwerkelijke oorzaken liggen dieper in de voortdurende verslechtering van de detentie-omstandigheden, de absolute overbevolking van de bajes en het toenemen van rassistiese aanvallen op de gevangenen door de bewaarders. Omstandigheden dus, die op bijna alle gevangenissen in de VS betrekking hebben. De direkte aanleiding van het oproer was, dat op de donderdag daarvoor een zwarte gevangene zich ter weer stelde tegen de rassistiese beledigingen van een cipier en daarom bruut in elkaar geslagen en naakt en geboeid in de bunker werd gegooid. Vanaf vrijdag eisten steeds meer gevangenen hem te zien om zeker te gaan dat hij nog in leven was. Deze eis werd genegeerd en maandag kwam de explosie. De gevangenen in de geisoleerde doods-vleugel wisten in't begin niet wat er aan de hand was. Een van de deelnmers aan't oproer zei later tegen Mumia Abu-Jamal: Het is precies als Mao zei - een vonkje kan een steppe in brand zetten!

Terwijl de autoriteiten in Huntingdon dachten het vuur van de revolte te hebben verstikt d.m.v. het 24 uur op cel houden van alle gevangenen, het intrekken van alle gemeenschappelijke evenementen, van het luchten werken enz., sloegen de vonken van de de revolte over naar het in de buurt van Harrisburg gelegen Camp Hill State Prison, Woensdag 25 oct. namen 1.400 gevangenen voor twee dagen grote delen van deze bajes over. Ook hier was het voorval dat de woede losmaakte het mishandelen van een gevangene. Een cipier beschreef de situatie achteraf als "oorlog". De gevangenen hadden 14 van de 31 gebouwen afgebrand, twaalf zijn helemaal vernietigd. Vele gevangenen en ook smerissen van de speciale eenheid die de bajes bestormde, raakten zo zwaar gewond dat ze in ziekenhuizen moesten worden opgenomen. Na het breken van de revolte werd het grootste deel van de gevangenen met bussen naar andere bajessen overgebracht.

Een ander vonkje bereikte op zondag 28 oct. het Holmesburg State Pr. in het noordoosten van Philadelphia, waar gevangenen "Camp Hill, Camp Hill" gingen roepen. Bewaarders met halfautomatiese geweren beeindigden ook dit oproer.

Mumia Abu-Jamal schrijf in een brief van 8 nov. over deze gebeurtenissen: Terwijl ik jouw schrijf worden meer dan 10.000 gevangenen in 'lockdown' gehouden. Deze status houdt in dat ze 24 uur per dag in hun cel ingesloten zijn. In Camp Hill Prison, waar de opstand het heftigst was en waar de gevangenen in hun woede bijna de halve bajes afbrandden, zijn de mannen onder de meest repressieve omstandigheden opgesloten die je maar kunt verzinnen: aan handen en voeten geboeid zitten ze in afgesloten cellen - 24 uur per dag! Dit is waarachtig de dageraad van een "aardiger, vriendelijker Amerika" zoals Pres. Bush het ziet.
" Dagen na de gebeurtenissen zijn we nog steeds uitermate bezoorgd over

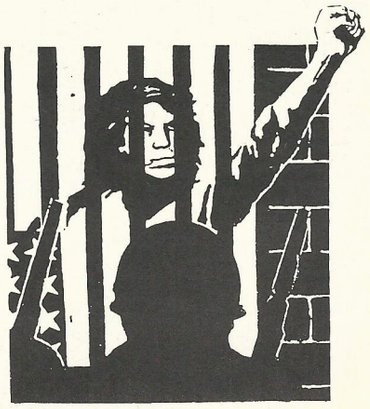

onze broeder Chuckie Africa die in Camp Hill zat. Tot nu toe weten we niks over zijn verblijfsplaats, zijn naam duikt nergens meer op. We wachten op nieuws over het lot van deze rebel. We weten van harde ervaringen uit het verleden dat het systeem MOVE-people haat. We hebben dus goede redenen om ons zorgen te maken...
- evenwel de revolutie gaat door..."

11 nov. was in Bremen (BRD) een door amnesty International georganiseerde demonstratie (ca. 300 deelnemers) voor de afschaffing van de doodsstraf-wereldwijd! Een vertegenwoordiger van Agipa (Amerika Gegeninformationspresse - America tegeninformatie pers) las de volgende brief van Mumia aan de deelnemers aan de demonstratie voor:

Lieve vriendinnen en vrienden,
ik wend me vandaag met gemengde gevoelens tot jullie. Gelukkig ben ik omdat jullie de strijd voor de afschaffing van de doodsstraf voortzetten. Ongelukkig ben ik vanwegen het nieuws over de naakte bruutheid waarmee de agenten van het staatsapparaat de golf van protesten in de bajessen van Pennsylvania - zoals Camp Hill, Holmesburg en hier in Huntingdon- beantwoordt. Uit andere bajessen komen slechts heel onduidelijke berichten. Omdat de VS-media alleen "officiele" bronnen uit de gevangenissen aanhalen, vrees ik, dat deze opgaven niet juist zijn. Wij -als gevangenen in de doodscellen- zijn niet in staat ze te bevestigen omdat we 24 uur in de cel opgesloten zijn.

Hetgeen we weten, weten we alleen door horen, zoals we oorgetuigen zijn geworden van de gebeurtenissen van het weekend van 21 oct. toen gevangenen werden weggevoerd en door de B-blok gesleurd. Deze mannen werden met knuppels geslagen terwijl ze al aan de handen geboeid en naakt waren. We kwamen dit te weten door het niet mis te verstaan geluid van knuppels, die naakte huid raken, van laarzen die botten verbrijzelen, van het haatdragend gebrul, wraak en pijn. Onze oren werden daarmee overspoeld terwijl we opgesloten in de doods-vleugel lagen.

Geen van deze berichten heeft ooit de media bereikt, daarom verwachten we ook niets anders dan een door de autoriteiten gekontroleerde doofpot.

Zoals velen van jullie hebben ook wij vernomen dat de gouverneur van Pennsylvania Robert Casey een onderzoek heeft ingesteld -opmerkelijk is dat het onderzoek alleen op de vraag gericht is hoe de oproeren gebeurden en niet waarom.

Een golf van rassistiese aanvallen op geboeide gevangenen; het aanhouden van steeds meer brieven; de willekeurige weigering van bezoek; gevangenisstraffen die waarachtig eeuwig duren; en de op niks uitlopenden bezwaarschriften van gevangenen -dit en veel meer vindt de hoogst ambtenaar van deze (bonds-)staat niet de moeite waard zich ermee te bemoeien. Alleen aan het oproer besteedt hij aandacht -maar dus niet waarom maar alleenmaar hoe het gebeurde.

Het past natuurlijk heel goed in dit kader dat de gouverneur reklame maakt met de nieuwe slogan van Pennsylvania: "Amerika begint hier".

Begint Amerika hier in Pennsylvania zijnprogramma van open repressie? Toen het gevangenen-oproer in Camp Hill op zijn hoogtepunt stond heeft AI-USA zich aangeboden als bemiddelaar tussen gevangenen en gevangenis burokratie, maar dit aanbod werd genegeerd. De staat greep naar een ander oplossing:knuppels, geweren, helikopters die het stof deden opwaaien en soldatenlaarzen.

Begint Amerika hier in Pennsylvania zijn exekutie-programma voor het noorden van de natie? Nu al is Penn. lijstaanvoerder voor de noordoostelijke regio met zijn na schatting 115 doodsoordelen, waarbij alleen in Philadelphia al meer doodsoordelen zijn uitgesproken dan in de hele bondsstaat New Jersey. Tussen 1930 en 1981 zijn door de amerikaanse bondsstaten, de centrale regering en in't District of Columbia (D.C.) 3.865 mannen en vrouwen terechtgesteld. 53% van hun, dus ca. 2.000 mannen en vrouwen, waren afro-amerikaans terwijl in die tijd alleen 8-10% van de bevolking zwart was. In die periode zijn alleen in Pennsylvania 152 mannen en vrouwen legaal gelyncht.

Begint Amerika hier in Pennsylvania met de verscherping van de detentie-omstandigheden in de doodscellen? Sinds jaren hebben velen van ons hun ouders, vrouwen, kinderen noch kunnen aanraken noch omhelzen. Tijdens deze no-contact-bezoeken bevinden we ons geboeid achter barrieres van plexiglas en staal. Telefoongesprekken zijn uitermate zelden toegestaan en kort, voor de meeste mannen eens per maand 5 minuten. Post en kranten worden routinematig gecensureerd en aangehouden. Alle pogingen menselijke kontakten oprecht te houden worden door de staat gehinderd. Daarom sterven sommige mannen geestelijk nog voordat de beul door een druk op de knop stroom door hun lichamen jaagt. Dan vermoordt de staat tenslotte alleen nog maar de lichamelijke vorm van iets dat ie in feite al lang heeft vernietigd.

Maar er is nog reden voor hoop. Vanzelfsprekend is deze hoop niet gericht op politici, die ons gebruiken voor hun armzalige politieke interesses, maar op dat wat mensen zoals jullie in Bremen doen. Ik ben er verzekerd van dat de ter dood veroordeelde mannen en vrouwen in heel Amerika, ja overal op deze planeet, zich in de geest met mij verenigen om jullie te danken voor jullie demonstratie! Bedankt!

Uit een kleine eikel groeit een machtige eik. Zoals de chileense dichter Pablo Neruda zei: Ze kunnen zoveel rozen vertrappen als ze maar willen, maar ze zullen niet in staat zijn de lente te stoppen.
Moge jullie lente van hoop de oogst van het leven binnenbrengen.
AFSCHAFFING VAN DE DOODSSTRAF!
STOP DE REPRESSIE IN DE BAJESSEN VAN PENNSYLVANIA!
Mumia Abu-Jamal, 1 november 1989

Je kunt Mumia in't engels of duits schrijven (goed leesbaar!):
Mumia Abu-Jamal
M 8335
Drawer R,
Huntingdon
PA 16652, U.S.A.

Bronnen: Angehörigen Info Nr. 28;
Center for Constitutional Rights

vertaling: Frontline Info

meer informatie:
Agipa-Press
Eichenberger Str. 53
D-2800 Bremen 1
B.R.D.
tel: 09-49-421-354029
(wo 3-6, vr 6-9 uur).

STARTBAAN PROCES STUTTGART

INLEIDING

Het volgende stuk, of eigenlijk 3 stukken zijn afkomstig uit Atom nr. 28 van nov./dec. '89. We hebben het vertaald omdat er eigenlijk een grote stilte hangt rondom het Startbaan-West proces, ook in duitse bladen. Ook in eerdere Zwarte's hebben artikelen gestaan over het proces en wat eraan vooraf is gegaan. Deze artikelen kun je o.a. vinden in de volgende nummers: 89, 93, 94, 98, 100, 101, 102, 103, 114, 121, 123 en 138.

STARTBAAN PROCES

Op e 51e procesdag is het tot een grote knal gekomen. De knaller zat echter niet op de beklaagdenbank, maar op een stoel van de rechter. Op deze dag werd bekend, dat één van de rechters een politiegetuige met informatie voorbereid had voor zijn verhoor. Het proces is onderbroken, tegen de rechter loopt een klacht wegens bevooroordeling. Klassieker kon de rechtbank het karakter van klassejustitie niet demonstreren. Daarbij is dit slechts het hoogtepunt tot nu toe in de houding van de rechtbank in dit zogenaamde strafproces, wat allang verworden is tot een proces over politieke gezindheid. De dodelijke schoten bij Startbaan-West van 2.11.'87, kapstok van dit proces, zijn twee jaar geleden. In de rechtzaal zijn ze tot op heden, na een half jaar proces, nog geen enkele maal onderwerp van het proces geweest. Daarentegen gaat het om de konstruktie van een "Terroristiese Vereniging" (TV) bij Startbaan-West Publiekelijk haast ongezien vindt hier een enscenering plaats, om achteraf nog eens iets vast te leggen volgens "rechtsstatelijke" principes wat allang voorgekouwd was in de media, De "terroristiese" doordringing van de startbaanbeweging.
Feitelijk doen de Bundesanwaltschaft (BAW= openbaar ministerie) en de rechtbank het uitermate slecht, en zijn ze in hun bewijsvoering steeds weer met tegenslagen gekonfronteerd. En in hun nood grijpen ze dan naar heel onfrisse middelen.

Iets anders is er nu echter ook al over te zeggen: de door ons zo gevreesde onderlinge scheuring tussen de aangeklaagden, het op de media gerichtte schouwspel, waarin een gehele politieke beweging ontleed moest worden heeft tot nu toe niet plaats gevonden. Op veel momenten is weer de kracht te bespeuren die deze beweging ooit uitstraalde. Deze kracht stralen niet alleen die mensen uit, die telkens weer als "toeschouwersters" in de rechtszaal aanwezig zijn, ook van de aangeklaagden zelf en van de getuigen voor de rechtbank, die ondanks de dreiging met repressailles zich niet laten gebruiken als de verwachtte hulpjes van het BAW, en of een verklaring weigeren af te leggen of vroeger afgelegde verklaringen terugnemen en in plaats daarvan de ambtenaren die de verhoren afnamen op de beklaagdenbank zetten.

"TERRORISTIESE VERENIGING"

Voor en na de zomerpauze stond niets anders ter diskuzzie, als het bestaan van zulk een vereniging te bewijzen. Bewijzen kan de BAW het echter niet, want die heeft ze niet. Daarentegen bedient ze zich van hulpmiddelen die ook uit andere 129a processen bekend zijn. Zo moet bv uit verklaringen dat sommige beklaagden vaker samen gezien zijn bij de startbaan, de indruk gewekt worden, dat ze een "stel" zijn. Er wordt een verenigingskonstruktie gemaakt puur op grond van politiek engagement en het tegenstander(ster) zijn van de startbaan. en daar waar het om interne strukturen gaat en om het karakter van de vereniging, als "terroristiese" vereniging, daar waar de BAW helemaal geen bewijzen op tafel kan leggen, daar beweren ze, dat het bij deze vermeende groep gaat om een "Rezonanz-RZ" . Als bewijs voeren ze hier uitspraken aan van hoogstgerechtshoven die gedeeltelijk 10 jaar oud zijn. In deze uitspraken is vastgelegd, dat de "Revolutionaire-Zellen" een TV zijn. de rechtbank heeft in zijn optreden totnutoe de BAW nog steeds gevolgd. Dat werd bv duidelijk op het moment dat Mike Kurth, met de verwijzing naar een mogelijke belasting van hemzelf (zijn veroordeling is nog niet rechtsgeldig) weigerde een verklaring af te leggen. Zonder lang te aarzelen stonden rechtbank en BAW hem dit toe. Weliswaar werd er bij gezegd, vooruitlopend op hun pleidooi, dat het hier gaat om een groepering in de zin van 129a, waar hij mogelijkerwijze toe behoort.

HET TOTSTANDKOMEN VAN DE VERKLARINGEN

De totale aanklacht berust haast uit-

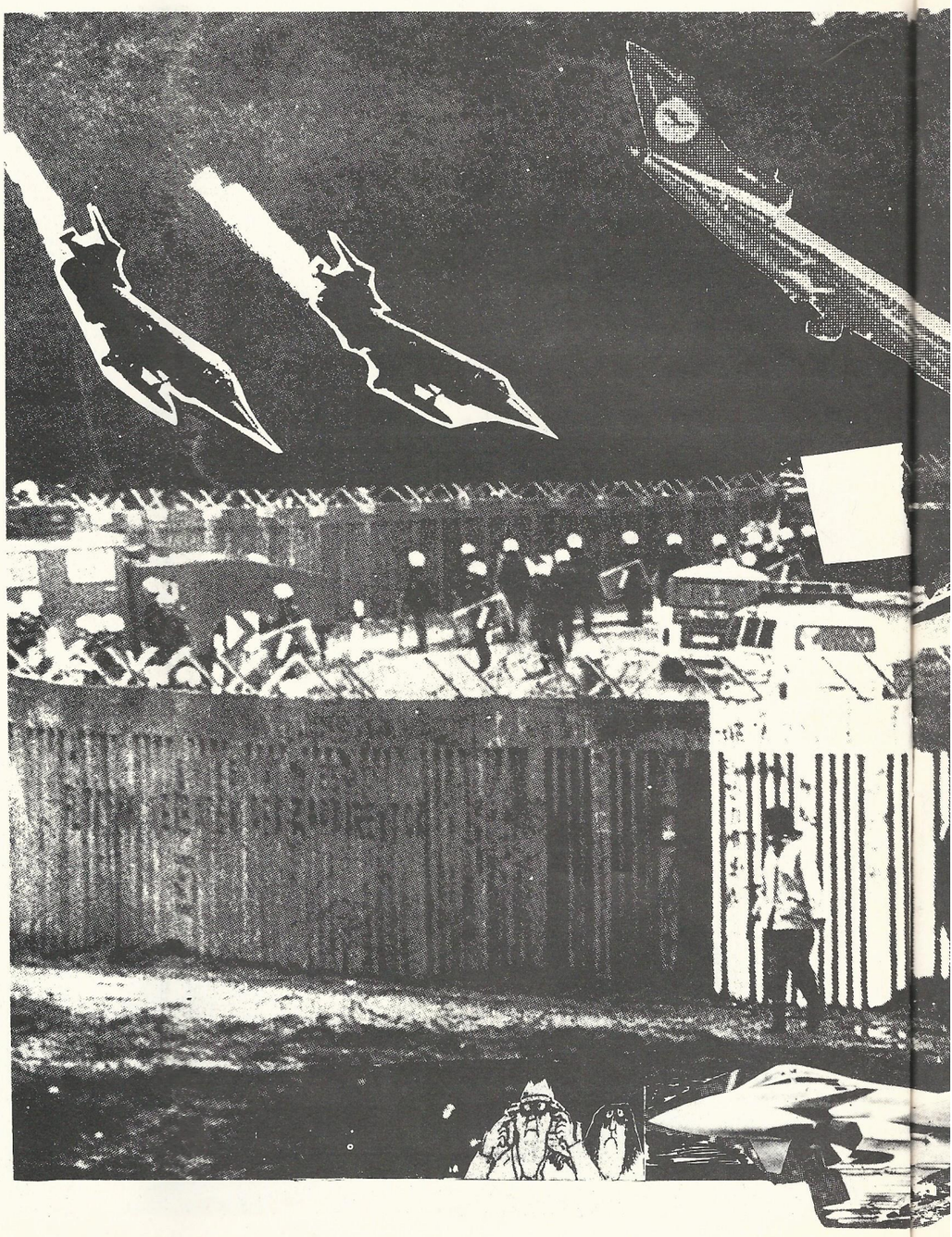

sluitend op verklaringen, die in de eerste tijd na 2.11 afgelegd zijn. De meeste verklaringen uit deze tijd, en wel de belangrijksten, zijn door die mensen ondertussen ingetrokken. Dit beargumenteren ze met te zeggen dat ze destijds door de ambtenaren die de verhoren afnamen psychies onder druk gezet zijn. Dit werd al bij het begin van het proces duidelijk, toen meerdere beklaagden, die ondertussen veroordeelt zijn en niet meer aan het proces deelnemen, in lange persoonlijke verklaringen de verhoorsituaties duidelijk maakten.
De rechtbank en de BAW beroepen zich echter nog steeds op de vroegere verklaringen, en beargumenteren dat door te zeggen dat de betreffende personen de verklaringen ingetrokken hebben omdat ze door de scene onder druk zouden zijn gezet. Kort geleden stond Baldur Opificius voor de rechtbank als kroongetuige. Hij had meerdere malen verklaringen afgelegd bij de politie. Eerst op 2/3.12.'87 en later in januari 88. Bij het tweede verhoor heeft hij de verklaring van het 1e verhoor grotendeels ingetrokken, met de verwijzing, dat deze onder druk tot stand zijn gekomen en dat ze vals waren.
De BAW beroept zich echter zowel in de akte van beschuldiging als ook in de rechtszaal steeds op de verklaringen uit het 1e verhoor. Nu voor de rechtbank, wou Baldur weigeren, onder verwijzing naar een mogelijke belasting van hemzelf, een verklaring af te leggen. Zowel BAW als rechtbank wouden hem dit toestemmen. Toen echter duidelijk werd, dat de BAW verder vasthield aan de verklaringen van het 1e verhoor, en dit eventueel door de verklaringen van de ambtenaren die het verhoor afnamen in het proces wilden invoeren, verlangde de verdediging, dat Baldur tenminste een verklaring zou afleggen over de verhoorsituatie.
Toen kwam voor de rechtbank hard en duidelijk ter sprake, hoe zijn eerste verklaringen (zonder advokaat) tot stand waren gekomen:
-groot gedeelte van de verklaringen komen niet van hem, maar zijn hem door de verhoorambtenaren in de mond gelegd.
-de ondertekening van de verklaringen werden hem afgedwongen, door hem te beloven, dat hij de volgende dag vrij zou komen. Verder werden hem zogenaamde verklaringen van anderen voorgehouden, die er echter nooit geweest zijn en die hem ervan betichten, dat hij bij aanslagen betrokken zou zijn.
-hij was overgeleverd aan direkte bedreigingen en daadwerkelijke aanvallen. Deze bedreiging door ambtenaren gaf hij voor de rechtbank als volgt weer: "In stammheim is nog een kamer vrij, Dir reiss ich den Arsch auf, Ik sla je met de tafel op je kop, Ik gooi de schrijfmaschiene naar je hoofd".
-door openbaar aanklager Plieger, die in dit proces de aanklager is, werd hij bij het verhoor bedreigd met: "U heeft Strafvereitelung(?!.) begaan, ik zal er persoonlijk voor zorgen, dat u er niet af komt met een straf minder dan drie jaar."
-onder de eerste verklaring had hij (Baldur) persoonlijk geschreven: "Ik bevestig, dat ik deze verklaring vrijwillig, zonder druk en zonder toezeggingen afgelegd heb". Voor de rechtbank bevestigde hij nu, dat deze zin hem door de ambtenaren zo gedikteerd was met de toezegging dat hij dan niet in voorlopige hechtenis zou worden genomen (U-Haft) etc....

DE KNALLER

Na deze openbaring waren de rechtbank en de BWA in alle staten. Als deze verklaring zo zou blijven staan dan was ook hun laatste kroongetuige waardeloos. Ze vluchtten in de vermeende uitweg, de verhoorambtenaren als getuigen op te roepen , om daarmee de verklaring van Baldur ongeloofwaardig te maken. De eerste ambtenaren verstrikten zich niet slechts in tegenstrijdigheden, maar moesten ook enkele van Baldurs beschuldigingen bevestigen.
De bürgeriniatieve (BI) tegen de uitbreiding van de luchthaven heeft op dat moment besloten, hun uitstekende procesinfo voorlopig niet te laten verschijnen, om daarmee de politiegetuigen de kans te ontnemen, uit de procesinfo's informatie te verkrijgen over wat de ambtenaren voor hun gezegd hebben.
En precies in deze situatie wordt bij het verhoor van de 3e ambtenaar, nadat hij al enige gedachtenleemte's had, door hem bevestigd, dat hij door rechter Kern telefonies op de hoogte is gebracht van de inhoud van de verklaringen. De rechtbank wist in deze prekaire situatie niets anders te doen dan er nog maar een schepje bovenop te doen en dit proces ook verder als een groot showspektakel ten tonele te voeren.
Na deze klapper werd het proces verdaagd en voor 10 dagen onderbroken. Hiervoor dienden de advokaten(kates) nog een klacht in wegens bevooroordeling tegen de betreffende rechter. Of deze gang van zaken al eerder praktijk was, is tot no toe niet bekend. Het laat zich ook moeilijk inschatten wat dit betekent voor de andere verklaringen, die door BAW en de rechtbank eenvoudig als waar werden bestempeld, terwijl de betreffen-

de personen deze verklaringen evenzo onder verwijzing naar de op hun uitgeoefende druk teruggenomen hebben. In ieder geval is justitie in dit vermeende zekere proces opnieuw een nederlaag toebedeeld, waarvan de omvang nog niet te overzien is. In ieder geval komt de BAW in de allerhoogste nood t.a.v. de bewijsvoering.

WEIGEREN EEN VERKLARING AF TE LEGGEN EN DE REPRESSAILLES

Er zijn in dit proces ook nog andere getuigen en wel diegenen die simpelweg weigeren iets te verklaren. Tot nu toe zijn dat Achim Bender (zie zijn verklaring) Klaus Wenzel en Frank Weihermüller. Achim en Frank moesten hun waarnemingen komen schetsen t.a.v. Andi Semisch en Andreas Eichler. Alleen al uit de waarneming, dat deze twee vaker samen gezien zijn of wat ze besproken hebben, zou de BAW de konklusie trekken, dat de beide "een stel" zijn (geheel in de zin van 129a).
Beiden weigerden iets te verklaren, zonder zich te beroepen op een eventueel zwijgrecht. Achim kreeg een tuchtrechtelijke straf van 600DM en Frank 300DM. Een eventuele gijzeling (Ze vast zetten tot ze wel iets willen verklaren) behoort ook nog tot de mogelijkheden.
Voor de aangeklaagden en de toeschouwersters waren dit momenten, waar veel van de oude kracht van deze beweging te voelen was.
Van de kant van de rechtbank werd erg duidelijk dat iedere niet kooperatieve houding dienovereenkomstig gesanktioneerd wordt, wat niet anders te verwachtten was.

vanuit hier
Moed en Kracht voor alle betrokkenen.

PERSOONLIJKE VERKLARING ACHIM BENDER 7.9.'89

"Het universele beeld van de geschiedenis en het huidige bewustzijn van de situatie dragen elkaar wederzijds. Zoals ik het geheel zie, zo ervaar ik het heden. Hoe groter mijn besef van wat gebeurd is, hoe wezenlijker mijn deelname aan de huidige gang van zaken".

Karl Jaspers

Ik ben vandaag als getuige in dit proces opgeroepen. De aangeklaagden wordt het lidmaatschap van een TV ten laste gelegd. Ik moet melding maken van eigen waarnemingen t.a.v. de aangeklaagden Andreas Eichler en Andreas Semisch bij Startbaan-West.
Ik heb besloten te weigeren een verklaring hierover af te leggen.
Het is mij bekend, dat de mogelijkheid bestaat, mij in gijzeling te nemen (Beugehaft). Dit zou mij om verschillende redenen niet bevallen. Binnen enkele weken moet ik eindexamen doen van het avondgymnasium in Neu Isenburg. Ook bestaat er de mogelijkheid, dat ik mijn baan als voorman zou kunnen verliezen. Niet slechts mijn arbeidsplaats staat op het spel, maar ook het terrein waarop ik mijn politiek werk als lid van de ondernemingsraad uitvoer. Ik zal me echter niet laten dwingen een verklaring af te leggen.

Achim Bender

BIJDRAGE MANIFESTATIE BURGERINIATIEF TEGEN UITBREIDING VAN HET VLIEGVELD OP 3.8.'89

Nu, na de zomerpauze en nadat t.a.v. de opgeworpen beschuldigingen het vooronderzoek haast is afgesloten, willen wij een overzicht geven t.av. het procesverloop tot nu toe vanuit ons gezichtspunt.
Uitgaande van de akte van beschuldiging, die door ons in BI-info 21 voordat het proces begon in samengevatte vorm is gepubliceerd, herinneren wij ons, dat wij toendertijd een bedrukt gevoel hadden; De akte van beschuldiging werkte op ons als een blok beton door de zogenaamde hoeveelheid bewijzen.
Ook lag ons nog vers in het geheugen de recente kriminaliseringsgolf met huiszoekingen, afgetapte telefoons etc. Het bewustzijn van de steeds weer naar voren geschoven aanklacht wegens moord, die voor de onderzoekers veel deuren deed openen en bij de daarmee gekonfronteerden ook maar al te vaak de monden, werkte nog lang na in de gehele startbaanbeweging.

Desalnietemin hebben wij toen al over de akte van beschuldiging gezegd:"....dat de voorstelling van feiten en gebeurtenissen niet de realiteit is, en dat het op veel punten vraagtekens oproept en weerlegd kan worden. Wij hopen dat deze akte van beschuldiging er niet toe zal leiden, dat wij ons laten overrompelen door de als waar voorgestelde algemene voorstelling van zaken".

BEKNOPTE INSCHATTING

Van de aanklachten in de akte van beschuldiging is t.a.v. de individuele strafbare feiten niet veel overgebleven. Behalve de verklaringen over de beide stroommasten, Hasselroth en Offenthal heeft de BAW tot nu toe niets wezenlijks ingebracht t.a.v. de individuele beschuldigingen.
Als deze verklaringen er niet waren geweest, zou een bolzenschneider(?!.), een onduidelijk bandenspoor en een zogenaamd aanslagenarchief uit een bankkluis zo ongeveer alles zijn geweest wat er van de gigantiese akte van beschuldiging over zou zijn gebleven.
Een hele hoop verklaringen zijn in de loop van het vooronderzoek ingestort. Zoals bv een persoonsbeschrijving van de aanslag op de Dresdner Bank, die een aangeklaagde moest voorstellen of de identificering van een aangeklaagde t.a.v. de aanslag op een stembus per fotoenvelop.
Ook zogenaamde bewijzen volgens rapporten is pure propaganda gebleken-in de loop van het proces. Zoals bv gaten in wanden waarin wapens zouden zijn verborgen. zo zijn sommige verhoorprotokollen pure wensprotokollen gebleken van de betreffende ambtenaren. Eén getuige werd met een protokol gekonfronteerd, dat zonder hem werd geschreven en nooit aan hem was voorgelegd.
Hierdoor wordt het ook duidelijker waarom de BAW zo verbeten aan enkele individuen vasthoud (zoals bv Andreas Semisch, Rainer Hübner en Ina Then). Ze hebben minstens drie personen nodig voor een TV (het wordt dus een beetje krap) en ook hebben ze een inhoudelijke samenhang nodig (soort van intellektueel leiderschap). Ondertussen ziet de TV er in de hoofden van de openbaar aanklagers er waarschijnlijk als volgt uit:
Andreas Eichler; Leider en organisator: Andreas Semisch: Theoreticus en politiek denkwerk; Rainer Hübner: Techniese leiding; Ina Then en Frank Hoffmann: Leden.
Behalve de vonnissen, waarin Andreas Eichler als aanstichter van twee aanslagen op stroommasten is vastgelegd, is van dit alles tot nu toe niets tastbaar, en het betreft bovendien strafbare feiten, die in 1986 niet onder de wetgeving van 129a vielen. Waarom echter het bewijzen van een TV voor de BAW zo absoluut noodzakelijk is, wordt nog eens duidelijk, als men zich voorstelt, dat dan via de persverklaringen over de betreffende akties alle afzonderlijke aanslagen kunnen worden toegeschreven aan de zogenaamde leden, zonder dat individueel daderschap hoeft te worden bewezen.
Na de erbarmelijke bewijsvoering t.a.v. de afzonderlijke aanslagen zal de BAW niet anders meer kunnen, dan uit alle macht te proberen de TV door te drukken. Anders zou het ook niet mogelijk zijn de massale vertoning van zulk een reusachtig proces voor de rechtbank nog langer te rechtvaardigen. Omdat de beschuldiging van moord losgekoppeld is van de 129a konstruktie, had dit proces allang behandelt moeten zijn voor een rechtbank van gezworenen.

Autonomes Prozeßbüro Ffm
JUZ Bockenheim
Vattentrappstr. 38
6000 Frankfurt/M.
Tel. 069/703337
jeden Di und Do 12 - 19 Uhr

Spendenkonto für Haftbetreuung:
Frankfurter Sparkasse von 1822
BLZ 500 50 201
Konto-Nr. 307 028 755 Ralf Stutzke

Rechtshilfekonto:
Postgirokonto Frankfurt
Konto-Nr. 160 72 603 Volker Luley,
Bunte Hilfe Frankfurt

BI gegen die Flughafenerweiterung
c/o Helga Arnold
Wilhelm-Leuschner-Str. 50a
6082 Mörfelden

INTERVIEW ADVOKATEN(TES)

Het volgende interview moest eigenlijk in de Tageszeitung (TAZ) verschijnen, daarvoor werd het althans afgegeven door de advokaten(s). De berlijnse redaktie van de TAZ besloot echter anders, het interview zou niet te volgen zijn voor de lezersters etc.. Opmerking van ons: Als de TAZ in de afgelopen maanden niet zo gebrekkig over het proces had bericht, dan was nu alles duidelijker. Na de zomerpauze van een maand gaat het proces donderdag verder voor de speciale provinciale rechtbank. Van de oorspronkelijk 9 getuigen zijn er nog 5 overgebleven. Aan de ene kant Andreas Eichler en Frank Hoffmann, die door de BAW naast het leiderschap respektievelijk lidmaatschap van een TV beschuldigd worden de dodelijke schoten op 2.11.'87 te hebben afgevuurd op twee politieambtenaren bij de Startbaan als ook dubbele poging tot moord. Aan de andere kant zijn Rainer Hübner, Andreas Semisch en Ina Then ook beschuldigd van lidmaatschap van een TV ("Groep Eichler"). Is een afscheiding van het proces tegen deze drie mogelijk? De TAZ sprak

hierover met Waltraut Verleih, advokate van Ina Then, Wolfgang Kronauer, advokaat van Andreas Semisch, als ook met Ursula Seifert en Thomas Scherzberg, beide advokaat (kate) van Reiner Hübner.

TAZ: Is een afscheiding in het verdere proces mogelijk? Krijgt Reiner Hübner deze "eer"? De BAW heeft zelf al een afscheiding voorgestelt.

Advokate (A) Seifert: De 5e strafkamer (daar waar het proces nu dient) zou het proces tegen Reiner waarschijnlijk graag hebben afgescheiden. De BAW heeft zich daar echter tegen teweer gesteld, omdat ze in nood zit met de bewijsvoering en daarom als voorwaarde voor afscheiding een toezegging wou:(van Reiner): nl. lidmaatschap van een kriminele vereniging (art. 129): tenminste 2½ jaar gevangenis. Voor het verdere proces zou dat voor de overige aangeklaagden betekenen: Er bestond een kriminele vereniging (art 129) die vanaf 1987 verder ging als TV (129a). Alleen wordt Reiner nu niet meer afgescheiden. Als het al gebeurd dan nog slechts samen met Andreas Semisch en Ina Then.

A Verleih: De kamer zal doorgaan met het 129a proces en zal dit als totaal pakket beeindigen, zonder afscheidingen

A Scherzberg: Vermoedelijk wordt er niet meer afgescheiden. Deze beslissing is met de arrestverlenging van Andreas Semisch principieel al gemaakt.

A Kronauer: De tot nu toe gemaakte afscheidingen van de 4 ondertussen veroordeelden is slechts het gevolg van proces-taktiese oorzaken. Het mammoetproces met 9 aangeklaagden en 18 advokaten(tes) was niet meer te handhaven. De kamer heeft zo twee vliegen in één klap geslagen: Aan de ene kant zijn die personen uit het proces verdwenen, die blijkbaar niet in de zogenaamde vereniging pasten en voor anderen was een veroordeling makkelijk, omdat ze zich distancieerden en bekentenissen aflegden. Diegenen die nu nog over zijn, zijn de zogenaamde "Harde Kern" van de vereniging die ze willen konstrueren. De beschikking tot arrestverlenging van Andreas Semisch laat in ieder geval zien, dat hij in de vereniging zal moeten blijven. Hij bevindt zich nl in een uitzonderingspositie. Het linguistiese rapport (rapport van een deskundige die Semisch aanwijst opgrond van taalkundig onderzoek als de schrijver van persverklaringen), waarop de aanklacht tegen Semisch is gebaseerd, hield in het proces niet stand. Bij het tegen hem volgende besluit van arrestatieverlenging gaat het om alles of niets: staken of 129a.

TAZ: Andreas Semisch wordt als 3e man voor de 129a konstruktie in hechtenis gehouden?

A Scherzberg: Wil de kamer dan de 129a veroordeling? Dat is zeker niet eenduidig bij de rechters. De handelswijze bij de 4 die zijn afgescheiden en het staken van 129a in het Rosbach-proces (Proces tegen Ali J., Michael D. en Bernhard R. voor dezelfde raadkamer) bij gelijke strafmaat laat zien, dat de kamer niet steeds op 129a wil veroordelen.

A Kronauer: Zelfs als ze 129a laten vallen zullen ze tot hoge straffen veroordelen. Juist bij Andreas Semisch vanwege zijn zogenaamde rechtsvijandige gezindheid. Tenslotte is dit een gezindheidsproces.

A Sefert: Bij Semisch ben ik ook bang voor een hoge straf: Ze zullen van hem als zogenaamde persverklaringen schrijver een kopstuk van de zogenaamde groep maken. Bij onze mandanten zal het meer moeite kosten ze te betichtten van een rechtsvijandige gezindheid.

A Kronauer: Maar dat vinden ze juist belangrijk. Bij de 4 afgescheidenen hebben ze de rechtsstatelijke gezindheid in het oordeel betrokken.

A Verleih: Het is toch de vraag waarom Reiner en Ina nog op de beklaagdenbank zitten, terwijl de hun ten laste gelegde feiten en aanslagen allang behandelt zijn in het vooronderzoek. Hoe langer ze vastgehouden worden, des te hoger wordt de straf vrezen wij. Met een vereenvoudigd vooronderzoek wordt in alle stilte een vereniging gekonstrueerd. Het hoofdproces zoals het nu gevoerd wordt, neemt naar buiten toe ook alle schijn rondom 129a weg.

A Scherzberg: Dat betekent echter, dat nu dat gedeelte begint wat ook de strukturen van de beweging aangaat. Voor de scene het beslissende gedeelte.

A Verleih: Dat gedeelte van het vooronderzoek met feiten, die niet meer onderhevig zijn aan objektieve kriteria.

TAZ: Hoe kunnen jullie tegen 129a optreden?

A Scherzberg: Nu komt zeker het dilemma voor ons, dat een ontkrachting van 129a slechts via verklaringen kan lopen.

A Kronauer: Daar zou de BAW blij mee zijn....

A Verleih: Konstrukties als de aanklacht op 129a zijn voor de verdediging altijd een probleem. Bij gebrek aan konkrete feiten, zijn deze konstrukties van natuur uit moeilijk aan te vallen. Echter bij de rechtbank in Stuttgart, in het proces tegen Uli w., bij de rechtbank in Hanseatischen, in het proces tegen Ute Brandt en bij het Rosbach-proces, bij dezelfde rechtbank als waar nu het startbaan proces dient is het de BAW niet gelukt met 129a.

Ondanks de betekenis van het proces voor de regio en het grote belang van de BAW om te komen tot de vaststelling en veroordeling op een zgn. TV, hoop ik op een andere beslissing van de rechtkamer, hoewel de hechtenisverlenging van Andreas Semisch niets goeds voorspelt. Maar: over de hechtenisverlenging beslist de kamer in de bezetting van Schieferstein, Kern en Klein, terwijl over het vonnis alle 5 rechters van de kamer beslissen. Mogelijkerwijze hebben enige leden van de kamer toch bedenkingen in feitelijk en rechterlijk opzicht, om niet de de verlangens en de vervolgingswoede van de openbaar aanklager zondermeer te volgen.

Michael Blum.

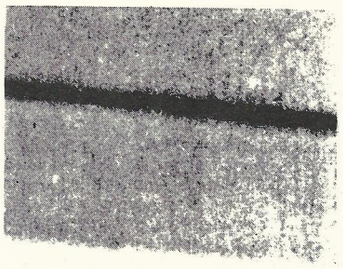

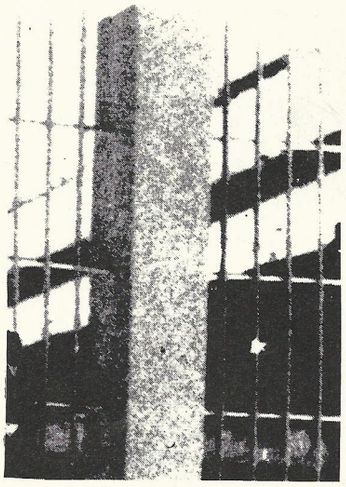

HETZE RONDOM HAFENSTRAS

De afgelopen weken is er nogal wat gebeurd in Hamburg en met name rond de Hafenstrasse. Daarom dit pamflet uit de Hafenstrasse en een kort verslag over de demo op oudjaarsavond, vanaf de Flora waar behoorlijk veel klappen gevallen zijn. Later waren er nog rellen in de buurt van de Hafenstrasse.

De Hafenstrasse informeert , 15.12.89

'Deutsche Bank und Deutsches Geld morden mit in aller Welt'

In het kader van een landelijke klopjacht op mensen naar aanleiding van de RAF-aktie tegen de direkteur van de Deutsche Bank? Herrhausen, worden wij en andere politieke groepen sinds enkele dagen zwaar aangevallen. De koppen in de konformistiese kranten luiden: " het spoor van de RAF leidt naar de Hafenstrasse", "Hafenstrasse, het centrum van de legale arm van de RAF".
We houden er rekening mee, dat het hoofd van de Inlichtingendienst, Lochte, en de Bijzondere Kommissie van de BKA met deze hetze een razzia voorbereidt, waarmee ze enkelen van ons uit de huizen willen halen en als'legale arm van de RAF' in de gevangenis willen laten verdwijnen.

Met de aktie van de RAF werd de aandacht gevestigd op de misdaden van de Deutsche Bank, op een moment waarop de DB aan de top van het west-duitse kapitaal staat, dat de socialistiese staten politiek en ekonomies wil inlijven. Ze willen de BRD verkopen als hét menselijke en demokratiese systeem en alle kritiek versluieren. Een verenigd Duitsland, binnen het Europa van het kapitaal, waarbij hun zwijnerijen opeens niet meer zo erg zijn:

- opeens is er plaats voor zo'n 650.000 migranten en vluchtelingen uit de DDR van duitse afkomst, Terwijl aan de andere kant de grenzen worden gesloten voor de zogenaamde 'stroom van asielzoekers' en er voor 1500 Sinti en Roma (groepen zigeuners) in deze stad geen plaats meer is (zie ook RZ verklaring in deze Zwarte) Dat is racisme door de staat.
- van de DDR wordt de opening van de gevangenissen en amnestie voor de gevangenen geëist, terwijl hier vanuit dezelfde hoek de eisen voor verbetering van de gevangenisomstandigheden als 'onbeschaamd, beledigend,lasterlijk en terroristies' worden beschimpt.
- de 'vrije en sociale woningmarkt' leidt tot steeds meer woningnood en daklozen, mensen bevriezen en er worden fabeltjes verteld over vrijheid en menselijke waardigheid, terwijl de Senaat net even heeft besloten tot de afbraak van de huizen aan de Pinnasberg en bij ons het eerste ontruimingsbevel is komen binnen waaien.

In deze situatie komt de aktie van de RAF tegen Herrhausen, de belangrijkste strateeg van het duitse kapitaal. We betreuren dit niet. We horen niet tot degenen, die net als Kohl kunnen zeggen; "Hij heeft ons veel gegeven". In tegendeel, wij horen tot diegenen in de wereld die steeds weer tegen de DB aanlopen: bijvoorbeeld omdat ze het racisties systeem in Zuid Afrika ondersteunt en miljarden verdient aan de honger en ellende van onderontwikkeld gehouden volkeren; en bijv. omdat ze er hier bij de Senaat op aandringt ons op te ruimen. (noot: in de Hafenstrasse moeten yuppie huizen komen).
Daarom hebben wij een spandoek op onze gevel gehangen:

Ze worden er heel zenuwachtig van dat wij dat juist op dit moment zeggen en daarom komen zij direkt de volgende nacht met meer dan 200 smerissen en jatten het. Zij balen er ook van, dat wij niet bang zijn om kontakt te hebben met de gevangenen en positief staan tegenover de gewapende strijd, dat wij daar ook met anderen over praten, dat tijdens de hongerstaking heel veel mensen samenvoeging eisten. Wij hebben principieel een solidaire en politieke verhouding met iedereen die strijdt voor de bevrijding van de mensen, of ze die strijd nu legaal of illegaal voeren. Deze verhouding willen ze juridies uitbuiten.

Ze krijgen de RAF niet dood.
Daarom was hun eerste aanval tegen de gevangenen gericht: celdoorzoekingen en verscherping van de gevangenisomstandigheden.
Een week geleden arresteerden ze Ute en Holger Ze moeten mensen arresteren, en dus proberen ze direkt hen allebei tot leden van de 'RAF-leiding' te bestempelen. Ze wilden Ute en Holger al in 1988 een proces aandoen. De beschuldiging was dat ze in 1985 een manifestatie hadden meegeorganiseerd voor de vrijlating van de zieke Günter Sonnenberg en voor samenvoeging. Ze besloten zich aan de greep van justitie te onttrekken. Voor dezelfde beschuldiging werd Christoph von Hören tot 18 maanden veroordeeld.
Ook wij hebben al vaker zulke manifestaties georganiseerd en Fritz Storim hebben ze voor het zogenaamd publiceren van een bijdrage over de samenvoeging in de cel gegooid. We vinden het goed als mensen zich niet aan justitie willen onderwerpen en ondanks een opsporingsbevel proberen hun leven te organiseren.

ASSE ONTRUIMING DREIGT

Het kan ons niets schelen of de legitimatiepapieren daarvoor uit een bij ons opengebroken auto of ergens anders vandaan komen.

We nemen deze aanval op ons ernstig op. Daarbij hebben wij de geschiedenis van Kiefernstrasse in Düsseldorf voor ogen, waar de smeris in '87 een grote razzia hield en uiteindelijk zeven bewoners/sters arresteerden, waarvan sommigen werden veroordeeld tot 10 jaar opsluiting in isolatie. Toen gebruikten ze de belachelijke konstruktie zoals: wie heeft er met wie en hoe vaak gesproken en is daardoor lid van een terroristiese vereniging, wie gebruikt er in brieven aan gevangenen dezelfde soort uitdrukkingen als in de verklaringen...
Toendertijd kwam het hen goed uit dat de bewoners/sters onduidelijk waren en niet vastbesloten en dat men zich er buiten van distancieerde.

De verhalen over 'de RAF en de Hafenstrasse' komen altijd kort voor hernieuwde ontruimingpogingen van de Senaat:
-Dat was zo in '85 (trefwoord het TAZ-interview met Lochte) en kort daarna de ontruimingspoging op 5 december, waar we op tijd achter kwamen en konden afweren.
-En zo was het bij de herkraak: er kwam een hetze tegen één van ons die tijdens de hongerstaking van 80/81 voor de samenvoeging van de politieke gevangenen en de vrijlating van de "zieke" gevangenen aan een bezetting van een kantoor van de DPA (Deutsche Presse Agentur) had meegedaan. Zij behoorde toendertijd tot onze 'onderhandelingsdelegatie' met Dohnany (de burgermeester van Hamburg).
-En zo vandaag: Hun ontruimingsmachine loopt weer - sinds vorige week hebben ze een ontruiminguitspraak voor één woning.
Dat is al vaker mislukt-
dat zal ook deze keer gebeuren.

Hafenstrasse 15.12.89

De gebeurtenissen op oudjaarsavond

De afgelopen jaren is er op oudjaarsavond een demo langs de bajes geweest. Ook dit jaar was het weer geplend. Verzamelpunt was de Flora. De demo zou van daar langs de bajes, om daar een zwaaidemo te houden,naar de Hafenstrasse leiden.
Circa 800 mensen vertrokken vanuit de Flora, maar werden op zo'n 300 meter, op een verkeersplein, tegengehouden door de MEK (een speciaal opgeleid korps, op gymschoentjes, losse knuppeltjes, enz, enz).
Met inzet van knuppels en aan iedere kant van de demo 4 rijen 'Spalier', die steeds smaller werden. Bij de Flora kwam het tot een heftige aanval van de kit, ondanks dat de mensen zich verdedigden door middel van touwen en kettingen om zich heen.
Er ontstond paniek toen de mensen de Flora werden binnen geslagen.
Er zijn behoorlijk veel gewonden gevallen, veel mensen hadden met name hoofdwonden. Al hier werd duidelijk dat de kit zich provocerend opstelde.
Later op de avond is er een kittenwagen in de Hafenstrasse op een grote groep mensen ingereden, waarbij veel mensen aangereden werden en zwaargewond raakten.
Ook is er door een groep mensen een kittenwagen in de fik gestoken.
Het is voor ons (hier bij de Zwarte) niet duidelijk of dat dezelfde wagen is geweest die op de mensen is ingereden.
Bij deze rellen kwam steeds meer kit opdraven. Van de circa 250 mensen uit het verzet die daar aanwezig waren, werd in ieder geval 1 vrouw gearresteerd. Of er meer arrestaties waren is hier niet bekend.

Volgens de kit is er tijdens deze rellen een machinepistool en daarbij 90 schot munitie uit deze auto verdwenen.
Nadat de kit de mensen uit elkaar had geslagen, daarbij gebruik makend van traangas, volgde een zoekaktie naar het 'verdwenen' pistool. Het hele terrein van de Hafenstrasse werd doorzocht. Er zijn geen huizen doorzocht, maar wel zijn er om 4.00 uur twee woonwagens doorzocht. De advokaat van de Hafenstrasse die erbij wilde zijn, kreeg klappen van de kit.
Op 1 januari was er een kleine manifestatie bij de bajes. Om de gevangenen te groeten en om hen te berichten over de gebeurtenissen van de afgelopen nacht. De gevangenen reageerden met roepen, het was duidelijk dat ze het gehoord hadden.
De Hamburgse Senaat heeft gelijk dezelfde dag, 1 januari, een 'krisiszitting' gehouden. Er werd van de Senaat geëist dat zij huiszoekingen doen in de Hafenstrasse en dat zij de panden ontruimen.
Het is weer duidelijk:
de massale provokatieve aanwezigheid van de kit en zijn aanval op de bajesdemo; de kittenwagen die op een groep mensen inreed; de uitgelokte rellen bij de Hafenstrasse; de gefingeerde 'verdwijning' van een machinepistool; de arrestatie; het op de koop toenemen van een groot aantal (zwaar)gewonden; enz,enz. ,zijn wederom uitdrukking van de propaganda en hetze van de Senaat en de konformistiese media, om een aanleiding voor de ontruiming van de Hafenstr. te kreëeren.

HAFENSTRASSE BLEIBT !!!

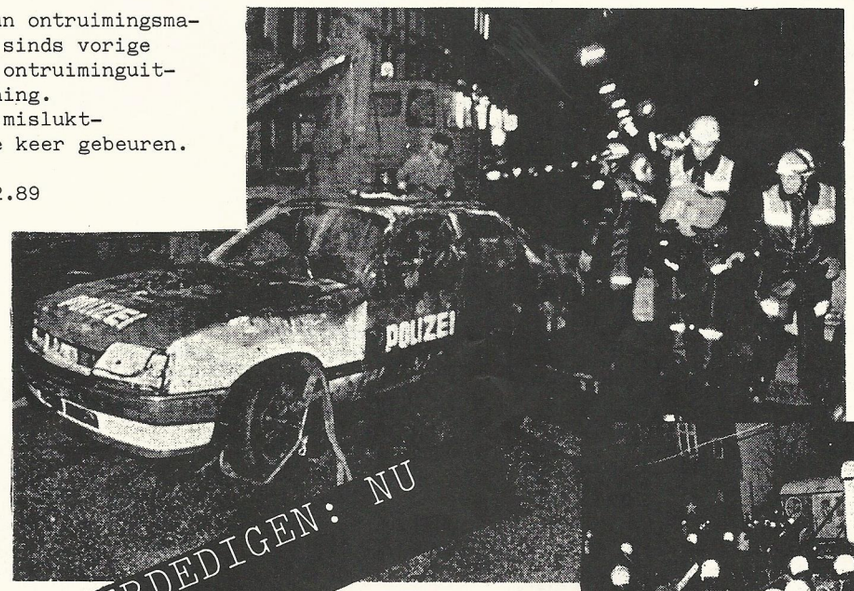

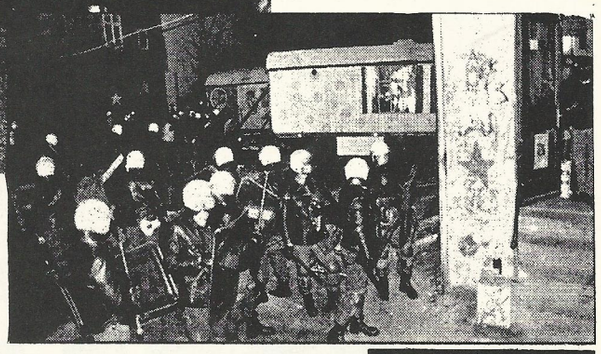

VERDEDIGEN: NU

HAFENSTRASSE HELEMAAL!

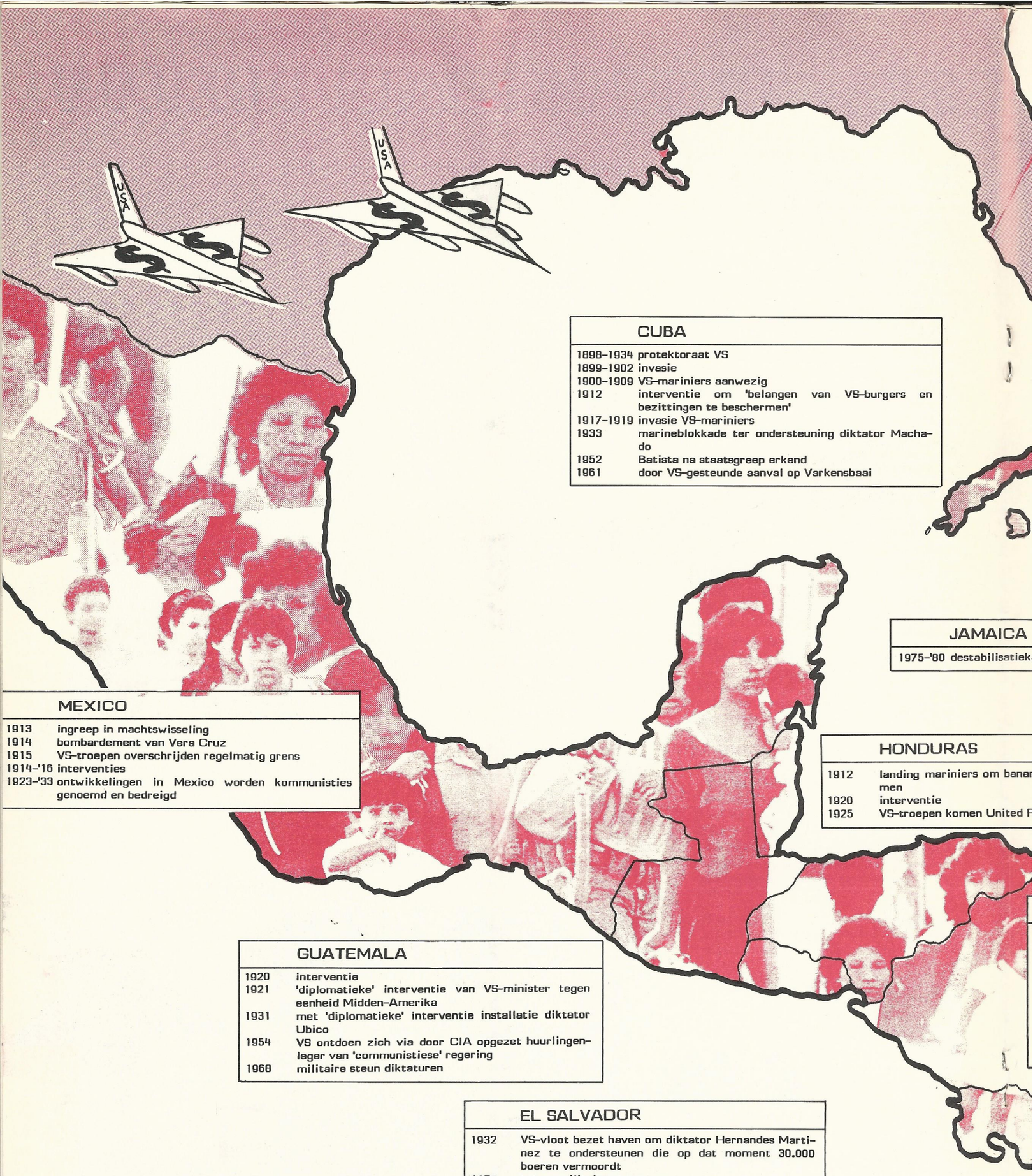

CUBA

1898–1934	protektoraat VS
1899–1902	invasie
1900–1909	VS-mariniers aanwezig
1912	interventie om 'belangen van VS-burgers en bezittingen te beschermen'
1917–1919	invasie VS-mariniers
1933	marineblokkade ter ondersteuning diktator Machado
1952	Batista na staatsgreep erkend
1961	door VS-gesteunde aanval op Varkensbaai

JAMAICA

1975–'80	destabilisatiek

MEXICO

1913	ingreep in machtswisseling
1914	bombardement van Vera Cruz
1915	VS-troepen overschrijden regelmatig grens
1914–'16	interventies
1923–'33	ontwikkelingen in Mexico worden kommunisties genoemd en bedreigd

HONDURAS

1912	landing mariniers om banan men
1920	interventie
1925	VS-troepen komen United F

GUATEMALA

1920	interventie
1921	'diplomatieke' interventie van VS-minister tegen eenheid Midden-Amerika
1931	met 'diplomatieke' interventie installatie diktator Ubico
1954	VS ontdoen zich via door CIA opgezet huurlingenleger van 'communistiese' regering
1968	militaire steun diktaturen

EL SALVADOR

1932	VS-vloot bezet haven om diktator Hernandes Martinez te ondersteunen die op dat moment 30.000 boeren vermoordt
1978	tot nu militaire steun

COSTA RICA

1919	dreiging VS-invasie om regeringswisseling te werkstelligen

ZELFBESCHIKKING VO

"OPERATIE RECHTVAARDIGE ZAAK"

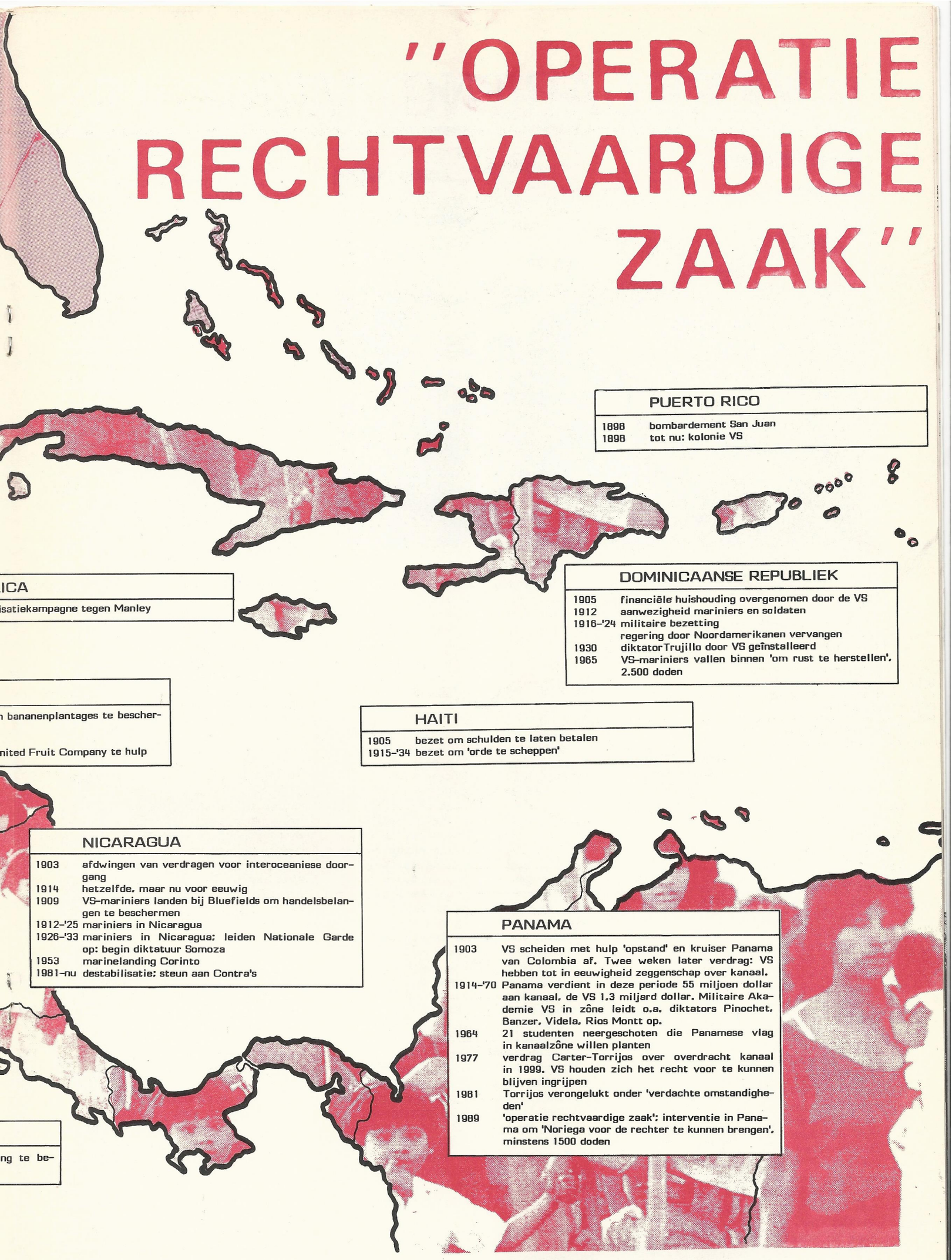

PUERTO RICO

1898	bombardement San Juan
1898	tot nu: kolonie VS

ICA

isatiekampagne tegen Manley

DOMINICAANSE REPUBLIEK

1905	financiële huishouding overgenomen door de VS
1912	aanwezigheid mariniers en soldaten
1916–'24	militaire bezetting regering door Noordamerikanen vervangen
1930	diktator Trujillo door VS geïnstalleerd
1965	VS-mariniers vallen binnen 'om rust te herstellen', 2.500 doden

n bananenplantages te bescher-

nited Fruit Company te hulp

HAITI

1905	bezet om schulden te laten betalen
1915–'34	bezet om 'orde te scheppen'

NICARAGUA

1903	afdwingen van verdragen voor interoceaniese doorgang
1914	hetzelfde, maar nu voor eeuwig
1909	VS-mariniers landen bij Bluefields om handelsbelangen te beschermen
1912–'25	mariniers in Nicaragua
1926–'33	mariniers in Nicaragua; leiden Nationale Garde op: begin diktatuur Somoza
1953	marinelanding Corinto
1981–nu	destabilisatie; steun aan Contra's

PANAMA

1903	VS scheiden met hulp 'opstand' en kruiser Panama van Colombia af. Twee weken later verdrag: VS hebben tot in eeuwigheid zeggenschap over kanaal.
1914–'70	Panama verdient in deze periode 55 miljoen dollar aan kanaal, de VS 1,3 miljard dollar. Militaire Akademie VS in zône leidt o.a. diktators Pinochet, Banzer, Videla, Rios Montt op.
1964	21 studenten neergeschoten die Panamese vlag in kanaalzône willen planten
1977	verdrag Carter-Torrijos over overdracht kanaal in 1999. VS houden zich het recht voor te kunnen blijven ingrijpen
1981	Torrijos verongelukt onder 'verdachte omstandigheden'
1989	'operatie rechtvaardige zaak': interventie in Panama om 'Noriega voor de rechter te kunnen brengen', minstens 1500 doden

ng te be-

OOR MIDDEN-AMERIKA

VERKLARING VAN

Onbeperkt verblijfsrecht voor alle Sinti en Roma !!!!!!!!!

Toen in april 1919 gewapende arbeiders van de radenrepubliek München het hoofdburo van politie bezetten, werden er niet alleen dossiers van politieke gevangenen uit de ramen gegooid, maar ook persoonlijke dossiers van 'zigeuners'. Daarna werd alles op de binnenplaats ten prooi aan de vlammen gegeven. De revolutionaire arbeiders vernietigden de dossiers van de reeds in 1889 in Bayern opgerichte 'zigeunerscentrale', die met de in die tijd modernste politietechnieken en in samenwerking met overheidsinstanties in het hele rijk, het doel nastreefde van een gecentraliseerde en totale registratie en observatie van de in Duitsland levende Sinti en Roma.
Deze episode zegt iets over dezelfde traditie, in het kader waarvan de sociale en justitiële instanties in Keulen 70 jaar later een 'zigeunersbestand' over alle in Keulen levende Roma, die statenloos zijn, hebben aangelegd. Sinds 1986 worden in het kader van het zgn. 'Keulse model' voor de verzorging van de Roma grote hoeveelheden gegevens verzameld, die alle levensterreinen van de Roma in Keulen omvatten. In het samenspel van de justitiële- en sociale instanties, het openbaar ministerie en de politie werd het materiaal niet alleen gebruikt om in de kleine dagelijkse oorlog van kontroles, diskriminatie en terreur het overleven van de Roma zo moeilijk mogelijk te maken als maar enigzins mogelijk is. Het wordt tegenwoordig eveneens door de sociale instanties en de vreemdelingendienst gebruikt om de eis naar en het dreigen met uitzetting van Roma-families te onderbouwen. Het schandaal zit 'm, volgens ons, niet in het feitdat de privacy-wetgeving met voeten is getreden, maar veel meer in de normaliteit en kontinuiteit van de rassistiese registratie en de bijzondere behandeling, die de Roma zich nog steeds moeten laten welgevallen. Wie zich ook maar enigzins verdiept in de geschiedenis van de vervolging van de Sinti en Roma in Duitsland, zal zich verbazen over de nagenoeg ononderbroken kontinuiteit, waarmee de vervolgende instanties, in een steeds wisselende verpakking de sociale oorlog tegen de 'zigeuners' organiseerden, om d.m.v. gedwongen assimilatie, kriminalisatie, verdrijving en de uiteindelijke vernietiging ten tijde van het nationaal-socialisme,hun bestaansvoorwaarden en hun leefwijze kapot te maken. Maar dat alles gebeurde telkens met dezelfde methode's en en bedoelingen, alsmede met hetzelfde personeel.
Het instrumentarium van de totale informatie-verschaffing, observatie en sociale kontrole was altijd al de basis en voorwaarde voor alle verdere overheidsmaatregelen, die ontworpen waren voor een kwelling, die zijn hoogtepunt vond in de volkerenmoord op een half miljoen Sinti en Roma.
De dossierbestanden van de 'zigeuner-centrale' in München, die in de handen vielen van de revolutionaire arbeiders, werden na het neerslaan van de radenrepubliek snel weer opnieuw aangelegd.
De aktiviteiten van deze 'centrale' gingen door tot in de tijd van het nationaal-socialisme, toen werden ze bij besluit door Himmler ondergebracht bij de 'Rijkscentrale ter bestrijding van de zigeunerplaag', die op haar beurt deel uitmaakte van het 'Buro van de Rijksrecherche' en het 'hoofdburo voor de Rijksveiligheid'.
De gemoderniseerde en geherstruktureerde 'Rijkscentrale' voerde dezelfde taken uit. De verandering die het nationaal-socialisme bracht, bestaat er uit dat het aan de institutionele repressie de vernietigingswil toevoegde, die de Sinti en de Roma in de gaskamers en voor de geweerlopen van de mobiele Kommando's in de bezette gebieden deed belanden.
Tegelijkertijd ontwikkelde het nationaal-socialisme d.m.v. nationalisatie van de rassentheorie en het rassenonderzoek een 'wetenschappelijke' basis voor de rassistiese vervolging.
Het 'Onderzoeksinstituut voor Rassenhygiëne en erfelijke Biologie' van Dr. Ritter, die vanaf 1937 in opdracht en met ondersteuning van het 'Hoofdburo voor de Rijksveiligheid' (RSHA) het 'rassenonderzoek' en de selektie van Sinti en Roma bevorderde en bespoedigde, groeide uit tot het belangrijkste instrument voor de vervolging van 'zigeuners' gedurende het nationaal-socialisme.
De onderzoeksresultaten en aanbevelingen van het 'Instituut voor Rassenhygiëne' bepaalden in hoge mate alle overheidsmaatregelen voor de marginalisatie, gedwongen verhuizing, deportaties, verpaupering, dwangsterilisatie en tenslotte de volkerenmoord op de Roma en Sinti.
Het verstrekkende gevolg van de 'wetenschappelijke' registratie en rassenonderzoek, alsmede de daarop gebaseerde aanbevelingen, waren de gegevens, die ten grondslag lagen aan het 'Auschwitz'-dekreet van Himmler, dat het sein gaf tot de systematiese deportatie van de duitse en europese Sinti en Roma naar de vernietigingskampen. Het instrumentarium en het personeel van de 'zigeuner-vervolging' overleefden het nationaal-socialisme prakties ongeschonden.
De vernietigingsdrang bepaalde ook na 1945 het beleid tegenover de Sinti en Roma in Duitsland.
Reeds in 1935 werd in Bayern bij het LKA de 'Centrale voor Landloperij' opgezet, onder leiding van Joseph Eichberger, die op het 'hoofdburo voor de Rijksveiligheid' was gestationeerd voor de deportatie van 'Zigeuners'.
Zij funktioneerde op de wettelijke basis van de 'Verordening op de Landloperij', op grond waarvan de Sinti en Roma weer opnieuw op buitengewone wijze werden behandeld en geregistreerd. De geallieerden hadden deze verordening tussen 1945 en 1953 buiten werking gesteld. Een aantal van de

REVOLUTIONÄRE ZELLEN

'zigeunersdossiers', die de gegevens verschaften voor de planning en uitvoering van de volkerenmoord op Sinti en Roma, kwamen in het bezit van de zojuist opgezette 'Centrale voor Landloperij'. Ze werden gebruikt voor de reorganisatie van de politionele kontrolesystemen op basis van de resultaten van het nazistiese 'zigeuneronderzoek'.
Tegelijkertijd stelt het LKA in München nationaal-socialistiese rassendossiers ter beschikking aan scholieren voor hun 'wetenschappelijke' dissertaties over het 'zigeunerprobleem'. Onder dit personeel rekruteerde het federale ministerie van binnenlandse zaken en het federale ministerie voor de volksgezondheid tot in de jaren '70 hun 'adviseurs' voor zigeunervraagstukken. Weliswaar werd de Beierse 'Centrale voor Landloperij' in 1970 officieel opgeheven. Maar voor de politieke observatie en vervolging van Sinti en Roma wordt tot op de dag van vandaag gebruik gemaakt van het materiaal en de methodes van de toenmalige 'zigeunerspecialisten'. Hun kennis is voor de heersenden van des te meer belang, wanneer als gevolg van de sociale en politieke veranderingen in Europa, de aanwezigheid van Sinti en Roma in de Bondsrepubliek opnieuw aktueel zou worden.
De laatste jaren kwamen ze vooral uit de landen van Zuid-oost Europa, op de vlucht voor verpaupering, vervolging, diskriminatie en verdrijving, die of door de staat werd veroorzaakt of tenminste werd geduld. Voor de komende jaren verwachten de sociaal- en bevolkingsplanologen, als gevolg van de totstandkoming van het verenigd europa, een verdere toeloop van 'zigeuners' uit het zuiden van de EG. Deze zgn. planologen geloven dat ze met de 'zigeuners' de europese bevolkingsgroep geidentificeerd hebben, die het snelst in aantal toeneemt en die op grond van haar mobiliteit, op de vlucht geslagen voor werkeloosheid en verpaupering, als eerste zal trachten het rijke Noorden binnen te komen. Derhalve wordt het tegenwoordige uitzettingsbeleid t.o.v. zuid-oost europese Sinti en Roma op open lijke en niet mis te verstane wijze gemotiveerd met de angst voor de komst van duizenden anderen, als men aan hen die hier reeds woonachtig zijn een verblijfsvergunning zou toekennen. Hoe schandalig de rassistiese behandeling van Sinti en Roma in de landen van het reëel bestaande socialisme ook mag zijn, ook in het zogenaamde 'vrije westen' is er voor hen geen einde gekomen aan de vicieuse cirkel van verpaupering en vlucht.
Slechts enkelen van hen zijn hier in bezit van een legale verblijfsvergunning. Voor de overgrote meerderheid ziet de werkelijkhehid er als volgt uit:
een leven in door de politie bewaakte kampen of op parkeerplaats- en langs de weg, ellendige bestaansvoorwaarden, voortdurende pesterijen door instanties en de bevolking en de ongewisheid over het verdere lot.
Onopgemerkt door de openbaarheid proberen de vreemdelingeninstanties sinds jaar en dag de Sinti en Roma die hier naar toe zijn gevlucht weer kwijt te raken. De uitzettingen werden, bijv. in Hamburg en Nordrhein-Westfalen, altijd alleen maar voor een korte periode opgeschort dankzij de druk en het verzet van de betrokkenen en hun supporters, terwijl elders de uitzettingen gewoon doorgingen. Klem gezet met het alternatief van gedwongen assimilatie of uitzetting, onderwerpen de instanties de Sinti en Roma aan bijzondere maatregelen van sociaal-pedagogiese en politionele aard, waarbij de behandeling veelal bestaat uit het assisteren van de politie bij het voltrekken van de uitzettingsbevelen. Daarbij staat al van te voren vast, dat slechts een enkeling een verblijfsvergunning zal krijgen. De toekenning van een verblijfsvergunning is afhankelijk gesteld van voorwaarden, waaraan nauwelijks is te voldoen en dat wordt dan beoordeeld door de instanties, die dat doen aan de hand van kriteria, die gericht zijn op gedwongen assimilatie en integratie. Daarmee hebben de verantwoordelijken de beschikking over een selektieinstrument en een uitgekiend kontrolesysteem, dat bepaalt wie er een verblijfsvergunning krijgt en wie niet.
In de wetenschap dat eenmaal aangelegde dossiers lang blijven bestaan hebben wij ons ontfermd over de dossierbestanden van het 'Aanloop en adviescentrum voor etniese minderheden' in Keulen.
Tegelijkertijd hebben wij de eis naar sluiting van het projekt van het Keulse model nadrukkelijk onderstreept, doordat we de kantoren en het achtergebleven materiaal in brand hebben gestoken. Het 'A- en A-centrum', dat een onderafdeling is van van een afdeling van de Keulse politie, die zich bezighoudt met het al dan niet afgeven van verblijfsvergunningen, is één van de twee projekten waar al het onderzoek m.b.t. Roma werd georganiseerd en uitgevoerd. In ongeveer 80 ordners staan hier de sociale gegevens opgeslagen over leefgewoontes, personen en familiestrukturen van de in Keueln woonachtige Roma.
Politie en vreemdelingeninstanties hebben van het materiaal gebruik gemaakt en er hun informatie uitgehaald voor de kleine oorlog tegen de Roma. Sinds begin augustus bestaat er een reëele dreiging met uitzetting door de vreemdelingeninstanties in Keulen; gemotiveerd en gelegitimeerd met de kennis van het 'A- en A-centrum'.
Het is eigenlijk overbodig om er op te wijzen dat het asylrecht funktioneert als een onderdeel van het instrumentarium ter marginalisering en ter afschaffing van Sinti en Roma: zonder uitzicht op sukses en in tegenspraak met de werkelijke redenen en oorzaken, die hen op de vlucht hebben gedreven uit hun landen van herkomst, doorlopen de Sinti en Roma de erkenningsprocedures voor de politieke vluchtelingenstatus. Daarna staat hun verblijf ter beoordeling van de bevoegde instanties. Als de uitzettingen van de Sinti en Roma de komende weken weer op gang komen, dan wordt een spookachtig draaiboek werkelijkheid: de 'treinen naar de vrijheid', waarmee de burgers uit de DDR naar de BRD reizen, passeren aan de grenzen van Oost-europa de treinen, waarmee de Sinti en Roma naar de arme gebieden van Europa worden gedeporteerd.
Het restriktieve asylrecht en de volkenrechterlijk gelegitimeerde verblijfsrecht dat gekoppeld is aan het staatsburgerschap, blijken eens te meer in de handen van de heersenden een selektie-instrument voor de kontrole op emigranten te zijn, dat vluchtelingen beoordeelt en onderling verdeelt volgens rassistiese en nationalistiese kriteria en dat bepaalt wie er recht hebben op de zegeningen van de westerse 'vrijheid en demokratie' en wie niet. Wat houdt de vrijheid van vestiging in voor de arbeidsmigranten uit niet-EG landen, voor de door gifgas verdreven Koerden of voor diegenen, die in de landen, waar honger en burgeroorlog heersen, vechten voor hun naakte bestaan ?
De marginalisering en het restriktieve toelatingsbeleid t.o.v. de vluchtelingen, die aan de ellende trachten te ontsnappen, en het ruimhartige toelatingsbeleid t.o.v. DDR-burgers zijm slechts op het eerste gezicht met elkaar in tegenspraak: beide massa's zijn in de planning van de staat en het kapitaal slechts objekten, waarmee men manouvreert, om de welvaart van de imperialistiese metropolen veilig te stellen tegenover de aanspraken van de armen. Tegelijkertijd echter wordt deze welvaart juist geproduceerd door deze mensen in te schakelen in de hiërarchie van de uitbuiting. De goed opgeleide vakarbeiders uit de DDR zijn volgens de berekening van de heersenden beter geschikt voor de sanering van de sociale uitkeringen en de pensioenen als de armen uit de verpauperde gebieden op de wereld, die ervan worden beschuldigd, dat ze alleen maar wil-

len profiteren van de sociale uitkeringen in de BRD.. Dat de vluchtelingen uit de derde wereld, die ondanks alle opgeworpen hindernissen de weg hier naar toe hebben gevonden, blootgesteld zijn aan de arbeidsdwang van zwart werk en aan de nieuwste plannen van de staat tot verstrengeling op het laagste nivo van de uitbuitingshiërarchie, is daarmee niet in tegenspraak.
In een situatie van nationalisties enthousiasme en dwaasheid, waarin de dromen van grootduitse oplossingen- en dat wil zeggen imperialistiese oplossingen- wederom serieus in overweging worden genomen, is het zaak het sociale verzet opnieuw op te bouwen.
Het verzet tegen de herstrukturering smaatregelen, waarmee de sociaal-planologen de globale klassentegenstellingen aan het oog willen onttrekken.
Dit doel is gericht op de verandering van Europa in een vesting tegen ekonomiese vluchtelingen, alsmede op de rassistiese opbouw van de hiërarchie en de selektie van vluchtelingen en migranten d.m.v. verdeling van woonruimte, werk en sociale voorzieningen.

Het zal noodzakelijk zijn om tegenover de rassistiese en nationalistiese mobilisatie en de toe-eigening van het vluchtelingen- en vreemdelingenthema door rechtsradikale populisten akties te stellen, die betrekkking hebben op de mensen van wie het bestaan en het overleven hier en in de derde wereld in gevaar worden gebracht.

DE GRENZEN VERLOPEN NIET TUSSEN DE NATIES, MAAR TUSSEN ONDER EN BOVEN !!

12 november 1989

REVOLUTIONARE ZELLEN

KOMMUNIKEE VAN REVOLUTIONARE ZELLEN

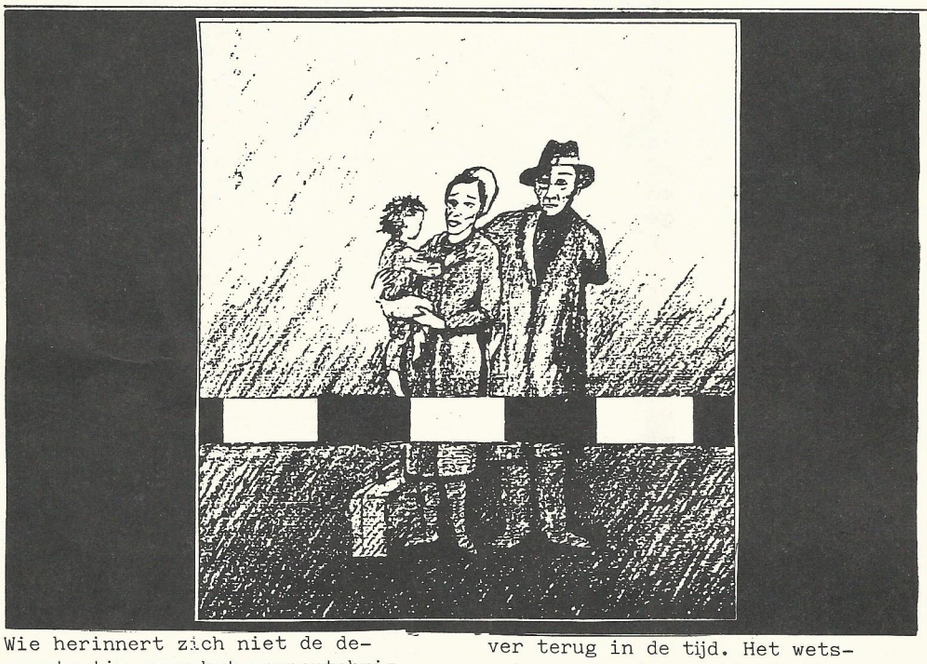

Wie herinnert zich niet de demonstratie voor het gemeentehuis, die werd gehouden op 2 oktober 1989 door Sinti en Roma ?
De politie had de fabriek van Klinker ontruimd in Neuengammen en door het buro voor Arbeid, Gezondheid en Sociale Zaken (BAGS) waren bussen klaargezet om de mensen af te voeren. Maar de Roma trokken met hun bezittingen naar het 35 km verderop liggende plein voor het gemeentehuis. Daar sloeg de politie met knuppels in op vrouwen en kinderen. Er vond een zitblokkade plaats, er waren dekens en voedsel nodig. Terwijl de eerste vrachtwagens met dekens en matrassen uit de Hafenstrasse arriveerden, ging de SPD-senator Ortwin Runde op hetzelfde thema in: ten eerste waren alle dekens ter beschikking gesteld aan migranten uit de DDR. En zelfs als hij dekens ter beschikking zou hebben, dan zou hij ze nog niet aan de zigeuners geven.

De samenwerking tussen Runde en Hackmann op het gebied van de Roma en Sinti, met daaraan vastgekoppeld het asylrecht, gaat ver terug in de tijd. Het wetsontwerp van de senaat, inzake de beslissing over de behandeling van Roma en Sinti werd in augustus j.l. binnen het BAGS verder uitgewerkt. Binnen dit buro werd het vervolgens aangescherpt en daarna door de beide senatoren voorgelegd ter behandeling. Volgens dit voorstel mogen slechts 150 Roma en Sinti, die reeds 4 jaar in Hamburg wonen, blijven, terwijl de rest van de mensen zullen worden uitgewezen.

Deze 150 zullen worden behandeld volgens het 'Keulse model': een 5-jarige proeftijd met intensieve maatschappelijke kontrole, integratie d.m.v. arbeid en kulturele aanpassing.
In het Keulse registratieburo voor Roma en Sinti worden berichten van verklikkers uit de sociale burokratie verzameld en aan de vreemdelingendienst doorgegeven. Dat maakt een voortdurende selektieproces mogelijk d.m.v. uitzetting. Dit registratieburo was het doelwit van de aktie in Keulen.
Op 9 november werd door velen een gunstige beslissing van de senaat verwacht inzake het verblijfsrecht van Roma en Sinti. In werkelijkheid was de beslissing reeds lang genomen. De senaat gaf er de voorkeur aan om de respons op het openen van de DDR-grenzen uit te buiten en het thema van de voorpagina's te laten verdwijnen. Stilzwijgend wordt te werk gegaan volgens beproefd sociaal-demokraties selektiemodel: op de bijeenkomst van de Ministers van Binnenlandse Zaken van de deelstaten sloeg de senator van Binnenlandse Zaken, Hackmann, zich op de borst: weliswaar eist de CDU/CSU strengere wetten, maar geen enkele deelstaat beschikt over zo'n efficiënt uitzettingsbeleid als Hamburg. Het uitzettingsbeleid werd al begin september op basis van het BAGS-voorstel in de praktijk gebracht.

Het openen van de grenzen voor de kolonnes Trabanten en de herenigingstaferelen op de muur hebben hun tegenhanger in de rassistiese selektie van vluchtelingen. Wie niet van duitse bloede is, wordt uitgewezen of komt op proef in een kamp om daar te werken aan zijn/haar assimilatie.

Roma en Sinti zijn in Europa levende volken zonder grenzen. Altijd al waren zij het mikpunt van rassistiese ideologiën en werden zij blootgesteld aan vernietiging en deportatie. Maar tegen het staatsrassisme van sociaal-demokratiese signatuur is er in de schaduw van de duitse kwestie voor de eerste keer weer hoop dat het verblijfsrecht voor vluchtelingen dit keer door veel mensen zal worden bevochten. Wij voelen ons innig verbonden met allen die op dit moment onderdak verlenen aan Roma en Onze aanslag op het BAGS (om exact te zijn op de afdeling voor basisvraagstukken voor het minderhedenbeleid) is gericht tegen de instantie, die verantwoordelijk is voor de sociaal-demokratiese 'oplossing van het zigeunerprobleem in Hamburg'.

14 november 1989
REVOLUTIONARE ZELLEN

1492-1992

500 JAAR EUROPEES KOLONIALISME

Het jaartal 1992 is sinds enige tijd het symbool voor een historiese verandering van West-Europa, voor de organisatie van de 12 EEG-landen tot een grote binnenmarkt, oftewel: een belangrijke stap voorwaarts naar de vorming van een Verenigd Europa met een reaktionaire inhoud.

De ekonomiese en politieke macht van de west-europese staten is niet los te zien van de eeuwenlange kolonisatie van de wereld door de europese machthebbers. De huidige verdeling van de wereld in "arm" en "rijk", de desolate toestand van de meeste landen in de zgn. Derde wereld, ook die landen die hun onafhankelijkheid hebben bevochten, de "Natuur" katastrofes in de leeggeplunderde en door roofbouw verwoeste gebieden, de vluchtelingenstromen van komplete volken en alle nood, dood en ellende die we kennen uit de afhankelijk gehouden kontinenten - dat alles is het gevolg van de koloniale politiek van de oude en nieuwe europese machten. Het op dit moment onbetwist sterkste en meest aggresieve systeem - de Verenigde Staten van Amerika - is ook een produkt van het expansieve Europa, waarbij er in alle windrichtingen "nieuwe werelden" moesten worden "ontdekt".

Alle radikale en revolutionaire krachten, die zich bezig houden met het "Europa van de smeris, de bonzen en het kapitaal" en hiertegen willen strijden, voor hen zou het jaartal 1992 ook nog een andere analytiese grondslag moeten hebben voor kritiek en verzet: de europese elites vieren dan namelijk ook de "ontdekking" van Amerika door Christopher Columbus 500 jaar geleden in 1492. Aan dit feest moeten ook de "ontdekte" latijns-amerikaanse landen meedoen. Maar ook daar heeft niet idereen daar behoefte aan.
Dit artikel geeft een overzicht van wat er zich ontwikkelt aan verzet.

DE VOORMALIGE KOLONIEN WILLEN NIET MEEDOEN

Het gebeurde zo'n tweeëneenhalf jaar geleden in de universiteit van Mexico-stad. Op een avond, de kollegezalen waren al leeg, kwamen daar een handvol studenten en hun professor bijelkaar. Er werden een paar kaarsen op tafel gezet en het licht werd gedempt. De Latijns-amerikaanse geschiedenis zou die avond op een levendige manier zichtbaar worden gemaakt. Vier ex-studenten van de professor hadden het voorbereid. De geschiedenis zou worden verteld over vier latijns-amerikaanse persoonlijkheden: Simon Bolivar, José Marti, Sucre en Stan Martin. Alle vier mensen die bevrijdingsoorlogen hadden gevoerd tegen het spaanse kolonialisme.
Ieder vertelde in de "ik"-vorm "zijn" geschiedenis. José Marti vertelde bijvoorbeeld hoe hij op 16-jarige leeftijd in de gevangenis werd gegooid en daarna verbannen werd. San Martin vertelde bijv. hoe hij met zijn strijdmakkers midden in de winter over de Andes trok, enkelen zonder schoenen en met bloedende voeten, om zo naar Chili te trekken en het te bevrijden. Nadat de vier, die bekend staan als bevrijders en martelaars, waren voorgesteld, vroegen de studenten die de voordracht hadden gedaan aan de anderen: "En wat hebben jullie met hun erfenis gedaan? Wij hebben er jaren voor gevochten dat onze landen bevrijd werden van buitenlandse afhankelijkheid, wij hebben ervoort gevochten dat het land weer behoort aan de boeren die erop werken. We hebben ervoor gestreden dat de indianen weer als mensen werden behandeld. En wat hebben jullie ermee gedaan? Onze afhankelijkheid is tegenwoordig nog groter dan in 1825, de problemen van de boeren en de Tierra zijn dezelfde gebeleven en de indianen worden nog steeds gediskrimineerd en als halfmensen behandeld.."

De uitwerking van deze voorstelling op de studenten was zeer groot. De volgende twee dagen werd er over nagedacht en over gediskussieerd. Achter deze reaktie moest meer steken, iets wat dieper zat, wat in de maatschappelijke strukturen zat. Aan gebrek aan interessse voor de eigen geschiedenis ontbrak het dezer studenten niet. Maar toch werd het duidelijk dat ze in feite meer wisten over de biografiën van Michael Jackson of Neil Diamond of andere amerikaanse rock-idolen, en veel minder over de belangrijke figuren uit hun eigen latijns-amerikaanse geschiedenis. Figuren die toch zo belangrijk zijn voor de latijns-amerikaanse persoonlijkheid.

Heinz Dieterich, de professor die al meer dan 10 jaren aan de Universiteit van mexico-Stad doceert, sprak op 17/18 juni vorig jaar over deze gebeurtenis op in seminar in Dietzenbach, een plaatsje vlak bij Frankfurt. Het thema van dat weekend was de "Ontdekking van Amerika" 500 jaar geleden: oud en nieuw kolonialisme." Op dit seminar werd de internationale kampagne voorbereid, die een tegenhanger moet worden voor de in 1992 in Europa geplande jubileumfeesten: "Emancipatie en identiteit van Latijns-Amerika: 1492-1992" ("emancipacion e identidad de américa latina: 1492-1992") : een anti-kolonialistiese kampagne.

Dit initiatief is ontstaan uit de diskussies die Heinz Dieterich en zijn studenten voerden rond het thema "500 jaar verovering van Amerika". Het doel van dit mexicaanse projekt was om een krities alternatief te organiseren voor de officieel geplande jubileumfeesten. In andere Latijns-amerikaanse landen werd hierop positief gereageerd. Deze tegenakties bleven niet onopgemerkt.
Sinds 1981 wordt er al gewerkt aan het otganiseren van de officiële feestelijkheden onder het motto "500 jaar ontdekking van Amerika". Hieraan wordt meegedaan door Spanje, Portugal, de Latijns-amerikaanse landen, de USA, Israel, Italië en Japan. Alleen Spanje al heeft 3,5 miljard dollar uitgetrokken voor 1992. O.a. voor de Olympiese Spelen in Barcelona, de EXPO '92 die tegelijkertijd in Sevilla wordt gehouden en voor het projekt "500 jaar" zelf.
De organisatoren van deze officiële feestelijkheden probeerden het mexicaanse initiatief zwaar onder druk te zetten en uit te schakelen.

Als gevolg daarvan stopte het hele projekt, maar het werd kort daarna weer opnieuw opgezet. Juridies gezien werd de organisatie van het projekt naar Europa verschoven en werd de kampagne alleen nog maar gefinancierd uit geld dat van niet-overheidsbronnen kwam. O.a. door de van Solidariteits werk voor nicaragua bekende groep Monimbo , die organiseerden ook het seminar in Dietzenbach. Verder Swiss-Aid, Terre des Hommes uit Zwitserland en Duitsland, Medico International en de Stchting "Umverteilen" uit West-Berlijn steunden het projekt nu financieel. Verder is er een "Komitee van aanbeveling", waarin ong. 80 internationaal bekende mensen zitten, zoals Eduardo Galeano, Isabel Allende en Noam Chomsky. Anderen ondersteunen het Initiatief door prakties mee te werken of door intellektuele steun.

Universiteiten, Solidariteitsgroepen en humanistiese organisaties werken samen in de kampagne en er zijn nu in zo'n 20 landen organisaties die het projekt dragen.

Als een van de eerste praktiese aktiviteiten schreef het initiatief een internationale kulturele wedstrijd uit, in de genres fotografie, journalistiek, video, romans, essays en karikaturen.

Dividing up the cake

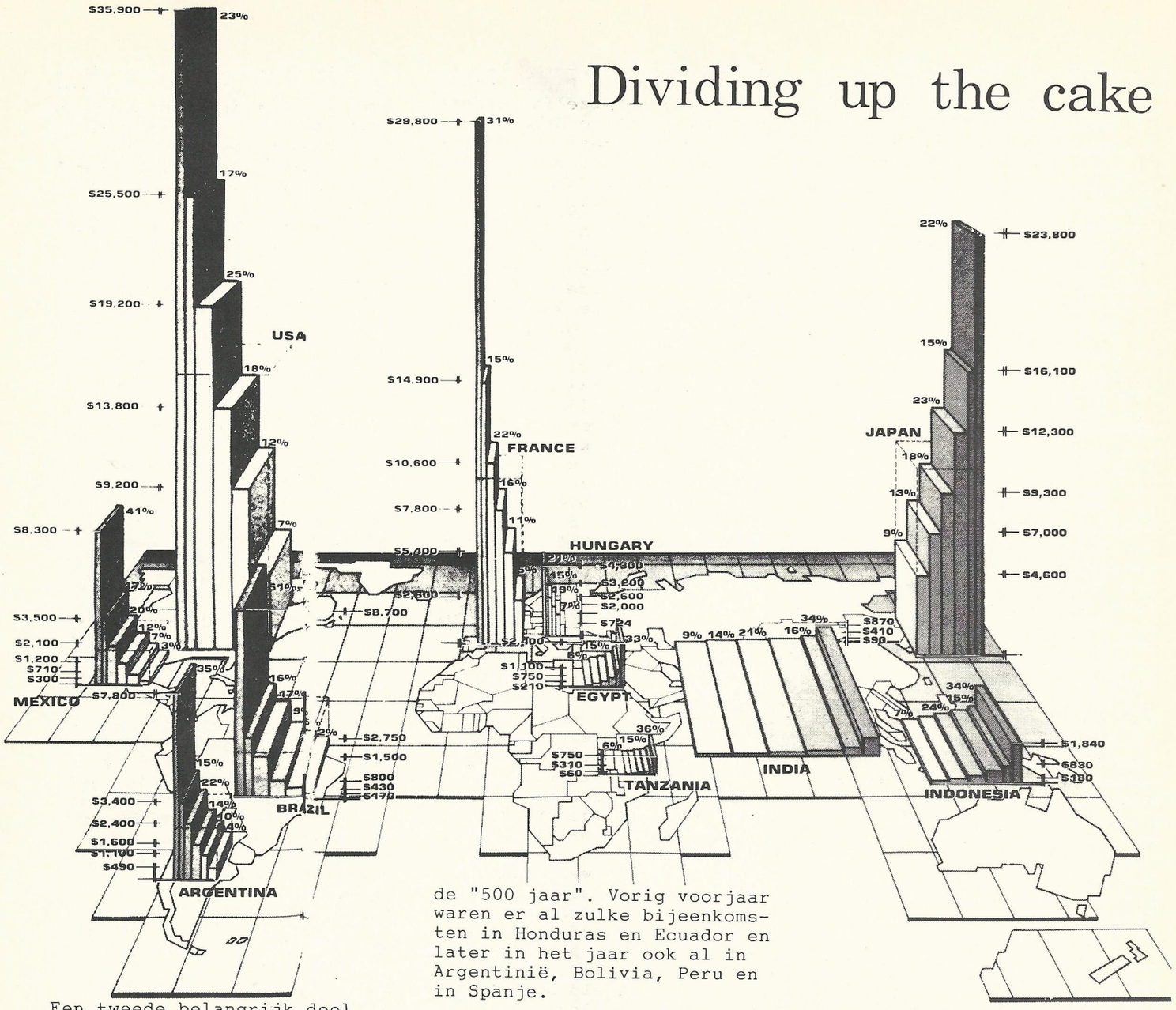

Een tweede belangrijk deel van de kampagne is de krant "América - La Patria grande", die elke drie maanden in mexico in het spaans wordt uitgegeven. Deze krant bevat bijdrages van mensen uit het Komitee van aanbeveling en wordt met name via nationale Komitees verspreid. Deze halen de voor hen belangrijke artikelen eruit over en vertalen die in hun eigen taal. Daar zijn er nu inmiddels al zeven verschenen. Daarnaast zijn er door het initiatief vijf affiches gemaakt, die o.a. zijn te bestellen bij Monimbo (adres zie elders). Er is een boek verschenen over 500 jaar kolonialisme dat tot nu toe is uitgegeven in Cuba, Mexico, Latijns-Amerika en Spanje.

Het derde belangrijke aspekt zijn de "Encuentros Nacionales", manifestaties die door de nationale Komitees worden georganiseerd. Bij deze manifestaties worden diskussies georganiseerd tussen leden van massaorganisaties, kunstenaars, wetenschappers en andere intelektuelen over de problematiek rond de viering van de "500 jaar". Vorig voorjaar waren er al zulke bijeenkomsten in Honduras en Ecuador en later in het jaar ook al in Argentinië, Bolivia, Peru en in Spanje.

DE BELANGRIJKSTE DOELEN VAN DE INITIATIEFGROEP "EMANCIPACION E IDENTIDAD"

In Dietzenbach werd als belangrijkste uitgangspunt voor de kampagne genoemd, dat de belangen van de latijns-amerikaanse volkeren moesten worden vertegenwoordigd. Dat is een voorwaarde voor de deelname van groepen en voor alles wat er gebeurd. Het projekt is geïnspireerd door Simon Bolivar. De door de kolonisatoren ingevoerde verdeling van Latijns-Amerika, die ook tegenwoordig nog een instrument is van de heersenden, staat haaks op de opvatting van Bolivar dat er in Latijns-Amerika drie of vier grote konfederaties moesten komen. Bolivar noemde Latijns-Amerika "la patria grande", het grote vaderland. En daarnaar verwijst ook de naam van de krant.

Het projekt is breed opgezet, d.w.z. dat er plaats in is voor alle groepen, die in de praktijk hebben aangetoond dat ze zijn geinteresseerd in de belangen van het latijns-amerikaanse volk en niet in die van de elites. Er wordt gestreefd naar een breed bondgenootschap en niet naar sektarisme van kleine groepjes, omdat die niets bereiken.
Er werken nu mensen en groepen in mee, zoals "sociaal-demokraten" als Jean Ziegler uit Zwitserland, libertaire anarchisten als Noam Chomsky uit de USA, bevrijdingstheologen, liberealen en vertegenwoordigers van revolutionaire bevrijdingsbewegingen. Alle progressieve krachten moeten worden samengebracht, om zo te voorkomen dat het Initiatief weer geïsoleerd wordt. En de resultaten tot op heden rechtvaardigen dit standpunt. Zelfs het amerikaanse blad Newsweek, met een oplaag van 17 miljoen heeft al een interview over het projekt geplaatst, maar ook bijv. kranten in Brazilië en in Zwitserland.

De initiatiefgroep die het projekt in Mexico startte ging tenslotte ook uit van alle revolutionaire bewegingen in latijns-Amerika, en van burgelijke revolutionairen als Simon Bolivar tot socialistiese revolutionairen als Che Gue-

vara en Fidel Castro.

Inhoudelijk gaat het erom dat de wezenlijke konsekwenties van de verovering van Amerika worden duidelijk gemaakt:

- In 1492 is dát tot stand gekomen, wat we nu kennen als de 1e en 3e Wereld, een internationaal uitbuitingssysteem, waarin Latijns-A merika, Afrika en Azië worden beschouwd als het "natuurlijke" achterland van de welvaarts-metropolen in het Westen. Dat betekent dat de Spanjaarden en de Portugezen 500 jaar geleden zijn begonnen met het opzetten van een systeem, waarin 80% van de mensen moet werken voor de welvaart van 20% van de mensen in de 1e wereld, dat ze in nood verkeren en honger lijden. De vormen en de centra van de uitbuiting zijn sindsdien wel veranderd, maar niet de onderliggende systematiek. Toendertijd vloeide er goud en zilver naar de spaanse elite en naar de bankiershuizen, vandaag de dag vloeit de afgetroggelde meerwaarde naar de kassen van de multinationals. De landen van de 3e wereld beschikken nu, net zo min als 100 jaar of langer geleden, over hun politieke of ekonomiese onafhankelijkheid.

- De internationale tweedeling in arm en rijk heeft zich sinds 1492 ook op nationaal nivo gevestigd. Tijdens het koloniale tijdperk noemde men dat in Latijns-Amerika "la república de los Espanoles y la república de los indios" de kleine europese elite leefde ook van de uitbuiting van de autochtone amerikaanse bevolking. En daarin is nog steeds niets veranderd, ook al zijn de tegenstellingen in Costa Rica wat minder scherp dan in bijv. Columbia.

- tenslotte is een verdere belangrijke konsekwentie van de verovering van Amerika de verandering van de autochtone amerikanen in "Indianen", en in het kader van de driehoekshandel Afrika- Amerika- Europa de verandering van de uit Afrika naar Amerika gesleepte slaven in "Negros" of "Niggers", wat inhield dat een groot deel van de bewoners van dit werelddeel werden veranderd in "minderwaardige rassen", in arbeidsdieren voor de 1e wereld.

De opsomming van deze aspekten toont aan dat de link tussen "1492"en"1992" geen abstrakt thema is, omdat emancipatie en identiteit geen abstrakte thema's zijn, maar behoren tot de konkrete alledaagse ervaringen van de gekolonialiseerde volken. Het gaat ook niet om een histories thema, omdat het niet om een moralistiese beoordeling gaat van wat de Spanjaarden toen allemaal hebben uitgespookt. Die hebben uiteindelijk hetzelfde gedaan wat na hen ook de Engelsen in India, de Duitsers en de Portugezen in Afrika en de Fransen in Afrika en Azië deden.

Bij het thema "1492-1992" wordt je net zo hard gekonfronteerd met het oude probleem van de "Herenvolken" en de "minderwaardige volken", zoals het door de Nazi's werd genoemd, als met het probleem van buitenlandse schulden, milieuverwoesting, vrouwenonderdrukking, machismo, etc. En daarbij moet één ding duidelijk gemaakt worden: wie zich in deze diskussie begeeft stoot op een chinese muur in de hoofden van veel mensen. Het wezenlijke moment in de ontwikkeling van de westerse samenlevingen - het kolonialisme - is een taboe. In bijv. de BRD is er geen enkel instituut dat zich bezighoudt met onderzoek naar de al 500 durende kontinuiteit in de koloniale uitbuiting, de koloniale terreur, de militaire interventies, etc.
Empiriese ditjes en datjes over koöperatieve projekten in de derde wereld vind je overal; maar voor de grote lijn van deze eeuwenlange geschiedenis die zulke versnipperde ontwikkelingen begrijpbaar maakt, bestaat geen interesse.
Juist daarin is west-europees links te kort geschoten. Want hun bewustzijn is dermate van kolonialisme doordrenkt, dat ze de werkelijkheid door de ogen van de heersenden zien. Zo wordt bijvoorbeeld nog steeds over "indios" en "Indianen" gesproken, hoewel iedereen weet, dat Columbus de oorspronkelijke bewoners van Amerika uitsluitend zo noemde, omdat hij dacht in Indië geland te zijn.
De verjaardag van 1492 draagt een grote politieke potentie in zich: het probleem van de ekonomiese uitbuiting, de politieke onderdrukking en de militaire interventies zijn allem aal aspekten van de i9nternationale heerschappij; de bewegingen die zich bezig houden met de strijd tegen rassisme, met solidariteit met bevrijdingsbewegingen enz. moeten samensmelten tot een beweging tegen de viering van 500 jaar uitbuiting van de derde door de eerste wereld. Een dergelijk brede beweging is ook daarom van belang, omdat op dit moment een sterke tendens tot demobilisering van het revolutionaire denken te bespeuren valt, een algehele demoralisering van het internationale denken over de mogelijkheden van bevrijding van de landen van de derde wereld en de opbouw van een nieuwe samenleving.

De resultaten van het imperialisme van Vietnam tot Midden amerika, het idee dat de revolutie geen perspektief voor ontwikkeling meer kan zijn, dat alleen nog een kapitalistiese ontwikkeling mogelijk is, dat zijn de mythes die door de hoofden spoken. M aar als we zien, dat Amerika , m et een aandeel van 5% van de wereldbevolking, 50% van de grondstoffen verbruikt, wordt duidelijk dat deze "ontwikkelingsweg" volkomen irreëel is voor de grote massa van de mens- Alleen omdat 80% van de mensheid zorgt voor de welvaart van de overige 20% kan dit systeem funktioneren.

Het projekt tegen het 500-jaren-feest kan deze mythevorming en de daarmee samenhangende demoralisering stoppen als er helder denkschema tegen over wordt gezet, dat de wortels van het systeem raakt.

Dit was dus een kort overzicht van de in Dietzenbach voorgestelde kampagne. De vereniging MONIMBO die de koördinatie voor de Bondsrepubliek op zich heeft genomen, heeft het afgelopen jaar een brochure uitgegeven, die op het onderstaand adres te bestellen is.

Verein MONIMBO
Darmstädterstr.23
D-6057 Dietzenbachh
BRD

C.I.O
Apartado Postal 80-bis
Mexico 1, D.F.
Mexico

(Twee boeken van Eduardo Galeano moeten in verband met geschiedenis en identiteit zeker worden vermeld:"De open aderen van Latijnsamerika" - ov er de geschiedenis van het amerikaanse kontinent vanuit de visie van de gekolonialiseerden - en "Herinneringen aan het vuur" - een verzameling van mythes en verhalen uit de tijd van de kolonialisatie tot heden en de strijd tegen 500 jaar kolonialisering.

foro y concurso internacional independiente emancipacion e identidad de america latina: 1492-1992

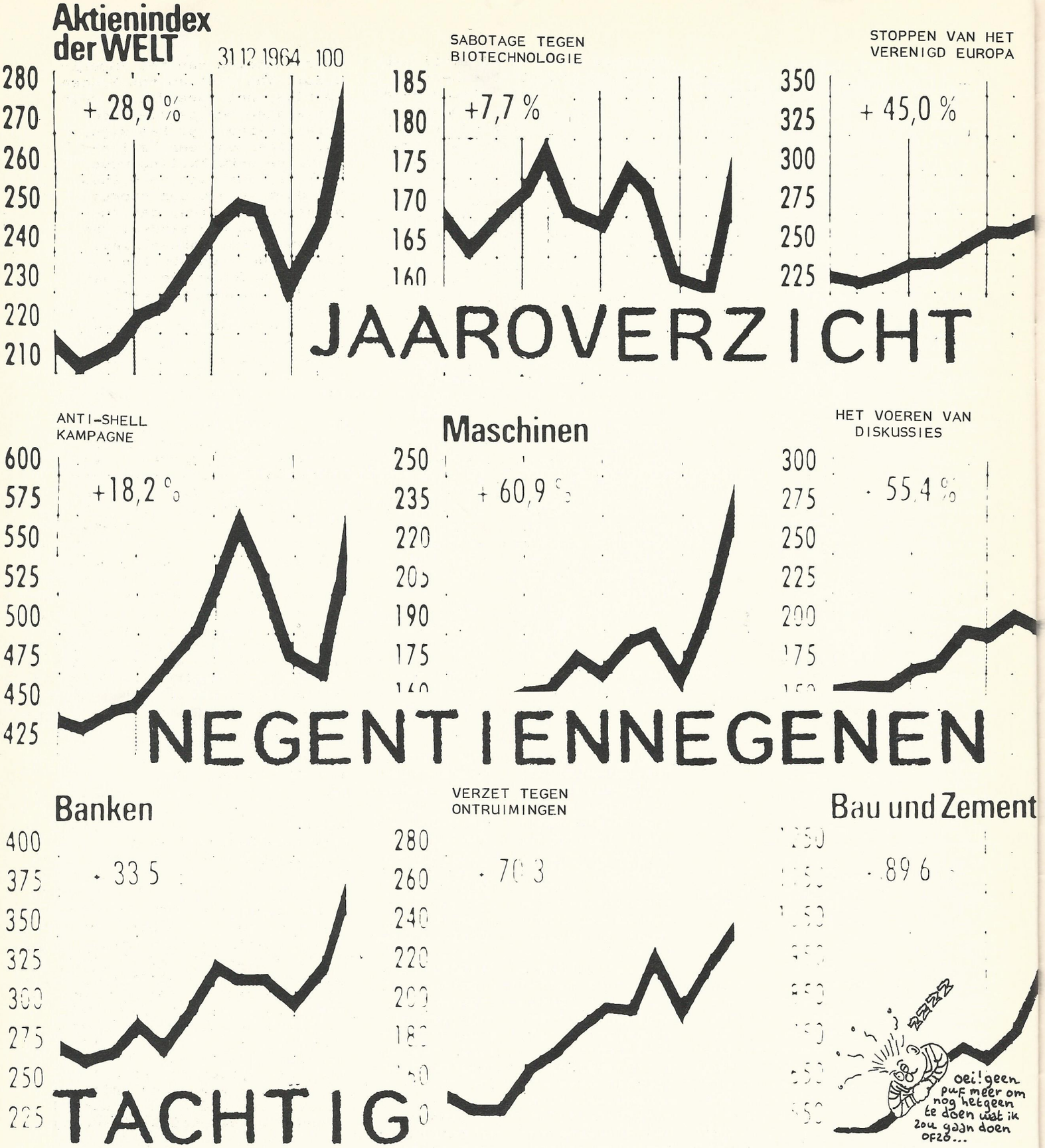

In de hele vroege uurtjes nog een inleiding uit deze typmachine krijgen...pfff... ik wil alleen nog maar gaan slapen. Het viel nogal tegen om een jaaroverzicht van '89 te maken en het is totaal niet compleet! Genoemd zijn alle akties die in Nederland gevoerd zijn en waar verklaringen of aankondigingen naar de Zwarte zijn gestuurd. Voor het uitspitten van de N.N., Zwart Gebak, Lekker Fris, Springstof en andere bladen had ik geen tijd en ook geen zin in. Er is dus nog veeeel meer gebeurd! Daarbij zijn diskussieweekenden of weken (b.v.de internationale vrouwenweek in Ruigoord, Appelscha & Brummen) weggelaten. Niet dat ze onbelangrijk zijn voor het links-radikaal-autonoom-anti-imperialistische verzet, in tegendeel!
Verder is er ook niets vermeld over het verzet buiten de landsgrenzen (Herrhausen die in de lucht vliegt, anti-Shell akties in Denemarken, enz.). Maar er zijn grenzen... Het lijkt heel wat, als je dit jaaroverzicht, wat onvolledig is, gelezen hebt. Hoezo crisis in de Beweging? Nu zijn de aantallen mensen niet genoemd. Maar toch, als onze radikaliteit af moet hangen van de hoeveelheid mensen die we mee kunnen krijgen met onze ideeën, dan komen we er nooit.
De ogen vallen dicht, de drukkerij kan niet wachten en deze Zwarte kan niet te vol worden...groeten!

JANUARI

De eerste dag: Een zwaaidemonstratie bij de Bijlmerbak. Ongeveer 200 mensen steken vuurwerk af en roepen leuzen voor ondermeer Halil, Mustafa en René.
Tegelijkertijd verdedigen in Voorschoten twintig mensen een gekraakt pand tegen aanvallen van ongeveer 100 krullies. Ze worden op afstand gehouden met verfbommen en stenen.
Later op de dag slopen Kees Koning en Co Melle NF-5 vliegtuigen met voorhamers. Deze vliegtuigen wil het Turkse regime kopen. Kees en Co worden opgepakt.

De tweede dag: Vooruitlopend op het proces van René, die al sinds april'88 vast zit op verdenking van ondermeer RARA-aktiviteiten, wordt in Den Haag het Shell-monument vernield.

De derde dag: Justitie valt op z'n bek. René komt na het hoger beroep vrij. Gratis rondjes in de kraakkroegen. Het hof vind dat de smeris bij de arrestatie van René teveel fouten heeft gemaakt.

De vierde dag: Bakker, spekulant en eigenaar van Stadhouderskade 82/83, en z'n advokaat komen tot de ontdekking dat er vrolijke verfkleurtjes op de gevels van hun kantoren zijn terechtgekomen.

De achttiende dag: Shell's Angels, strijders tegen de apartheid in Zuid-Afrika, saboteren 4 Shellpompstations in Tilburg. In Nijmegen ontmaskert men een informant. Twee jaar lang heeft dit persoon akties en informatie doorgegeven aan de P.I.D.

De tweeëntwintigste dag: De groep 'Action Dierrekt' bekogelen 2 bonthandels in Utreg met stenen en verfbommen.

De vijfentwintigste dag: De NBBV en st. Lekker Dier bestormen in Wageningen de landbouwuniversiteit. De aktie is gericht tegen dierproeven (met genetische manipulatie. De bestorming verloopt rustig.

De dertigste dag: 'Het is Gen-oeg!', een groep vrouwen die genentechnologie en voortplantingstechnieken volledig afwijst, verspreid over het hele land honderdduizende brieven, waarin de geadresseerden gevraagd worden mee te werken aan een genenpaspoort. Vele telefoons in ziekenhuizen staan dagenlang roodgloeiend.

Op onbekende dagen: wordt in Venlo de ABN-bank aangevallen met ijzeren staven en mollies. Dit gebeurt ook bij de RABO. In Amsterdam voert het anti-spekulatiekommitee aktie tegen spekulanten. Ondermeer de auto van de Court Onderwater, eigenaar van de panden Tesselschadestraat 7 & 9, wordt bewerkt met verfafbijt.

FEBRUARI

De eerste dag: In de B.R.D. beginnen gevangenen van de RAF en van het verzet een hongerstaking, ondermeer voor samenvoeging en tegen isolatie. Al vrij snel sluiten ook sociale gevangenen zich aan. In Nederland wordt een steungroep opgericht, welke kontinu informatie over de hongerstaking en ondersteunende akties verspreid.

De zevende dag: Sympatisanten van de Organisatie van de Iraanse Volks Fedaii Gu

De zevende dag: Sympathisanten van de Organisatie van de Iraanse Volks Fedaii Guerillas-Nederland (minderheid), van de Iraanse Volks Fedaii Guerillas-Nederland, van de Organisatie van de Iraanse Volks Fedaii Guerillas-Nederland, van Armane-Mostazafin-Nederland en een groep revolutionaire Iraniërs in Nederland demonstreren voor de ambassade van Iran in Den Haag. Er worden leuzen gekalkt.

De negende dag: Demonstratie voor de ambassade van Indonesië in Den Haag.

De tiende dag: Vooruitlopend op de landelijke kraakweek wordt in Groningen een pand gekraakt, ontruimd en weer gekraakt.

De achttiende dag: Ook in Haarlem is men ongeduldig. Krakers en kraaksters houden een betoging op de plek, waar ze vroeger gewoond hebben.

De twintigste dag: Het begin van de kraakweek. Het kommitee 'Vecht voor je recht, strijdt voor je ontbijt' bezet CDA-kantoren in Den Bosch, Amsterdam, Wageningen en Utreg. De bezettingen zijn gericht tegen de kortingen op de uitkeringen en het onbetaalbaar wonen.

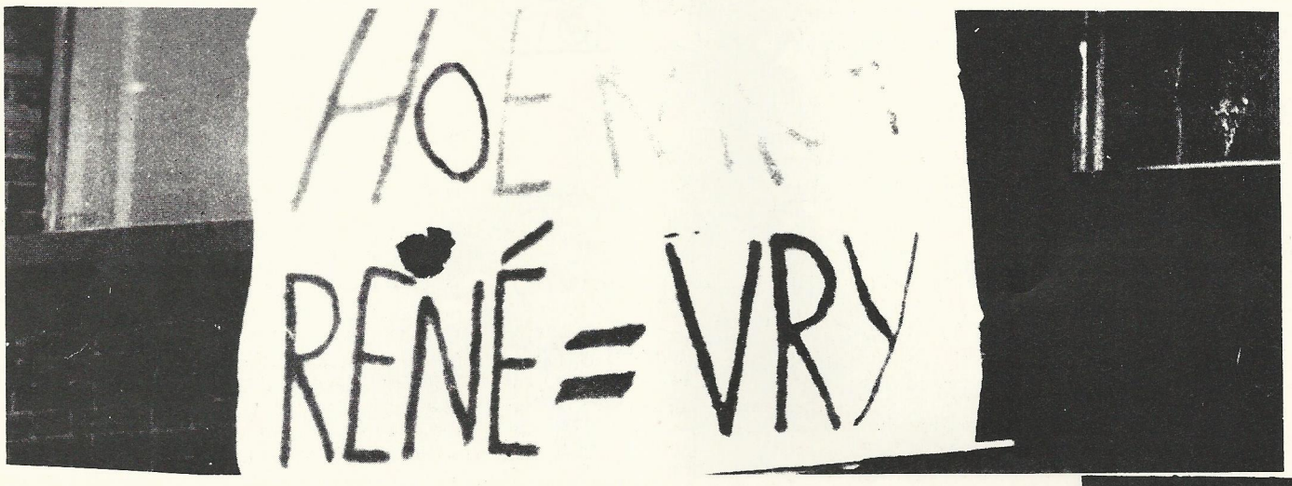

In Nijmegen wordt samen met studerende mensen een krottenkamp gebouwd. Dit mobiele kamp wordt drie dagen verplaatst naar drie plaatsen in de stad. In Den Haag worden 10.000 anti-citykrantjes verspreid. In Groningen wordt een pandje naast het tien dagen eerder gekraakte pandje gekraakt.
Deze dag wordt een Shellpompje in Rotterdam aangepakt en in Amstelveen worden drie mensen opgepakt bij het snijden van slangen bij een Shellpomp.

De eenentwintigste dag: bezetten radikale jongeren tegen krisispolitiek in Den Haag het CDA-kantoor.
In Nijmegen wordt het informatie- en inschrijfpunt voor woningzoekenden bezet.
In Delft wordt een pand gekraakt en weer verlaten.
In Amsterdam wordt een paviljoen van de universiteit en een kerk gekraakt.
In Utreg worden twee panden van een spekulant gekraakt en plotseling door de wouten weer ontruimd.

De tweeëntwintigste dag: In de vroege ochtend verjagen kippenslachters kraaksters en krakers uit een versgekraakt pand in Utreg. In de middag wordt vervolgens enkele uren een leegstaand kantoor bezet. 'Wij eisen de stad terug!' Onder dit motto is er een fietsdemonstratie in Amsterdam. Ongeveer 200 mensen en enkele stillen fietsen langs monsterlijke voorbeelden van cityvorming. Ook worden in deze stad pandjes gekraakt.

De drieëntwintigste dag: Het voormalige paleis van justitie in Den Haag wordt gekraakt. Een waanzinnig mooi pand waar wel meer als 50 mensen hadden kunnen wonen. De landelijke aktie duurt enkele uren. Dan verlaat iedereen het pand.
In Schiedam wordt een Shellpompstation half gesloopt.

De vierentwintigste dag: In Amsterdam wordt weer een pand gekraakt en in Utreg schrikt van Bavel, de eigenaar van Maliesingel 32, zich te pletter wanneer zo'n dertig mensen zijn huis bezetten. Wanneer de politie onderweg is om iedereen op te pakken, verlaat iedereen net op tijd het huis van deze ex-N.S.B.'er.
In Delft wordt het kraakkafé in de Huyterstraat geopend. Dit is nog steeds open.

De vijfentwintigste dag: de kraakweek wordt afgesloten in Amsterdam met een diskussie, videoos en een feest.
In Leiden houden 40 mensen een picket bij een Shellpomp.

De achtentwintigste dag: In Amersfoort steekt een autonome groep een Shellkiosk in de fik.

Op onbekende dagen: bezetten bewoners en bewoonsters van Emma, een woon-werkpand in Wijk aan Zee en al jaren gekraakt, het bouwbedrijf Nelis vanwege dreigende ontruiming. Het pand is tot op heden nog bewoond.
In Utreg nemen studerende mensen een groot deel van de oplage van het universiteitsblad in beslag. De stapels kranten worden vervolgens bij de redaktie op de stoep gezet. Het universiteitsblad had weer eens een Shelladvertentie geplaatst.
In Apeldoorn worden leuzen op sexshops gekalkt.

MAART

De vierde dag: In Leiden is een spektakelaktie bij een Shellpomp.

De zesde dag: landelijke aktiedag tegen de NAVO-oefening Wintex-Cimex.

De achtste dag: Internationale vrouwendag. In Rotterdam zijn bij de koninklijke marine leuzen gekalkt als: geen vrouwen in het leger, maar mannen eruit!' door de radikale vrouwengroep 'Beter kwaad als depressief'. In Den Haag komt de mexicaanse ambassade onder de verf te zitten. Dit gebeurt n.a.v. het walgelijke mexicaanse beleid tegen lesbische vrouwen.
In Amsterdam dient voor het gerechtshof een hoger beroep, aangespannen door een spermadonor tegen 2 lesbische vrouwen. Tegen dit proces en het zgn. 'omgangsrecht' wordt geprotesteerd.
In Amsterdam is ook een fakkeloptocht onder de leus:'vrouwensolidariteit, armoede de wereld uit!'

De elfde dag: In Den Haag wordt gedemonstreerd tegen een internationale milieuconferentie, waar ministers uit vele landen afspraken maken over het verbeteren van het milieu, waarbij het bedrijfsleven wordt ontzien.

De veertiende dag: De groep 'Shell is een luchtbel' voert sabotageakties bij verschillende Shellpompen.

De zestiende dag: het kommitee 'Karrière maken in apartheid? Vergeet het maar!' verstoord ergens in het land een door Shell gesponserde bijeenkomst.

De zeventiende dag: Het revolutionair kommando 'Marinus v/d Lubbe' bekogelt de stadsgehoorzaal in Leiden met verf vanwege een anti-terroristencongres aldaar.
In Arnhem wordt een boerderijtje gekraakt. De kraak mislukt.

De achttiende dag: In Amsterdam wordt gedemonstreert om de gifgasmoorden in Halabdja tegen de Koerdische bevolking te herdenken. Ook zijn er deze dag en op de twee volgende dagen congressen van het IBB, de Inter American Development Bank en andere bankieren over ondermeer het verbeteren van het financieel verkeer met Latijns-Amerika. Tegen deze witte-boordenterroristen worden pickets gehouden.

De twintigste dag: De groep 'Kwiksinasappel & Cyaankalidruif' vult ondergrondse opslagtanks van Shellstations met water in Bergen, Bussum en Zeist. Verschillende auto's stranden.

De eenentwintigste dag: wordt een boerderijtje in Brummen, na een maand bewoning, weer ontruimd.

De tweeëntwintigste dag: Het Duitse consulaat in Amsterdam wordt door dertig mensen geblokkeerd als ondersteuning van de hongerstaking. De blokkade duurt een uur.

De drieëntwintigste dag: De 'autonome groep' voert bij twee garages in Venlo aktie. De garages doen zaken met Shell.

De achtentwintigste dag: Het kommando 'Scherven brengen geluk' gooit ruiten in bij de Haarlemse rechtbank i.v.m. ontruimingen van panden.
Deze dag is ook het vervolg van het hoger beroep van René. De Elbazaak lag er nog. Later volgt hier uitspraak over en die is dat René schuldig wordt bevonden aan poging tot brandstichting van de Elbadrukkerij. Vanwege het lange voorarrest hoeft hij hier niet voor te zitten.

De negenentwintigste dag: 'Shell in de knel' sloopt slangen en vervuilt opslagtanks bij de Haagse plantsoenendienst.

De laatste dag: worden de perskantoren van ondermeer het ANP, Reuter en DPA bezet. De bezetting is een solidariteitsaktie met de hongerstakende gevangenen en bedoeld om de stilte in de pers rond de hongerstaking, welke al twee maanden gaande is, te doorbreken.

Op onbekende dagen: worden bij het Amsterdamse CDA-kantoor vernielingen aangericht na de moord op cameraman Lagrouw in El Salvador. Het CDA ondersteunt nl. Duarte.
In Rotterdam is er een picket bij een Mac Donaldsfiliaal.
Uit Groningen komt het bericht overwaaien dat de BVD drie mensen heeft benaderd om te infiltreren in het Wolters Noordhof Complex. De drie mensen trappen er niet in.

APRIL

De eerste dag: ontruiming van de van Speyklaan 50-54 in Den Haag. Veel verfbommen en de kit arresteert een voorbijganger.

De derde dag: Demonstratie bij de Canadese ambassade in Den Haag ter ondersteuning van de Innu-akties in Canada.

De vierde dag: Blokkade van de vliegbasis Leeuwarden als protest tegen veertig jaar NAVO en uit solidariteit met de Innu-aktivisten uit Canada.
In Rotterdam is er VAK-mobiel. De akties verlopen moeizaam i.v.m. een overdosis aanwezig blauw.

De vijfde dag: 'Max Havelaar' vult in Bodegraven de ondergrondse opslagtanks van een Shellpomp met duizenden liters water. Tientallen auto's zoeken pruttelend de berm op.

De zevende dag: Een ja-knikker van de NAM, de Nederlandse Aardolie Maatschappij, wordt onklaar gemaakt. De NAM is een dochteronderneming van Shell.

De elfde dag: De Amsterdamse smeris ontruimd drie panden, alle drie gekraakt in de landelijke kraakweek.

De twaalfde dag: De groep BRAVO, Burgemeester Reiger Als Voorbeeld Ontvoerd, ontvoert burgemeester Reiger en eist ondermeer een losgeld van een miljoen om zodoende met ontruiming bedreigde panden in Utreg aan te kopen.
Het gaat hier om drie grote panden: Maliesingel 32, Maliebaan 73 en Burgemeester Reigerstraat 28.
De groep 'BETON', Behangers Tegen Ontruimingen, voert aktie tegen van Bavel en v/d Tol, eigenaren van de Maliepanden.

De veertiende dag: In Amsterdam wordt het Goethe Instituut bezet i.v.m. de hongerstaking. In de Bijlmerbak beginnen Halil en Mustafa, twee Dev Sol sympathisanten, een driedaagse hongerstaking, uit solidariteit met de hongerstaking in de B.R.D.

De vijftiende dag: is er in Amsterdam een landelijke solidariteitsdemonstratie met de hongerstakende politieke gevangenen.
Deze dag is er ook een generale repetitie van de ontruiming van de Maliesingel 32. De pseudo-M.E.'ers krijgen een pak slaag van pseudo-krakers. 1 gewonde en geen arrestaties.

De zestiende dag: Drie mensen worden in Leiderdorp opgepakt na het snijden van slangen van Shellpompen. In Hoofddorp, Nieuw Vennep en Aalsmeer gaat het wel gesmeerd.

De zeventiende dag: het begin van de driedaagse spektakelblokkade bij het Shelllab in Amsterdam. Gewelddadig optreden van de smeris met veel traangas op de tweede aktiedag. De dag daarop blijkt dat de mensen zich niet hebben laten ontmoedigen. Zowat twee keer zoveel mensen als de dag daarvoor.(ongeveer 4500 mensen). In deze dagen ook veel fiets- en motordemonstraties, pickets, manifestaties en muziek. Een demonstratie tot slot door de binnenstad.
De blokkadedagen zijn georganiseerd door het SUZA, Shell Uit Zuid-Afrika. In radikale kringen bestaat kritiek op de ideeën en strategie van het SUZA. De RARA laat na lange tijd weer eens van zich horen. Middels een brandaanslag op Thermo Shell Centrum in Hilversum geeft RARA kritiek op het SUZA. Sommigen vinden deze manier van kritiek geven kontraproduktief.

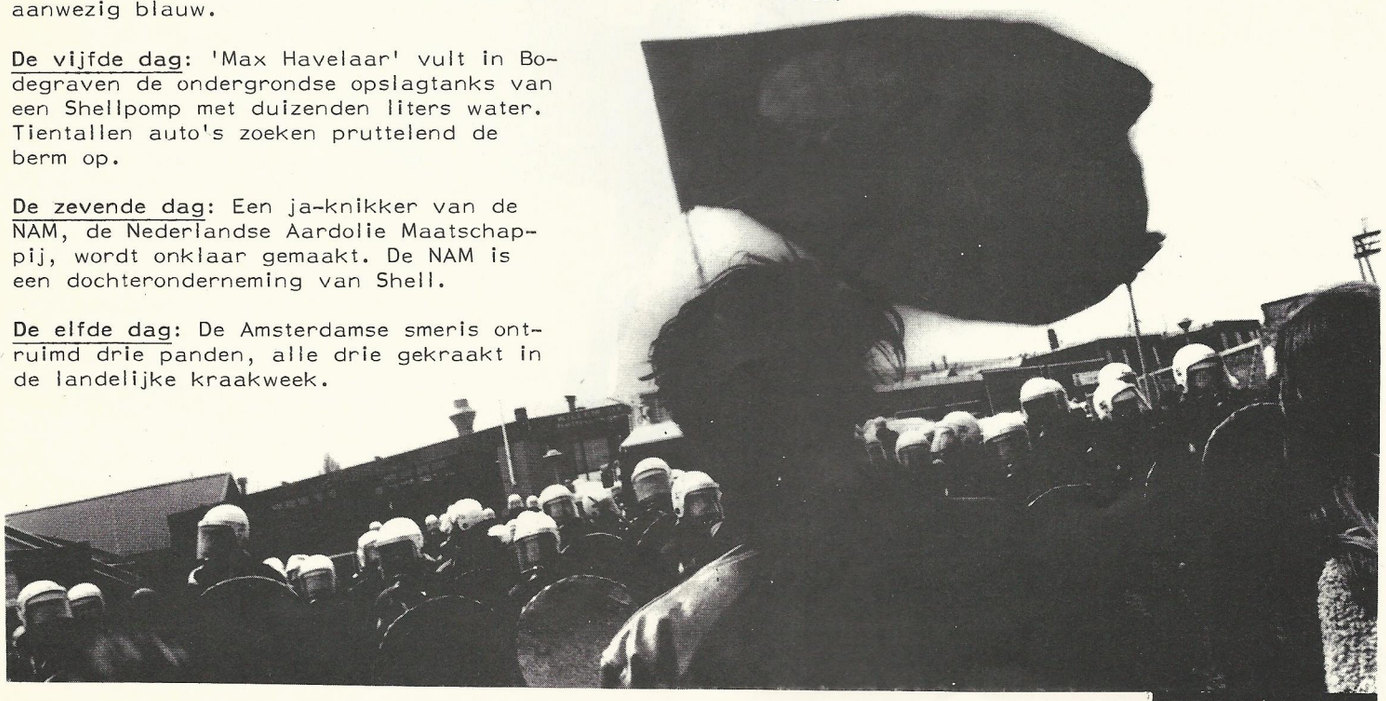

Deze dag is er ook een symposium, georganiseerd door Quintus, een Leidse studentenvereniging, gesponsord door Shell. De aktiegroep 'Kotsen tegen apartheid, milieuvernietiging & Quintus' komt langs en daarna hebben de boekenbrammen veel water en zeep nodig.

De eenentwintigste dag: 30 vrouwen en twee mannen houden een picket bij het RAI-gebouw in Amsterdam. Dit gebeurde op dezelfde dag als de laatste blokkadedag. In dit overzicht is de blokkade te vroeg begonnen. In het RAI-gebouw is een symposium over het genenpaspoort. Enge figuren als Galjaard kregen een stikker op de rug geplakt. In Nijmegen vliegt een Shellstation in de brand. Er zijn daar molotov-coctails gestrooid.

De zevenentwintigste dag: BRAVO, Burgemeester Reiger Acht Vos Onbekwaam, laat van zich horen. Burgemeester Reiger schrijft een smeekbrief naar burg. Vos en BRAVO stuurt de oren van burgemeester Reiger naar de pers. De onderhandelingen lijken vast te zitten.

Op onbekende dagen: wordt in Amsterdam een propagandashoowtje van de gemeente over stadsvernieling vernieuwd met verf, olie en boterzuur.
In Rotterdam wordt gedemonstreerd tegen de uitbreiding van het vliegveld zestienhoven.
Deze maand wordt ook de ontmaskering van een informant bekend gemaakt. Hij werkte een half jaar voor de Haagse P.I.D.

MEI

De eerste dag: is er in Utreg een demonstratie van ongeveer 60 mensen tegen de plunderingen op de uitkeringen.

De achtste dag: Het Kennemer Verzetsfront kalkt leuzen, gooit boterzuur en slaat een ruit in bij het parket v/d officier van justitie in Haarlem.
In Zoetermeer, Heerhugowaard, Zandvoort Hilversum en Heereveen worden ondergrondse opslagtanks van Shellstations vermengd met water. Een twintigtal auto's stranden. Met de groetjes van Max...
De aktiegroep DAG (Dichtgespijkerd Als Gebaar) is er weer. Het huis van van Bavel wordt gebarrikadeerd. Om hem duidelijk te maken wat het is om in een gebarrikadeerd huis te wonen.

De negende dag: Doperwtjes Achter Glas (DAG) viert de tiende DAGaktie door in Utreg het huis van van Bavel met een jubileumbrandblusser roze te verven.

De tiende dag: In Leiden wordt 10.000 liter Shellbenzine onschadelijk gemaakt.

de elfde dag: 43 mensen uit Zwitserland, Nederland, de B.R.D. en Denemarken bezetten het Direktoraat-Generaal van de

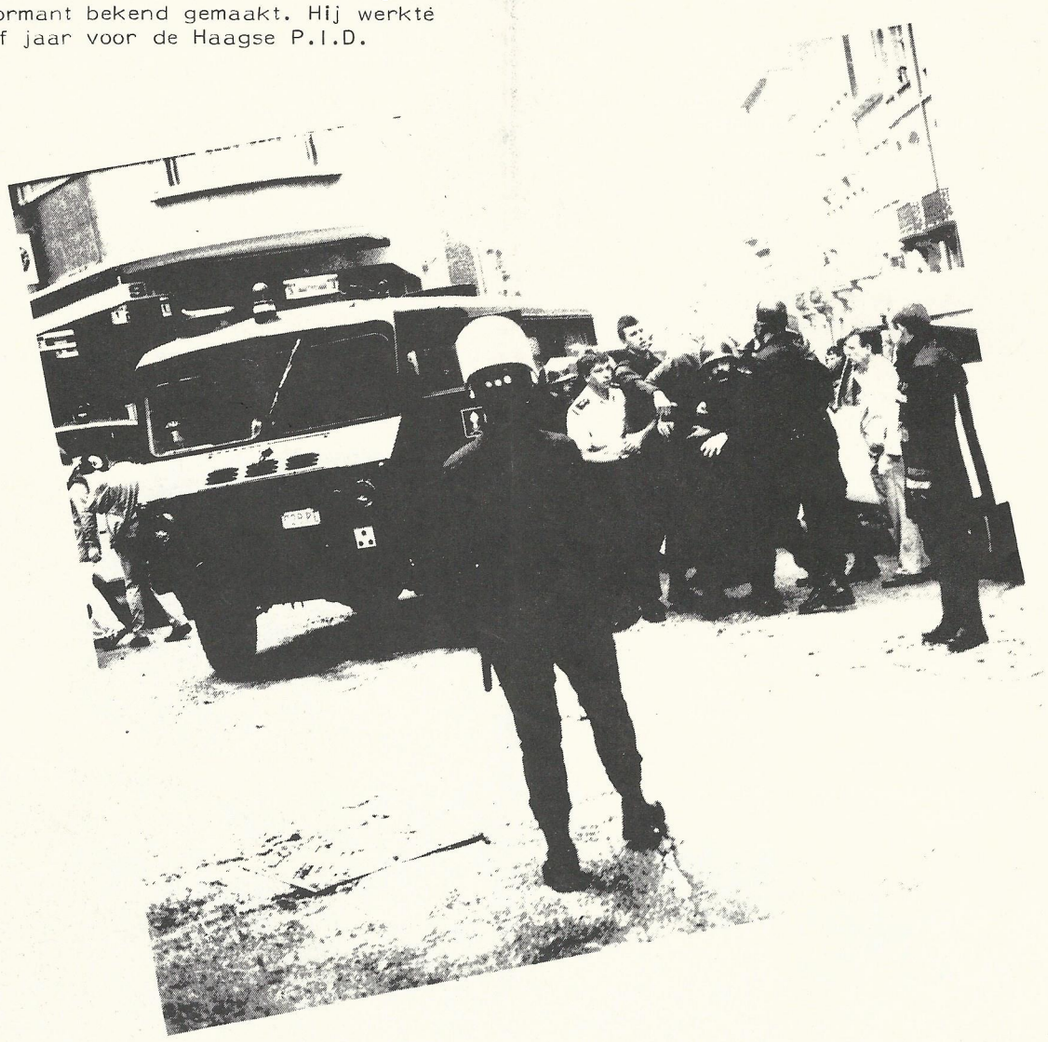

Europese Kommissie voor Industriële Samenwerking in Brussel. De bezetting is mede een solidariteitsaktie met de hongerstakende gevangenen. Een speciaal Belgies anti-terreur-eenheid ontruimd met waanzinnig veel geweld.

De twaalfde dag: Op zeven mensen na komt iedereen van de bezettingsaktie in Brussel weer vrij. De zeven gaan in hongerstaking. De hongerstaking van de politieke gevangenen uit de B.R.D. heeft de honderste dag bereikt.

De dertiende dag: De hongerstaking wordt beëindigd. De eisen zijn ten dele ingewilligd. In een aantal Westduitse deelstaten worden politieke gevangenen samengevoegd. In Nijmegen is de 326ste sabotageaktie tegen Shell.
Deze Apotheek Gebombadeerd (DAG) gooit verfbommen tegen de apotheek van Ponssen in Hardewijk. Ponssen is eigenaresse van het met ontruiming bedreigde pand burg. Reigerstraat.
Dagje naar Amsterdam Geweest (DAG) doet hetzelfde bij anti-kraakadvokaat van Huet (advokaat van Ponssen). Van Huet trekt zich terug.

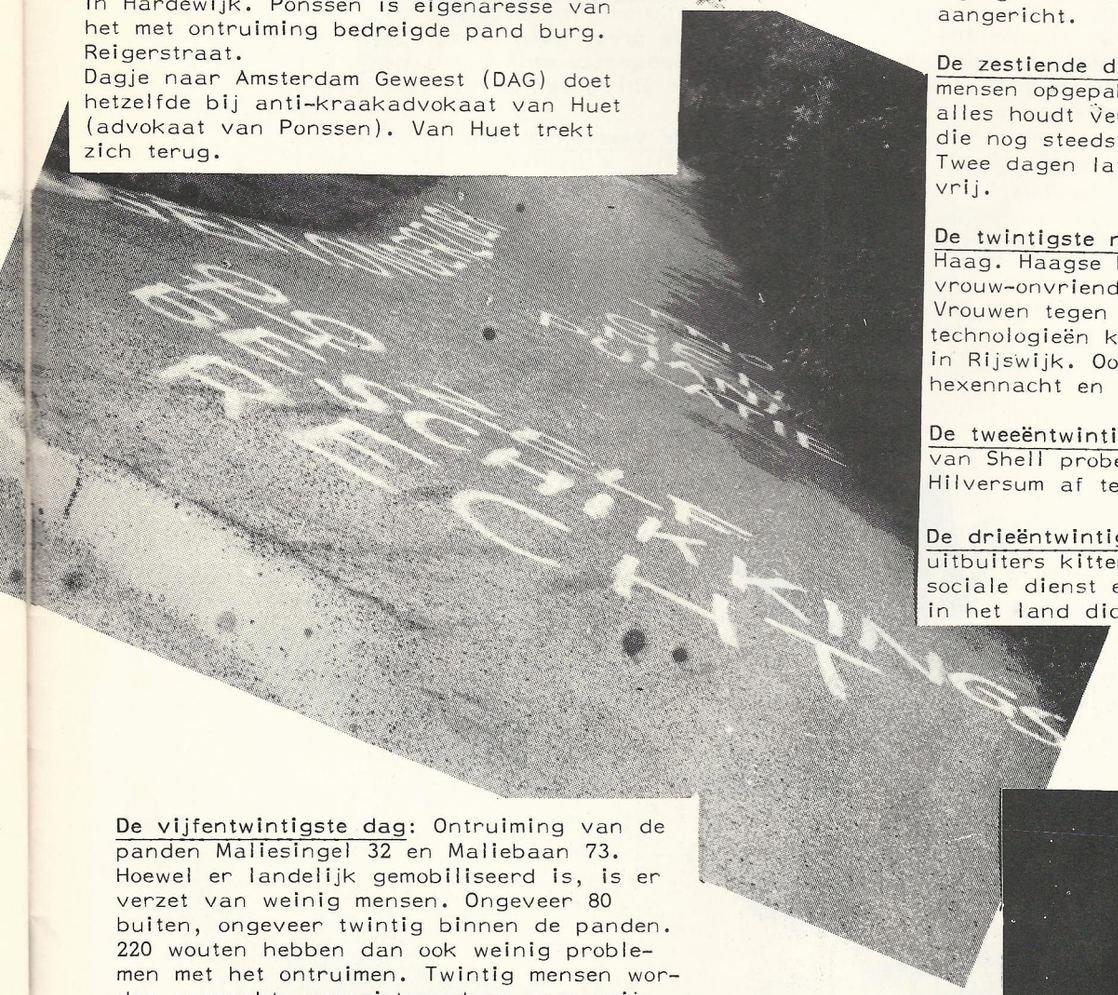

De vijftiende dag: Ontkiemend verzet tegen Shell's biotechnologie. Bij een aantal vestigingen in het land worden vernielingen aangericht.

De zestiende dag: In Brussel worden 6 mensen opgepakt en weer vrijgelaten. Dit alles houdt verband met de bezetters/sters, die nog steeds vast zitten.
Twee dagen later is dan eindelijk iedereen vrij.

De twintigste nacht: Hexennacht in Den Haag. Haagse Hexen kalken leuzen bij vrouw-onvriendelijke plaatsen in de stad. Vrouwen tegen genen- en voortplantingstechnologieën kalken leuzen bij het TNO in Rijswijk. Ook in andere steden is het hexennacht en gebeuren soortgelijke akties.

De tweeëntwintigste dag: De reklamemakers van Shell proberen een Shellstation in Hilversum af te laten branden. Dit mislukt.

De drieëntwintigste dag: Uitzetters tegen uitbuiters kitten sloten dicht van een sociale dienst en een arbeidsburo ergens in het land dicht.

De vijfentwintigste dag: Ontruiming van de panden Maliesingel 32 en Maliebaan 73. Hoewel er landelijk gemobiliseerd is, is er verzet van weinig mensen. Ongeveer 80 buiten, ongeveer twintig binnen de panden. 220 wouten hebben dan ook weinig problemen met het ontruimen. Twintig mensen worden opgepakt, geregistreerd en weer vrijgelaten. Geen gewonden.

De zevenentwintigste dag: Anti-cityvorming & huurstrijd; aktiedag in R'dam. Tegen de plannen van Heerema wordt gedemonstreerd.

Op een onbekende dag: steekt de 'Autonome Groep' in Blerick een aantal auto's van een Mercedesvestiging

Op een onbekende dag, vermoedelijk voor 12 mei: steekt de 'autonome groep' in Blerick een aantal auto's van een Mercedesvestiging in de fik. De vlammen zijn een moreel opkikkertje voor de hongerstakenden gevangenen.

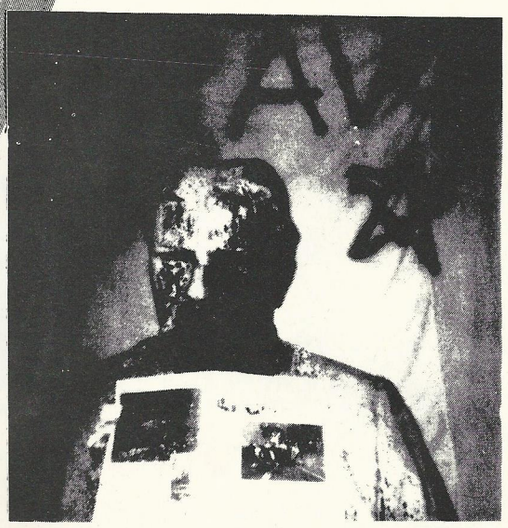

JUNI

De negende dag: 'Haaibaai bijt advokaat' gooit ruiten in en kalkt leuzen bij advokaat Spong in Den Haag. Spong verdedigd incestplegers.

De twaalfde dag: Autonoom kommando Don't Worry, Be Angry steekt in Hoorn 3 bouwketen in de fik. Deze werden gebruikt voor de bouw van een 'moderne' gevangenis.
In Amsterdam demonstreren ongeveer 500 vrouwen en wat mannen tegen het omgangsrecht van incestplegers en verkrachters met de door hen op deze wijze verwekte kinderen.
Deze dag worden er ook akties gevoerd tegen de europese verkiezingen- en éénwording. In Nijmegen worden verkiezinginformatiestands met latex overgoten. Hierbij wordt iemand opgepakt. In Den Haag wordt het voorlichtingsburo van de europese commissie aangepakt.

De zestiende dag: wordt het Pudoc-terrein in Wageningen door ongeveer veertig mensen gekraakt. Een krottenkamp komt tot leven.

De vierentwintigste dag: is de Roze Zaterdagdemonstratie deze keer in Haarlem. Videoschermen vol voetballers doen afbreuk aan de radikaliteit van dit jaarlijks terugkerend gebeuren.

Op onbekende dagen: kinkelt in Assen het kommando 'uitstel van executie' de ruiten in van P.I.D.'er van Eeks. De bewoners en bewoonsters van de Martinusstraat in Venlo komen met verhalen naar buiten over het benaderen van mensen door de Binnenlandse Veiligheids Dienst.

JULI

De derde dag: de aktiegroep 'voor wie niet luisteren wil.....die moet maar voelen' gooit verf tegen de Stopera en naar rijke toeristen in candlelight rondvaartboten.

De vijfde dag: het Shell Dansorkest en de Koninklijke Shell Harmonie treden op in het Haagse bos. Bewoners en bewoonsters van een kraakpandje, daar vlakbij, geven een post-industrieel ritmisch tegenconcert.

De elfde dag: een vrouwendemonstratie in Amsterdam tegen de mogelijke uitwijzing van twee chileense vrouwen.

De twaalfde dag: snijden de Wilde Ganzen slangen in Rotterdam.
De groep 'Door deze Aktie stadsvernieuwing Gedwarsboomd' (DAG) geeft wijkburo noord in Utreg een ander gevelkleurtje.

De veertiende dag: de bewoonsters van Villa V in Rhenen winnen een kort geding en kunnen lekker blijven wonen.

De zestiende dag: De telegraaf schreef eerder deze maand dat Tamils, die politiek asiel in Nederland gekregen hebben, vaak op vakantie naar Sri Lanka gaan. Tegen deze hetze gooit de groep Spontaan en Radikaal de ruiten van een telegraafkantoor in Hoorn in. In deze maand gebeurd dit ook in Amsterdam bij tientallen kantoren. De autonomen tegen racisme en fascisme eisen hier de verantwoordelijkheid voor op.

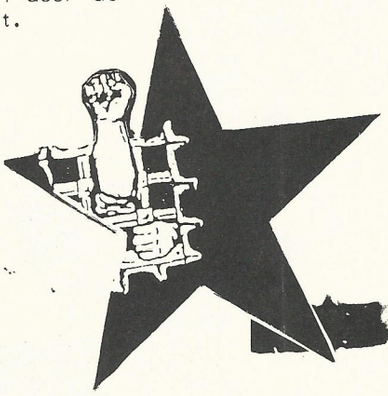

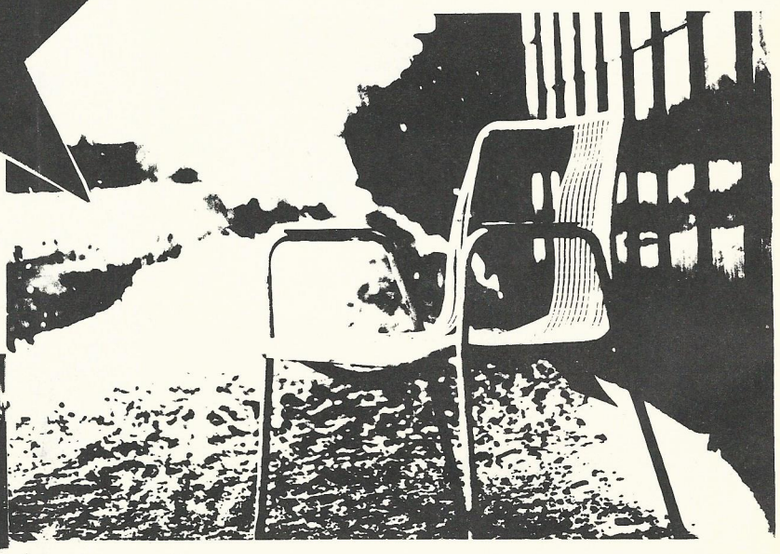

AUGUSTUS

De eerste dag: Ed & Louis zijn er alweer. Samen met anderen voeren zij aktie tegen de Stopera, tegen de Court Onderwater en tegen de propagandawinkel voor Europa '92.

De tweede dag: voeren leden van het anti-diergebruikkommitée aktie bij circus Krone in Den Haag.

De derde dag: De burgemeester Reigerstr. 28 in Utreg wint een Raad v. State procedure i.v.m. een vordering van het pand. De bewoonsters en bewoners worden niet ontruimd. Dit pand is het eerste pand in het land wat sinds de invoering van de leegwet in '87 een Raad v. State procedure overleefd heeft.

De vierde dag: begint het VAK-mobiel in Den Haag. Net als in R'dam lukken ook hier weinig akties. Veel Haagse kit altijd in de buurt.

De zevende dag: Mensen van diverse revolutionaire Turkse en Koerdiese organisaties bezetten uit solidariteit met de hongerstakende politieke gevangenen in Turkije en Koerdistan het CDA-kantoor in Den Haag. De kit reageert hier waanzinnig geweldadig op.

De achttiende dag: kalken vrouwen het pand van Hall onder met leuzen omdat sommige mede-bewoners en/of gebruikers hun kop in het zand steken n.a.v. een verkrachting van een vrouw. De verkrachter was tot voor kort een bewoner van het pand. De vrouw is zelf met haar verhaal naar buiten gekomen. Veel mensen uit de radikale beweging konden maar slecht overweg met de situatie. Naar aanleiding van deze verkrachting zijn veel diskussies gevoerd.

De achtentwintigste dag: nemen anti-apartheidsaktivistes (de fanclub van René) een Shellstation in R'dam grondig te grazen.

Op onbekende dagen: maakt het RARA-kommando Simon Mbatha slangen van een Shellstation in R'dam kapot.

De geest van William Bradford beschadigt in Leiden een plaquette want Bush komt.

In Amsterdam slaan Ed & Louis toe! Kapotte ruiten en verfbommen bij de Wiarda Beckmanstichting.

De negende dag: De ziedende bintjes gooien een veld- en kasproef met genetisch gemanipuleerde aardappels in Wageningen in het honderd.

De dertiende dag: Fobagevangenen doen een bezettingsaktie in Huis van Bewaring Het Veer, onderdeel van de Bijlmerbak. De bezetting was ondermeer gericht tegen de bakpsychiaterie en gevoerd uit solidariteit met de politieke gevangenen in hongerstaking in Turkije. Na de bezettingsaktie werd iedereen afzonderlijk overgeplaatst.

Op een onbekende dag: zet de autonome groep de privé-auto van een hoofdinspekteur uit Blerick in de brand. De inspekteur was eerder deze maand op werkbezoek in Zuid-Afrika geweest.

SEPTEMBER

De tweede dag: is er een demonstratie voor een onvoorwaardelijke anti-diskriminatiewet in Amsterdam.

De vierde dag: een aktie van ondermeer het Netwerk Uitkeringsgerechtigden (NU). Ongeveer 175 mensen bezetten voor enkele uren het VNO-gebouw in Den Haag. De aktie is ondermeer tegen arbeidsdwang en scholingsplicht, voor de afschaffing van kortingen op uitkeringen.

De zesde dag: De geest van Domela Nieuwenhuis lijmt in ondermeer Haarlem tientallen stemburo's dicht.
Deze dag begint de aktieweek tegen de European Festivities. Deze feesten worden in Den haag gehouden, gesponsord door het bedrijfsleven en bedoeld om de bevolking te paaien voor het verdwijnen van de binnengrenzen van west-europa.
Buiten verschillende manifestaties en symposia over ondermeer biotechnologie, bevolkingspolitiek, cityvorming en justitiële repressie is er ook een demonstratie, waar ongeveer 800 mensen uit binnen- en buitenland aan deelnemen. De aktiegroep 'De Geest van Schengen' registreert mensen op straat zonder noemenswaardig protest. De aktie is bedoeld om duidelijk te maken dat er een legitimatieplicht aankomt. Ook worden bonnenboekjes uitgedeeld. Deze nepbonnen leverde mensen in bij bedrijven die de Festivities gesponsord hebben. Aan de Lange Voorhout is een pand gekraakt als ondersteuning van de tegen-festivities. Dezelfde dag weer ontruimd en 47 mensen in Scheveningen vast. Zwaaidemonstraties worden overvallen door een legertje kit maar de mensen komen na enkele dagen weer vrij.

De tiende dag: Revolutionaire Anti-kapitalisten kladden in Groningen een Shellpomp vol leuzen.

De elfde dag: De groep JAJA snijdt slangen bij Autocentrum Diemen. Daar staat een Shellpompje.

De dertiende dag: gooien lieve mensen ramen van het wijkteam binnenstad Leeuwarden en van het paleis van justitie in. De aktie is gevoerd i.v.m. komende ontruimingen van veel panden in het land.

De veertiende dag: komt Janmaat na de verkiezingen weer terug in de tweede kamer. Zijn huisdeur wordt door de groep 'Tegen Fascisme! Overal en altijd!' dichtgespijkerd. Later op de dag demonstreren ongeveer 100 mensen op het binnenhof.

De vijftiende dag: is er een aktie tegen 'Mare', een Leids universiteitsblad.

De zeventiende dag: komt BRAVO weer in het nieuws. Na een laatste dreigbrief om over de brug te komen met de poen, gedreigd werd ondermeer om Reiger om te smelten tot stuivers, wordt de burgemeester in Amsterdam voor de deur van de Court Onderwater gedump.

OKTOBER

De vierde dag: 'De kwaaie vego's tegen de vleesindustrie' kalken Haarlemse lijkenbezorgingswagens van slagerij van Kampen onder en prikken banden lek.

De achtste dag: het ministerie van defensie wordt bekogeld met verfbommen.

De tiende dag: 47 mensen voeren aktie bij vliegbases van Leeuwarden, Twente & Volkel onder het motto: geen bommen maar broden! Een ploegscharenaktie.

De zestiende dag: internationale anti-Mac Donalds-dag. Naast folderen in Leiden en Eindhoven gooit de Brandnetel Brigade ergens in het land verfbommen tegen een Mac Donalds vestiging.
Deze dag wordt er ook internationaal Shellpompen gesaboteerd. In Nederland worden 37 pompstations aangepakt. Breek de macht van Shell wereldwijd!

De achttiende dag: Het Dieren Bevrijdings Front bevrijd 30 Beagles in Zeist.

De vijfentwintigste dag: Landelijke aktiedag tegen het bak- en repressiesysteem. Ook de dag dat 3 jaar geleden Hans Kok vermoord werd door de smeris. Overal in het land worden (zwaai)akties bij gevangenissen gevoerd.

De zevenentwintigste dag: De Korpschef beklad het huis en de auto van van Baal. Van Baal is oprichter en partijvoorzitter van Realisten Nederland.
In Rotterdam maakt de Politieke Vleugel van het Poortgebouw s'ochtends zeer vroeg de al jaren slapende bewoners/sters wakker.

Op onbekende dagen: blokkeren ongeveer 25 mensen uit Eindhoven een DAF-vestiging. Ondermeer vanwege het feit dat DAF onderdeel is van de internationale wapenhandel en uit solidariteit met de Koerdiesche bevolking. Door de lage opkomst is de blokkade eerder symbolisch áls effektief.
In Utreg wordt het pand van Central Latino Americano de Trabajadores (CLAT) ondergekalkt. Ook worden nepbrieven verspreid naar mensen die uitgenodigd zijn door CLAT voor een jubileumfeest. CLAT wordt grotendeels gefinancieerd door het CDA en zelfs de CIA.

NOVEMBER

De zesde dag: wordt in Amsterdam de Court Onderwater weer eens aangepakt. Vrolijke verfklodders en verfrissende boterzuur wordt achtergelaten door de guppies tegen cityvorming.

De zevende dag: wordt in Utreg op 16 plaatsen verfbommen gegooid door het comité beter een vlek op de muur dan een yuppie als buur. Een solidariteitsaktie voor ondermeer de Tesselschadestraat.
In Haarlem wordt verf gegooid, leuzen gekalkt en het één en ander vernield door de aktiegroep 'kraak de cityvorming'. Ook dit alles ondermeer voor de Tesselschadestraat.

De negentiende dag wordt de Stadhouderskade 82/83, enige tijd terug stil ontruimd, voor de derde keer gekraakt.

De twintigste dag: Barrikades worden opgeworpen bij de panden Tesselschadestraat 7 & 9. Ongeveer 200 mensen willen deze pas weer opruimen als de gemeente de toezegging geeft dat er niet en nooit ontruimd zal worden. De gemeente en van THijn stuurt een legertje smeris. Elders in de stad worden ook barrikades opgeworpen. Dit maakt de verwarring bij de kit er nog groter op. Relatief veel verzet door weinig mensen (300). Niemand wordt gearresteerd. Verder worden er stoplichtkastjes gesloopt, een tentoonstelling over stadsvernieuwing wordt verbouwd en een golfje van de kit vliegt in de fik.

De vijfentwintigste dag: Demonstratie voor het verzet in El Salvador in Amsterdam.

De zesentwintigste dag: Srijders voor de nieuwe romantiek gooien in Rotterdam verfbommen als protest tegen het komende '650-feest' van Rotterdam.

De zevenentwintigste dag: de Bank in Apeldoorn wordt ontruimd. Woon- en werkruimte, oefenruimte en een concertpodium verdwijnt. Twintig mensen worden opgepakt maar komen snel weer vrij.

De achtentwintigste dag: Uitspraak Dev-Sol-proces. Halil & Mustafa komen na het hoger beroep vrij.

DECEMBER

De negende dag: demonstratie om de Intifada in Palestina te steunen.

De veertiende dag: De groep 'Universiteit tegen apartheid' onderschept op kreatieve wijze in Delft universiteitsbladen, waar Shelladvertenties in staan. De volgende dag wordt de oplage teruggebracht. Zonder de advertentie.

De vijftiende dag: Ongeveer 450 mensen lopen hard naar de startbaan van Schiphol, ongeveer 2 km. De bedoeling om de startbaan te bezetten en een vliegtuig van SAL tegen te houden slaagt niet. De aktie is uitgelekt en de smeris is massaal aanwezig. De aktiegroep 'Stop luchtvaartverdrag, sankties nu!' weet nog wel enkele stillen in de moddersloot te duwen.

De zeventiende dag: plakt Rebel-A'dam het PVDA-kantoor onder met rouwadvertenties. Om de verkiezingsbeloftes te herdenken.

De achttiende dag: gooit het autonome trimclubje in Groningen verfbommen tegen de dienst ruimtelijke ordening.

Wat er nog meer in deze maand is gebeurd: is allemaal te lezen in deze Zwarte.

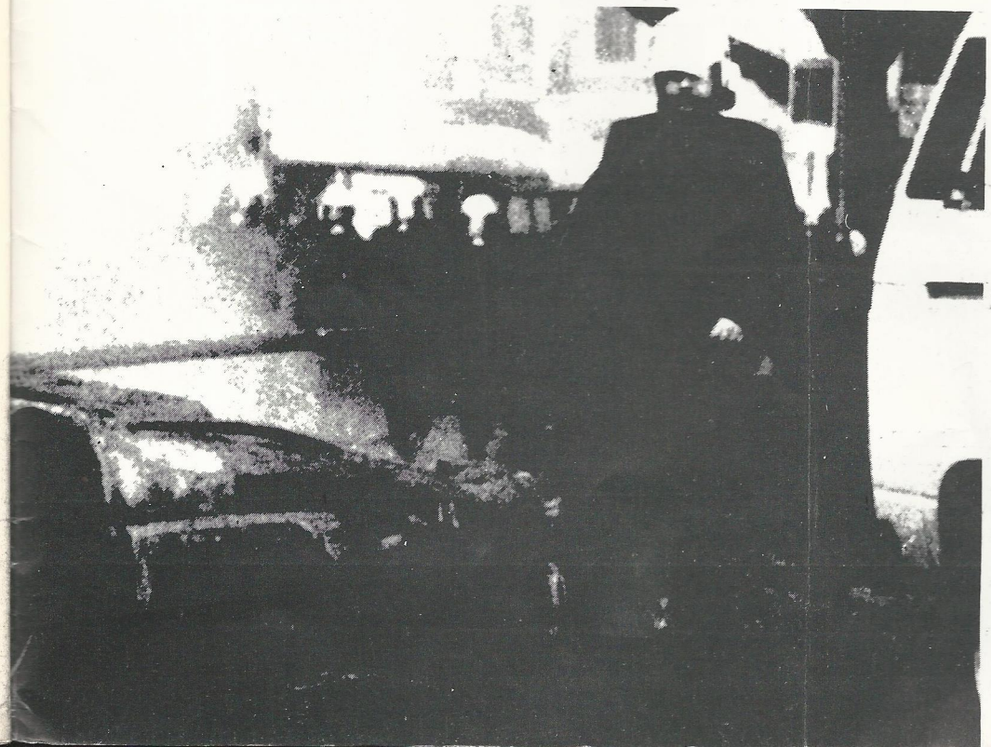

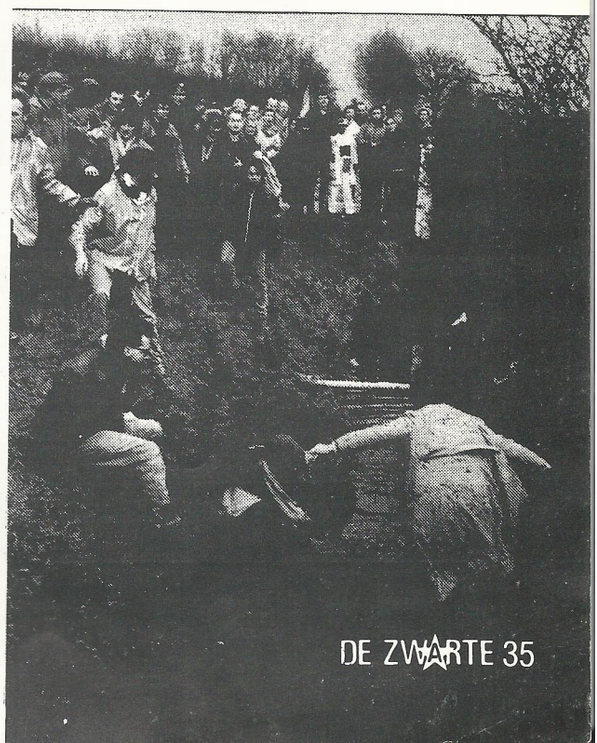

Agenda

10 januari, Rotterdam
Vrouwenkollektief Intifada organiseert i.s.m. Surinaams vrouwenkollektief en het Havenvrouwenvrouwenkollektief een avond over "Vrouwen van Z. Afrika. Er zullen ook een aantal Z. Afrikaanse vrouwen aanwezig zijn.
Mathenesserdijk 410, 414, 418.
v.a. 17 uur: hapjes en drank,
v.a. 19 uur: info, diskussie, spreekster,
v.a 21.30 uur: video.

10 januari, Den Haag
Video over Tesselschadestraat en akties tegen levering van Nederlandse straaljagers aan Turkije.
Eisenstein: Buitenom 214.
21 uur.

11 januari, Den Haag
Video "De Wisselwachter" van Jos Stelling.
Eisenstein: Buitenom 214.
21 uur.

12 januari Amsterdam
Afscheids/benefietfeest voor Ramabrigade.
v.a. 18 uur: eten;
v.a. 20 uur: video, dia's, muziek.
Zaal 100: De Wittenstraat.

17 januari, Den Haag
Palestina-avond in Eisenstein: nieuwe video over de bezette gebieden en een diaserie. Degenen die de video hebben gemaakt zijn aanwezig om meer te vertellen en om ?? te beantwoorden.
Eisenstein: Buitenom 214.
20 uur.

18 januari, Rotterdam
Vrouwenkollektief Intifada organiseert een avond over vriendschap. A.h.v. stellingen wordt gepraat over hoe vrouwen en mannen met vriendschap omgaan.
Mathenesserdijk 410, 414, 418.

18 januari, Assen
Regionale vergadering "Shell uit Z. Afrika - Sankties nu!"
Gymnasiumstraat 6.
19.30 uur.

18 januari, Den Haag
Film "De vrouw in het zand" van Kurosawa.
Eisenstein: Buitenom 214.
21 uur.
f5,-

20 januari, Groningen
Demo voor het behoud van het WNC
14 uur.
Broerplein (achter het WNC).